

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Class No.

OR
891.451

Book No.

D-61 no. 10

N. L. 2

v. 2 Dc 554 mg

MGIPC-84-38 LNL/56-12-5-57-39.2/3.

NATIONAL LIBRARY.

This book was taken from the Library on the date last stamped. A late fee of 1 anna will be charged for each day the book is kept beyond a month.

10.3.58. ~.

N. L. 44.

MOIPC-83-39 LNL/55-3-4-58-20,000.

SHELF LISTED

ନବରସ ସାମଗ୍ରୀ

ନାମର ତୁ ଗୀତା ।

ଦୁଇଟି ଓ ଦୁଇଟି ଗଳ୍ପ ।

ମାତ୍ର ୨ ଅକ୍ଷର ସମ୍ବଳିତ ଦ୍ଵାରା
ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି ।

CALCUTTA:
PRINTED & PUBLISHED BY SARAT CH. HOY AT
THE ANUGRAHABATI PRESS, 51, BANGALORE
1917.

ମୂଲ୍ୟ ପାଞ୍ଚଅଣା ମାତ୍ର ।

ବୈଦିକାୟ ଶାସ୍ତ୍ରର ସ୍ତୋତ୍ରମାଳା ।

ଅଧ୍ୟାୟ—

ପୃଷ୍ଠା

ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ	୧୦୦	୧୦୧	୧୦୨	୧୦୩
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୦୪	୧୦୫	୧୦୬	୧୦୭
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୦୮	୧୦୯	୧୧୦	୧୧୧
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୧୨	୧୧୩	୧୧୪	୧୧୫
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୧୬	୧୧୭	୧୧୮	୧୧୯
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୨୦	୧୨୧	୧୨୨	୧୨୩
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୨୪	୧୨୫	୧୨୬	୧୨୭
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୨୮	୧୨୯	୧୩୦	୧୩୧
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୩୨	୧୩୩	୧୩୪	୧୩୫
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୩୬	୧୩୭	୧୩୮	୧୩୯
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୪୦	୧୪୧	୧୪୨	୧୪୩
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୪୪	୧୪୫	୧୪୬	୧୪୭
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୪୮	୧୪୯	୧୫୦	୧୫୧
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୫୨	୧୫୩	୧୫୪	୧୫୫
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୫୬	୧୫୭	୧୫୮	୧୫୯
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୬୦	୧୬୧	୧୬୨	୧୬୩
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୬୪	୧୬୫	୧୬୬	୧୬୭
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୬୮	୧୬୯	୧୭୦	୧୭୧
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୭୨	୧୭୩	୧୭୪	୧୭୫
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୭୬	୧୭୭	୧୭୮	୧୭୯
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୮୦	୧୮୧	୧୮୨	୧୮୩
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୮୪	୧୮୫	୧୮୬	୧୮୭
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୮୮	୧୮୯	୧୯୦	୧୯୧
ଅଷ୍ଟାଦଶ	୧୯୨	୧୯୩	୧୯୪	୧୯୫

ନାମରତ୍ନଖୀନା ।

ଦିଗାଧିପତି ।

ବସନ୍ତେଶ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଅର୍ଜୁନ ଭବାନୀ

ବନ୍ଦୁକ ସେ ଜଗନ୍ନାଥ ଶିବସିଂହ ବାଣୀ । ଗଳା ବକୁଷ୍ମ ନାଥ ମାଳାମଳେ
 ବସି । ସେହୁ ପାଦପଦ୍ମେ ମୋର ରତ୍ନଧାର ମଳ । ଅନବସ୍ତ ବାସି ଗାହା ଗୁଣେ
 ବଦା ଶ୍ରୀ । ଶଙ୍ଖଚକ୍ର ମଦା ପଦ୍ମ ଚକ୍ରକୁଳେ ଶୋଭେ । ଅନନ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ଶାବ
 ଚିରଣା ନ ଯାଏ । ବଳୁମାନଙ୍କ ଶଙ୍ଖାଦି ଅଟେ ମୁକ୍ତିଦାତା । ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁର ପାଦେ
 ଲେଉଟି ମୋର ଗଣ । ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ବଳ ଚରଣର । ବହୁପାଦ ବୋଇଲେ
 ଗୋର ପାଦାବଳୀ । ଅନାଥର ନାଥ ସେ ସେ ଶିବସିଂହ ବାଣୀ । ପର୍ବପାଠ ଦୁର
 ତର ବଦା ରାସ ଗୋଷ୍ଠି । ଏହୁ ନାମ ଗୋଷ୍ଠି ଅଟେ ପ୍ରଭୁ ଶଙ୍ଖାଦି । ବଡ଼ ବେଳେ
 ଶାନ୍ତିମାନେ ସୁର୍ବେ ଗଲେ ଚାଲି । ଏବେବେ ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଗାନବନ୍ଧୁ ।
 ବଥାଏ ପରାକୁ ଅଳ୍ପ ବଡ଼ ବୁଝାସିଂହ । ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ଲେଖକ ସେ ବାନ ଧ୍ୟାନ
 ଶ୍ରୀ । ଅଳ୍ପଦେ ପାଦକ ବଳେ ଯାଇଛି ବାଣୀ । ଶ୍ରୀର ବୋଇଲେ ପାଠ
 ଚରଣର ଶେଷ । ଗୋଷ୍ଠିଏ ଜଗନ୍ନାଥ ନାଥ ନ ଯାଇଛି ସେହୁ । ପୁଣ୍ୟ ଅଳ୍ପକରେ
 ପିନା ପାଠ ପାଏ ଲଳ । ଶିଷ୍ୟ ପଦ୍ମରେ ଯେହେ ବଳ ହୋଏ ଲୋକ । ଦୁର୍ଗାମା
 ନାମେଶ ଅବତର ଚରଣ । ପାଞ୍ଚସ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାନ ଦେଲେ ସେ ବାସୁ । ଚର୍ଚ୍ଚକୁ
 ଗୋଷ୍ଠିଏ ବଡ଼ ପକାଇଣ ଅସି । ରାଜା ନ ଜାଣେ ସେ ଗୋଷ୍ଠରେ ଥିଲ ପତି ।
 ନ ଜାଣି ଦୁଷ୍ଟତ ଗାହା ପୁଣି ଦେଇ ବାନ । ଚର୍ଚ୍ଚର ପ୍ରସାଦ ବୋଲେ ବଦନା
 ଅର୍ଜୁନ । ସାବଧାନ ବୋଲୁ ବୁଝା ବୁଝାସିଂହ । ଶିବବଦ ବଦ୍ୟରସ ପୁରାଣ
 ଅନୁତ । ବଡ଼ ବଡ଼ର ଅମ୍ବେ ବାଣୀଦେବ । ଗୋଷ୍ଠା ବୁଲିବାକୁ ଗଲେ

ସମସ୍ତ ଭୁମର । ଅମୃତ ସେ ଶାମ୍ଭୁ ଯେ ସପ୍ତରେ ସେତେବ । ବର୍ତ୍ତେ ସେ ଅନେକ
 ବଳେ କ୍ରିୟା କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସେ ଜଳସ୍ଥାନ ସମସ୍ତେ ଲୁଚିଲେ । ବନସ୍ତ ମଧ୍ୟରେ
 ଏକ ଦୃଶ୍ୟ ସେ ଦେଖିଲେ । ସମସ୍ତ ଭୁମର ଯାଇଁ କୁପତ୍ୟେ ମିଳି । ତଳର ଶମରେ
 ସେହି ଗର୍ଭରେ ଶିରୋବି । ତଥା ମଧ୍ୟରେ ସେ ବିଷୟ ଅନୁସାରେ । ଅମୃତ
 ଜଳ ଏ ଅମୃତ ବା ଶୁଭ । ବିଷୟ ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସେ ଦୃଶ୍ୟ ଅନୁସାରେ । ତାହା
 ଦେଖି ମନେ ମନେ କରନ୍ତି ପ୍ରମୁଦ । ଏ ଯେତେବିଷୟ ଶାମ୍ଭୁ ଶେଷିକର ନାହିଁ ।
 ଦେଖି କରୁ ଶକ୍ତିରେ ସେ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତି ଏହି । ଏକର ମୁଖ ଅନେକ ଦେବେ
 ଗର୍ଭାଗର୍ଭ । ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ଅନୁସାରେ ଦେଖାଇ । ସମସ୍ତେକେ ଦୋଷପ୍ରକ୍ତି
 ଦେଖିବା ଶକ୍ତିର । ଶାମ୍ଭୁକରେ ବଢ଼ିବ ବାଳରେ ତାହାର । ବଢ଼ିବ ଧର୍ମ
 ସେ ଶାମ୍ଭୁ ଜଣେ ଜଣେ । ଦେବେକେ ସେ ନ ତଳର ତଳେ ପ୍ରମାଣେ ।
 ଶାମ୍ଭୁ ହୋଇଣ ସେ ସମସ୍ତେ ଚାଲିଲେ । ଦାଶଦାସରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ
 ହୋଇଲେ । ଅମୃତ ସେମାନେ ବହୁକେତୁ ଦେବେ ଯାଇଁ । ଅମୃତ ବଥାଏ
 ଦେଖି ଅନୁରାଗେ ଗୋଷାୟ । ବନସ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ମନ୍ତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ଯାଉଥିଲା । ତହିଁର
 ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦୃଶ୍ୟ ସେ ଦେଖିଲା । ତହିଁର ମଧ୍ୟରେ ଅମୃତ ଏକ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତି ।
 ଗୋଷାୟା ପରାଦେ ତାର ସ୍ବଭାବ ପ୍ରକାଶ । ସେ ବଥା ଗୁଣିଣ ଅମ୍ବେ ଯେ ତେଜ
 ହୋଇ । ତୃପ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ଦେଖିଲା ସେ ଯାଇଁ । ଗୋଷାୟା ସବୁଥ ବୁଦ୍ଧି
 ବିଶୁଦ୍ଧ ସେହି । ବୃଦ୍ଧର ଶକ୍ତି ତାକୁ ଶକ୍ତିର ଯାଇଁ । ଅମ୍ବେ ତାକୁ ବୃଦ୍ଧି
 ତାହାର ତଳେ । ଦୃଶ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ତାର ଶକ୍ତିର ପ୍ରାଣ । ସେ ଯଦୁକୁ ବିଷୟ ବୁଦ୍ଧି
 ବାହାର ସେ ହୋଇ । ଅମୃତ ଜଣେ ଜଣେ ପ୍ରକାଶ ସେହି । ଅମ୍ବେ ସୁନ୍ଦର
 ଭୂମି ବିଷୟର । ସ୍ବର ଜଳ ପ୍ରାୟ ବିଶୁଦ୍ଧ ତା ଅନୁସାରେ । ତାହା ଦେଖି
 ଅମ୍ବେ ତାକୁ ସୁଦ୍ଧାବଳା ଶକ୍ତି । ଦେଖି ଦୋଷେ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥିଲା ବାବୁ ।
 ପ୍ରକାଶିତ ବଥା ଗୋର ବଳ ମୋ ଅନର । ତାହା ଗୁଣି ମନକୁ ଶକ୍ତିର ଅମ୍ବେ ।
 ଏକଦଳ ଗୁଣିଣ ସେ ତେଜେ ଦୃଶ୍ୟମଣି । ସାବଧାନ ହୋଇଣ ବୁଦ୍ଧିର ଗୋଷାୟ ।
 ଦୃଶ୍ୟ ସେ ବହୁ ପ୍ରକୃତି ବିଶୁଦ୍ଧ ମୁର୍ତ୍ତି । ଶାମ୍ଭୁକରେ ତଳେ ନୃପତି ମୁର୍ତ୍ତି । ତଳ-
 ତଳ ମଧ୍ୟରେ ଅମୃତ ଦେବେ ବାଣ । ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ମୁଁ ଅନ୍ଧ ମହାବାଣ ।
 ଏସ୍ବର ପ୍ରସାଦ ପ୍ରକୃତି ଅନ୍ଧ ଅମ୍ବେ ତାଣି । ତୁମ୍ଭେ ଶକ୍ତିରେ ବ ବହୁତ ପ୍ରକାଶଣି ।
 ବିଷୟର ଅମ୍ବେ ଅନ୍ଧ ଦୃଶ୍ୟେ ଶକ୍ତିର । ଅପେକ୍ଷା ଜଳ ଦୃଶ୍ୟ ଦେବେ ଅମ୍ବେ ପ୍ରାୟ ।
 ସବଳ ଦୃଶ୍ୟ ବଥା ଦୃଶ୍ୟ ବିଷୟ ତାଣି । ପ୍ରକୃତି ଅନେକ ମୁଁ ସେ ଦେବେ ଗୋଷୁ
 ତାନ । ବିଷୟ ବିଷୟ ତା ମୁଁ ବିଷୟ ଦେବେ । ଏ ବିଷୟମାନ ମଧ୍ୟେ ଧୂଳି
 ଅମ୍ବେ ସେତେ । ଅନ୍ଧ ବସ୍ତୁ ଅବିଷୟ ଯଦ ଅମ୍ବେ ସେତେ । ନାମ ଦୃଶ୍ୟ ବାଦ
 ଦେବେ ବିଷୟର ହେତୁ । ବିଷୟର ପ୍ରକାଶ ବାଦ ବିଷୟ ବାଦ । ଏସ୍ବର ପ୍ରସାଦ
 ବିଷୟର ପ୍ରକୃତି ବୁଦ୍ଧି । ବିଷୟର ଗୋଷୁ ମୋ ଗୋଷୁ ବିଷୟର । ତାହାକୁ ମୁଁ

ଅଣି ପୁଣି ଦାନ ଦେଇ ରହି । ଦ୍ରାଘିଣର ଘୋରୁ ଦୋଇ ଏହା ନ ଜାଣଇ ।
 କହେତ ହସ୍ତରେ ତାକୁ ଦାନ ଦେଇ ନେଇ । ଅନୁଠାକୁ ଦିନବର ଦାନ ଦେଇ
 ଯାନ୍ତେ । ସେ ଘୋରୁକୁ ଦେଖି ପଥେ ଦ୍ରାଘିଣର ହସ୍ତେ । ଦେଖି ସୁଦ୍ଧ ଦସ୍ତ ସେ
 ଚରିମି ଘୋରୁ ମୋର । ମୋର ଘୋରୁ କଥାର୍ଥ ନେଉଛି ଦିନବର । ଅନେକ
 ବନକୁ ମୋର ହସ୍ତସ୍ଥର ଗାୟ । ତାହାକୁ ସେ ଗୋଟିବାକୁ ଅସିଧସ୍ତ ମୁର୍ତ୍ତି ॥ ଏତେ
 ବସ୍ତୁ ଦିନବର ଧରିଲା ଗର୍ଭନ । ଝିଟା ଝିଟି ଦେଉଳନ ହୋଇଲେ ଖେତାର ।
 ମନ୍ଦାମର ହୋଇଣ ସେ ଗଡ଼ାଗଡ଼ ହେଲେ । ମୋହର ଭବତେ ଅସି ପ୍ରଦେଶ
 ହୋଇଲେ । ଦୋଷେ ପୁଣି ବସ୍ତୁ ବୋଇଲା ମୋ ମୁଖ ଗର୍ଭ । ଭୁଲେ ଦାନ
 ଦେଇଥିଲ ମୋତେ ଏହୁ ଗାୟ । ଚଉଦା ଶନେନ୍ତ ଘୋଷ୍ଟ ସଙ୍ଗେ ଅସିଥିଲା ।
 ଘୋଷ୍ଟକୁ ମୋ ଗାୟ ଏହୁ ଘୋଷ୍ଟତର ନେଲା । ଏହା ପୁଣି ଅନ୍ୟ ସେ ହୋଇଲୁ
 ପ୍ରମୁଦତ । ଦ୍ରାଘିଣ ଦୋଷ ହୋଇଲେ ଶିବ ନରଣସ । ଏମନ୍ତ ଦିନର ବସ୍ତୁ
 ମନେ ଚିନ୍ତାଚରି । ଦ୍ରାଘିଣକୁ ପ୍ରଦୋଷନା ତରଣ ବସ୍ତୁ । ଦ୍ରୁପଦ ଶାବେ ମୁର୍ତ୍ତି
 ଶକ୍ତିକର ଯାଇ । ଏହୁ ଖେନୁ ବସ୍ତୁରେ ଦେବ ନିଃଶୋଭ । ଦୋଷରର ହୋଇ
 ବସ୍ତୁ ମୋର ମୁଖ ଗର୍ଭ । ହୋଇଲେ ନିଃଶୋଭରେ ମୋର ଦାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
 ଦାନ ଦେଇ ଯେଉଁ ଘୋଟ ପୁଣି ଦାନ ହେଲେ । ସେହୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟେ ନରବ ଘୋଷ
 ବେଲେ । ଏତେ ଦୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରବର ଦୋଷବର ଦେଲା । ମନ ଦୁଃଖେ ଅଶ୍ରୁଗାର
 ମନ୍ଦରକୁ ଗଲା । ସେ ଯାଆନ୍ତେ ଘୋରୁଘୋଷା ପ୍ରତାପାଦି ନେଲା । ଏମନ୍ତେଣ
 ଅବେ ପ୍ରଭୁ ଦେବେ ଦାନ ଗଲା । ଚନ୍ଦ୍ରବର ଅନ୍ତେ ମୋର ହୋଇଲା ମରଣ ।
 ଯମଦୂତେ ଅସିଣ ବାଞ୍ଛଲେ ଚରଣ । ବାଞ୍ଛବର ଯମଦୂତେ ଦେଲେ ଦେଶ
 ଗଲେ । ଯମବାନା ସନମୁଖେ ନେଇ ଉଲା ବେଲେ । ଦୋଇନ୍ତୁ ହେ ଯମଦେବ
 ଦୁଃଖାତା ଏହୁ । ଭୁଲରେ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦାନ ଦେଇଥିଲେ ଗାୟ । ଦେଖିବର
 ଯମବାନା ବସ୍ତୁ ବସ୍ତୁ ମାନ । ଦୋଇର ବସ୍ତୁର ରାଜା ବସ୍ତୁସ୍ଥ ପୁଣି ॥ ଏ
 ଦହର ଶାବତରୁ ବସ୍ତୁ ଏବେ ସେନ । ଦାସରପୁରରେ ବସ୍ତୁ ହୋଇବେ ସେ
 ଚନ୍ଦ୍ର । ବୃତ୍ତମସ ବସ୍ତୁରେ ଦୁଃଖମେଣ ଥିବ । ପ୍ରଭୁର ଦର୍ଶନେ ଶ୍ରୀମା ମୁକତି
 ପାଇବ । ପ୍ରଭୁର ସୁକୁଚକେ ପାଇଲ ଦର୍ଶନ । ତ ଅଳ୍ପ ହେଉଛି ମୋତେ
 ବହୁ ଚରାବନ । ଅନୁର ଦର୍ଶନେ ରାଜା ଦୈବୁଣକୁ ଗଲା । ଶାନବୁଷ ଦାସ
 ଏହା ଗୀତରେ ବସ୍ତୁ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ନାମରହୁଣୀସ୍ତା ଶ୍ରୀବତ୍ସର୍ଚ୍ଚନ ଚମ୍ପାଦେ ନାମ

ବସ୍ତୁଦଂଗୋଧ୍ୟାୟଃ ।

ସମ୍ପଦ-ସିଦ୍ଧି ଆଶାୟ ।

ଅର୍ଜୁନ ଦୋହରେ ଦୁମ୍ଭେ ଗୁଣ ଶୁଭକାଶୀ । ଅବ ଦଥାଏ ମୋତେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଶାନ୍ତ । ଚେଷ୍ଟକର ମହାପ୍ରଭୁ ପରବ୍ରହ୍ମ ତୋତେ । ଦ୍ଵାରଦ୍ଵାର ଦୁଇଖି
 ଚନ୍ଦ୍ରକମାର ଯେତେ । ସମସ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରକରେ ଚନ୍ଦ୍ରଥାନ୍ତି ସେବା । ସେ ଚନ୍ଦ୍ର
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟମା ମୁଁ ହେ ଚନ୍ଦ୍ରକ ଅବା । ଚେଷ୍ଟକର ଦୁମ୍ଭେ ପରବ୍ରହ୍ମ ହଉ । ଏ ତଥା
 ଦୋହାତ ମୋତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେତେକର । ତେ ଦେ ଚନ୍ଦ୍ରକ ଦୋହାତ ସମ୍ପରକେ ବର୍ଣ୍ଣ ।
 ଦେଉଁ ଚନ୍ଦ୍ରକରେ ଗୁଣସବୁ ଚନ୍ଦ୍ରକମ୍ପ । ଦେବକ ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ଶକତି ପ୍ରାପ୍ତକ୍ଷଣ ।
 ଦେବକ ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣ ଗଜା । ଦେବକ ଚନ୍ଦ୍ରକା ପଦ୍ମହାର ପ୍ରାପ୍ତ ଯୋଗ ।
 ଦେଉଁ ଚନ୍ଦ୍ରକା ଶର୍ମିଷ୍ଠ ଶତଦୋହ ଅବା । ଦେବକ ଚନ୍ଦ୍ରକା ଗୁଣ ଜାଣେ ଶରଣି ।
 ଦେବକ ଚନ୍ଦ୍ରକା ଦୋହାତମୋହକ୍ଷଣ । ଦେବକ ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ଅସଂଖ୍ୟ ଦୋହକୋଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକାଦୋହେ ଦେବକ ଚନ୍ଦ୍ରକା ଶର୍ମିଷ୍ଠ । ଦେବକ ଚନ୍ଦ୍ରକା ସେ ପ୍ରସ୍ତରେଶୀବ ଦକ୍ଷ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ଶର୍ମିଷ୍ଠ ସେ ପଦ୍ମହାର କ୍ଷଣ । ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଦାନେ ବନ୍ଦ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରକ ଶର୍ମିଷ୍ଠ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରମେଳା ପାଶରେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରକ ଚନ୍ଦ୍ରକ । ଚନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଦନ ଚନ୍ଦ୍ର ମନ୍ତ୍ରନ ଅପାର ।
 ଦେବକ ଚନ୍ଦ୍ରକମାନ ଚନ୍ଦ୍ରକ ପରବ୍ରହ୍ମ । ଚନ୍ଦ୍ରକ ଚନ୍ଦ୍ରକ ସେ ଦୁଇଖିଚୁକ୍ଷ ଚନ୍ଦ୍ରକ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମା ମୁଁ ହେ ଚନ୍ଦ୍ରକ ଅବା । ସେ ଦୁଇଖିଚୁକ୍ଷର ଅନ୍ତର ଦକ୍ଷ ଦାସ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକା ସୁପ୍ତିରେ ତୋଃ ପାପ ଯାଇ ନାଶ । ଦେବକ ଦୁଃଖ ସେ ସେବକ
 ଚନ୍ଦ୍ରକର । ଦ୍ଵାରଦ୍ଵାର ଦୁଇଦେ ସେଷ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣେ ଯାଇ । ପ୍ରକାଶ ବଦନେ ମୋତେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରକର । ଗୁଣଦାନେ ଏ ଦୁଇଖି ଦାସ୍ତ ଅବଦାର । ଶକ୍ତିର ଦୋହରେ
 ଦୁମ୍ଭେ ଗୁଣ କୁଣ୍ଡାସୁତ । ଦେଉଁ ତଥା ଗୁଣରେ ଦୁଃଖ ଚନ୍ଦ୍ରକ ହେ । ଦୁଇଖିର
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟମା ସେ ଗୁଣା ଚନ୍ଦ୍ର ମୋତେ । ଚନ୍ଦ୍ରକେ ନ ଗୁଣକ ତା ଦେ ଚନ୍ଦ୍ରକ ପ୍ରକେ ।
 ଗୁଣମା ଅବଦି ସେ ଗୁଣକ ମହାପ୍ରଭୁ । ଗୁଣା ପ୍ରାପ୍ତଶୀ ସେ ମନ୍ତ୍ରରେ ଚନ୍ଦ୍ରକର ।
 ଗୋହେତ ଚନ୍ଦ୍ରକେ ଗୁଣ ସଦା ଦକ୍ଷାମ । ଗୋମାତା ପାଦୁପେ ଥାଇ ଶିଶୁର
 ଗୁଣାମ । ଚନ୍ଦ୍ରକା ପ୍ରଦାନେ ସେବା ଚନ୍ଦ୍ରକର ଦ୍ଵାର । ଚନ୍ଦ୍ରକା ସେଷ ଦୋହାତ
 ମନ୍ତ୍ରକ ଗୁଣ । ସମସ୍ତେ ତଥା ସେ ଜାଣେ ଗୁଣା ଦାମା । ଗୋହାତର ମର୍ତ୍ତ୍ୟମା
 ସେ ଗୋହାତ ଗୁଣାମା । ଗୁଣ ସେଉଁ ସେବା ସେତେକରେ ଗୁଣା ଗୁଣେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକରେ ଗୁଣାମା ସେଷ ମନ ରକ୍ଷେ । ଗୁଣ ସେବକରେ ସେ ସେ ଗୁଣ
 ଗୁଣାରେ । ଦ୍ଵାରଦ୍ଵାରମନ୍ତ୍ରରେ ଗୁଣ ମନ ଜାଣି । ଗୁଣ ଗୁଣରେ ଗୁଣା
 ଗୁଣାମା ଗୁଣାମା । ଚନ୍ଦ୍ରକରେ ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ଥାଇ ସେବା ଚନ୍ଦ୍ର । ଅନ୍ତ ଅନ୍ତ
 ଗୁଣ ଗୁଣ ଗୁଣ ଗୁଣ । ଗୁଣା ସେ ଗୁଣ ଦ୍ଵାର ଅନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରାବଦ ।
 ସେ ଦ୍ଵାର ଗୁଣା ତେଜ ନ ଗୁଣାତ ଗୁଣା । ତୋଃ ତୋଃ ଦୁଃଖ ଚନ୍ଦ୍ରକ ନାଶ
 ଗୁଣା ଚନ୍ଦ୍ର । ଦେବକତୋଃ ଦେବକ ଗୁଣ ସେବା ଚନ୍ଦ୍ର । ଦୁଃଖ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣ ତେଜ ଗୁଣ ନ ଗୁଣାରେ । ଚନ୍ଦ୍ରକରେ ଦେବକାଦ୍ଵାର ସମସ୍ତେ ଗୁଣ

ଭିତରେ ପଶିବ କେତୁ ନୋହୁଲେ ଘନନ । ବାସକୁ ଦେଖିବେ ବୋଲ ଅଥା
କରୁଥାନ୍ତି । ଲକ୍ଷେ ଦୂର ଅନ୍ତରୁ ସେ ବାସୁଭଣ ମାନ୍ତି । ସ୍ବପନଶ୍ରବଣ ଦ୍ବାର
ଥାଇ ସେହୁ ଭବେଷୁ । ବିଷୁବକୁ ଅନ୍ତ କେତୁ ନ ପାଇନ୍ତି ବୋଧ । ଯେତେ
କେତେ ପ୍ରକେଶିକ ପ୍ରେମକଳା ପୁଣ । ସେହୁକାଳେ ବିଷୁବାଟି ମାଣିବ ପ୍ରମାଣ ।
ସତନରେ ପରାଶରୀ ଶୁକଟି ବାହାର । ପରସ୍ତ ଚରାସଦନେ ପ୍ରଭୁ ବଂଶୀଧର ।
ସେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ଉଦେ ଉଦ୍ଭବଦୟେଣ । ସବୁଜେ ବଂଶଦଳରେ ସୋମବାଦ
ପାଣ । ପରମହତ୍ୟରେ ପୁଣ ଶନନନନନ । କଳସେ କରୁବେ ବୋଲ ବାହା
ପରେ ମନ । ମୋହ ନାମରହୁଣୀ ଅଟଇ ସେ ସାର । ସନତକୁସୁ ବାସ ଏକା
କଲେବ ପ୍ରବର ।

ଇତି ଶ ନାମରହୁଣୀପାଠ ଶବ୍ଦରତ୍ନ ନ ଶ୍ରୀକେ ନାମ ଶ୍ରୀପଂସୋଧାୟା ।

ଅନ୍ତରାଂଶ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଅର୍ଜୁନ ଅଗରେ ସେ ବହନ୍ତି ରାଗବାନ । ପୁଣ ଦୁ ହୋ ପାଶୁ ବୁଦ
ମୋହର ବଚନ । ସେବଣ ପ୍ରକାରେ ସେହୁ ସ୍ବପ ଦକ୍ଷିଣୀ । ପୁଣିବର ବିଷୁବ
ସେ ହୃଦୟଦେ ଭାବି । ଚକ୍ଷୁ ବାକୁ ସେବା ଯେ କଲେବ ମନ ଜାଣି । ବିଷୁବା
ବୋଇଲେ ବର ମାନ ବହୁପାଣି । ବିଷୁବା ବଚନେ ଚକ୍ଷୁ ମନେ ମହାତୋଷ ।
ବୋଇଲେ ମୋତେ ମୋ କୁହୁ ବେଶାଅ, ରାହାସ । କେବଣ ପ୍ରକାରେ ସେ
ରାହାସ ଦକ୍ଷିଣୀ । ପୁଣିବର ବିଷୁବା ସେ ହୃଦୟଦେ ଭାବି । ବିଷୁବା ବୋଇଲେ
ତୋତେ ଦେଖାଇବୁ ସତ । ତୋହସୋଗୁଁ କେତେ ପୁଣି ପ୍ରଭବ ଅର୍ଦ୍ଧ । ଏତେ
ବୋଲ ଚକ୍ଷୁ ଶୋଷ ମନ୍ଦେ ବାଳୀ କର । ବାକ୍ୟ ରହୁମାନ ଅଣି ଶ୍ରୀକେ
ଶକ୍ତି । କେବଣ ପ୍ରକାରେ କର ଅସୁବ ବାହେଣି । ନବନ ବେଶାଣୀ ବୁଦ
ପୁଣିବର ଚଣି । ଗୋପୀମାନଙ୍କର ବୁଦ ସେହିଁ ବୁଦେ ସାନ । ସେହୁକୃଷ୍ଣ ବିଷୁବା
ଚକ୍ଷୁ କର ସତ । ନାନାବହୁ ଶକ୍ତି ପୁବେଷ କର ନାମା । ଅନେକ ପ୍ରକା
ବ ବର୍ଣ୍ଣ ବହୁପାଣି । ପରମୁଦକର ବେଶ କର ନାମରହୁଣୀ । କରଣେ ଦୁଷ୍ଟର
ଶକ୍ତି । ଦେଶବ ଅନତା । ବୁଦବାରେ ଅବନ କରଇ ହେମେମ । ବର୍ଣ୍ଣବେଶ
ପ୍ରଭାପଣୀ ମୁକୁତାର ତମ । ନବନ ବଚନ ବାଡ଼ ବେଶବୁଦେ ଶସେ । ହାଁବା
ଲଳା ପବନ ଶକ୍ତିର ପୂର୍ଣ୍ଣବେଶ । କେତର ବାହେଣୀ ଭବ ମୁକୁତାର ନାଲ ।
ପିରିଅତେ ଶକ୍ତିର ପାଟ ବଦାୟ । ବେଶେ ଶକ୍ତିର ଅଣି ପଦେଷର ହାର ।
ଅସୁବ ବହୁବ ବେଶ ବେଶନସୁବର । ମୁଦର ଅନବାକଳା ଶରପଟେ ତରା ।
ଅକ୍ଷରତ୍ର ପରେ ତପୁବ୍ରହ୍ମ ଶୋଭିତା । ହାଁବାଲୀ ତମ ସେ ବର୍ଣ୍ଣରେ
ଦକ୍ଷିଣୀ । ବହୁବେଶେ ଶକ୍ତିର ବୋଟିଏ ରହଣୀ । ନାବତଣା ନାସାରେ
ଶକ୍ତିର ଅବେଶ । ମୁକୁତାର ଜ୍ୟୋତିର ପୂର୍ଣ୍ଣବେଶେ କୋହେଷର । ନାବର

ମଦନ-ସେ ଶକ୍ତିର ବାଚନୀ । ତେ ଶୁଣଇ ଶ୍ରୀକର ତେ ଧରଇ ପଞ୍ଚଣୀ । ଦେଉଁ
 ଗୋପୀ ପିରେ ଛନ୍ଦ ଧରିଛନ୍ତି କୋଇ । ଯଥା ଧର ଶକ୍ତିର ଦେବତା ଶକ୍ତିବାନୀ ।
 ଶକ୍ତିର ଧରଣ ତେ କାମୁର ଧରେ ଗଣି । ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସେବାରେ ସମସ୍ତେ ଅନୁ-
 ରାଗୀ । ଦେବତା ନାସିବା ପୁଣି ବଢ଼େ ନାନାବର୍ଣ୍ଣ । ଦେଉଁ ଗୋପୀ ଶ୍ରୀକରରେ
 ଲେଖନ୍ତି ଚଳନ । କର୍ମର ବସୁନ୍ଧା ନର ଦେଉଁ ଗୋପୀ ଶକ୍ତି । ତୁଳ ମାଳ
 ଦଳାୟ ଦେ ଶକ୍ତିର ବାଚନୀ । ଦେବତା ନାସିବା ଅନ୍ତରାତ୍ମନା ଧର । ପ୍ରଭୁଙ୍କ
 ଶ୍ରୀକରର ଅନୁଷ୍ଠାନେ ରହି । ଦେବତାଦେ ନୃପୁର ଦେ ଦେଇ ମନ ରକ୍ଷେ ।
 ଦେଉଁ ଗୋପୀ ଶକ୍ତିବଢ଼େ ଶ୍ରୀକରୀ ଶକ୍ତି । ଶରଣରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଚକ୍ରପାଣି
 ସେବା । ଶକ୍ତିବଢ଼େ ନାସିବା ସମସ୍ତେ ନବମୁଖା । ରାଧାକର ଅନୁଷ୍ଠାନ
 ପ୍ରଭବତ୍ତ । ଦୋହ ଶ୍ରୀକରରେ ଅଛି ନାସ୍ତି କାରୁ ରକ୍ଷ । ଏଥୁଅନନ୍ତରେ କୁ ହୋ
 ପୁଣି ଶ୍ରୀକର । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବାରେ ଗୋପୀ ଦେଇଛନ୍ତି ଶକ୍ତି । ସିଦ୍ଧିରା ସେ
 ମାନବତ୍ତ୍ୱରୁ ଦେଶବର । ନୃପ ଧର ତର ଦେଇ ମିଶ୍ରାଦେ ଦେଇ । ସେ
 ଗୋପୀମାନଙ୍କ ଦେଶ ଶ୍ରୀକର ଠାଣି । ଶ୍ରୀକର ଛନ୍ଦ ସେ ତେ ଶାନ୍ତବ
 ରକ୍ଷ । କରନ ମଧୁର ପୁଣି ଅନ୍ତରାତ୍ମନର । ନାନାକା ବାନ୍ଧବା ବଥା ଦେବତ୍ତ
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ । ଶକ୍ତି ସଙ୍ଗେ ଶକ୍ତି ସେ ପଣିରେ ନୃପ ଧର । ଶକ୍ତି ଧର ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ
 ଦିଶିବର ଦେଇ । ମନ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ନ ଲାଗିଲେ ସେବା ଶାନ୍ତ । ଶକ୍ତିର ପ୍ରଭୁଙ୍କ
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭତ୍ତ୍ୱ ଦେଇ ଶାନ୍ତ । ଶ୍ରୀକର ଠାଣି ସେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଅନ ଅନ । ଅନ୍ତର
 ହୋଇର ଦର୍ଶନ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦେଇନ ସେ ସ୍ତବ ନୋହୁଇବ ନୃପାଦେଶ ।
 ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ହୋଇର ଶ୍ରୀକର ଛନ୍ଦ ପାଞ୍ଚାଶେ । ବାନ୍ଧବା ରକ୍ଷ ସେ ବୋଧୁର
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ । ନାନାକାର ହର କର ନ ପାରିଲେ ଠାବ । ଶ୍ରୀକର ଛନ୍ଦ ସେଉଁ
 ସଙ୍ଗେ ଦେଇ । ଅନ୍ତ ଛନ୍ଦର ମର୍ତ୍ତ୍ୟା ଶୋଭା ନ ପାରିଲ । ଶକ୍ତିବଢ଼େ ମୁନିର
 ଶ୍ରୀକର ଦେଇ । ଶ୍ରୀକର ବୋଇଲେ କୁ ବାହୁ ଅନୁ ଏଥ । ଶକ୍ତିବଢ଼େ
 ଗୋଟା ବୋଇ ଶକ୍ତିର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ । ଦେମନ୍ତ ପ୍ରବାରେ ଅସି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଏଠାବେ ।
 ଶ୍ରୀକର ଅନ୍ତ ସେ ତୋ ଶକ୍ତି ନାସ୍ତି ବହୁ । ଗୋପୀଙ୍କର ଦଳା ବୋଇ ଦେଉଁ-
 ଠାରେ ଅଛି । ଶକ୍ତିବଢ଼େ ଦେଇ ସେ ନ ଲାଗି ମାତ୍ର ଦେଇ । ଦେବେ ପୁଣି ତର
 ଅସି ଦେଶିକ ଶ୍ରୀକର । ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପାଞ୍ଚାଶେ ଛନ୍ଦ ଶକ୍ତିବାଚନ ମୂଳେ । ଦେବେ ପଣି ନ
 ପାରିଲ ଏ ବାହାସ ହୁଲେ । ଅନ୍ତର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ ଦେବେ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ।
 ଗୋପୀଙ୍କର ଛନ୍ଦ ଦେବେ ନ ପାରିଲ ଦେବେ । ଶକ୍ତି ବର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରୀକର ପାରିଲ
 ସାଧୁ । ଦେବେ ଦେଇ ନ ପାରିଲ ଶକ୍ତିବଢ଼େ ମଧୁ । କୁ ଏବେ ଦେବତା ଶ୍ରୀକର
 ଦେଇଛନ୍ତି ପୁର୍ବେ । ଦେବେ ଦେଇ ଶ୍ରୀକର ଦେଶିକ କୁ ଏବେ । ଗୋପୀମାନେ
 ଏଥୁ ଶ୍ରୀକର ପ୍ରଭୁ ଦେଇ । ଧାନରେ ଲାଗିଲେ ବାହା ଶକ୍ତିବାଚନ ଦେଇ ।
 ଶ୍ରୀକର ଶ୍ରୀକର ଦେଇ ଦେବେ ଦେବେ । ଦୋହର ଶ୍ରୀକର ଦେଇ ଦେବେ

ଭବ ଶ୍ରୀ ନାମସ୍ତୁତ୍ୟାୟାଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର୍ଜନ ଶ୍ରୀମଦେ ନାମ
ଭୁବନେଽସ୍ୟାୟାଃ ।

[illegible]

ମାନବ ଚକ୍ରକୁ ଦେଖି ସଦେହ ଭୋଇ ଯାଅ । ଭୋଇେ ଏ ଯେ ଭିକାରୀ
 ଚକ୍ରରୁ ବାସୁଦେବ । ଭୋଇର ପାତ୍ରରେ ଏ ପାଖାଣି ହୋଇଥିବ । ଅମ୍ଭେ
 ଭୋଇେ ବର ଦେଉଅଛୁ ଶୁଦ୍ଧିପାଇଁ । ଏହା ମଥା ଉପରେ ତୁ ବସୁଥିବୁ
 ଭୋଇେ । ହିସ୍ତୁର ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବ ମୋର ସେବା । ଏଥିର ସନ୍ଦେଶ
 ମୋତେ ଯେଉଁ ଚକ୍ରଦେବା ॥ ଉତ୍ସବୀ ବୋଇଲେ ତୁ ଯେ ହୋଇବୁ
 ଦୁଇଖି । ତେଣୁ ତରୁ ଉତ୍ସବ ମଥାରେ ହବୁ ବସି ॥ ଭୋଇେ ସେ ଯେ
 ଶଙ୍ଖାଧି ଅର୍ଚ୍ଚିତ ଚନ୍ଦ୍ରମାଳେ । ତେଣୁତରୁ ମଥାରେ ବସିବୁ ଚକ୍ରଦେବେ ।
 ଯେତେବେଳେ ଏଥାରେ ସେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ । ବସୁତ ଭବରେ
 ଦଶହସ୍ତ ସୁମ ନୟ । ଉତ୍ସବୁର ବରଦ ହିସ୍ତୁରା ବର୍ଣ୍ଣେ ସୁଖି । ଉତ୍ସବୁର
 ଶୁଭ ଚକ୍ର ଶୁଭର ଚକ୍ରଣୀ ॥ ଦାୟେଣ ଥୋଇଲେ ସେ ଯେ ଭବରୁପ
 ଦେଶ । ଅଂଶ ଦେଶ ଚଳେ ତରୁ ସୁଖ ପାଶୁ ଶିଖ । ଏଥିଅନନ୍ତରେ ତୁ ହୋ
 ଶୁଣ ପାଇବୁ । ଯିଆଣାରେ ଯିଲିଲ ଯେ ହିସ୍ତୁରାପିଆ । ମାନବଚକ୍ରକୁ
 ଦେଖ ପାତ୍ରହସ୍ତ ଶୋଭ । ଚକ୍ରର ଶୁଭ ଅସି ଚକ୍ରଦେବ ଭୁବ । ଚକ୍ରର
 ଶୁଭ ସେ ଯେ ଭୋଇଦେବ ପଣି । ଚକ୍ରୁ ଶୁଣ ବସନ୍ତବନରେ ଯିବେ ଅସି ।
 ଚକ୍ରରୁ ଶୁଭ ଚକ୍ରଣୀରେ ପ୍ରବେଶ । ଅଳ ଗୋଣି ଯେତେବେଳେ
 ଦେଖିଲ ତାଙ୍କ ଅଂଶ ॥ ବାଟରା ଦେଖ ସେ ଚକ୍ରୁ ଅଭୟର ବାଣୀ ।
 ଗୁରୁଦାର ଗୁରୁଦାସ ଅଭୟ ଭବନି । ପ୍ରଦ ସଦେବର ହିସେ ଶିଖାତର
 ସଦେ । ଚକ୍ରୁ ଅସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଅଭବେମେ । ଶାଖାବଳ ମର୍ତ୍ତମା
 ବାଦସଦର ସ୍ଥାନ । ପ୍ରଭୁତାରେ ଚକ୍ରଣୀ ଚକ୍ରଣ ବାଣି ମନ । ଗୋଣି
 ଗୋଣାବଦ ଦୁବନରେ ସାଇ ପଣି । ଚକ୍ରୁ ଶୁଣି ତାଳନୀଳରେ ଅସି ପଣି ।
 ତାଳନୀଳରେ ସେ ଯେ ଚକ୍ର ନାମେ ଶୁଣି । ଅନନ୍ତ ମୁଖକୁ ବସି
 ବେଦୁରେ ପ୍ରାପି ॥ ଚକ୍ରୁ ଶୁଣ ଅସି ଯେ ଚକ୍ରୁଦେବରେ ପଣି । ଦେବତାକୁ
 ଭଣି ଅସି ପ୍ରବେଶରେ ପଣି । ପ୍ରବେଶେ ଭଣି ସାଇ ହିସ୍ତୁରେ ଝୁଲି ।
 ସହସ୍ର ପାଖାରେ ଅସି ପ୍ରବେଶେ ବାଣୀ ॥ ସହସ୍ର ମୁଖ ଦେବ ଧର ଚକ୍ର
 ଶୋଭ । ଦଶହସ୍ତେ ଦଶହସ୍ତ ଧର ହୋଏ ଭବ । ଦୁହାଣ ବାଣିରେ ଅସି ହିସ୍ତୁ
 ଝୁଲେ ଝୁଲି । ଦଶହସ୍ତ ଅସି ଶତମୁଖା ଦାରେ ପିଲି । ଚକ୍ରୁ ଶୁଣି ପିଲିଲ
 ଭବନ ନୟ ପାଣ । ଦେଶ ଶିଖେ ଚକ୍ରଣୀରେ ଶୁଭରେ ପ୍ରବେଶ । ଶୁଭକୁ ବସିଣ
 ଶୁଣ ଦୁହାଣରେ ପଣି । ଲୋକତ ଚଳେରେ ଦେବଲୋକେ ଅସି ପଣି । ଚକ୍ରୁ ଶୁଣି
 ବସି ଚକ୍ରଦେବେ ପ୍ରବେଶ । ଯେତେସ୍ଥାନେ ନାନାଭୁଷେ ଦେଖିଲ ସେ ଦେଶ ।
 ଚକ୍ରୁ ଯେ ପବନ ଶରଣେତ ଚକ୍ର ଦୁଇ । ଚକ୍ରୁ ଶୁଣି ପୂର୍ଣ୍ଣଲୋକେ ଅସି
 ହୋଇ । ପୂର୍ଣ୍ଣଲୋକେ ଶୁଭ ସେ ଶମଦାରେ ପଣି । ଚକ୍ରୁ ଶୁଣ ମହାପୁରେ
 ଚକ୍ରପିଲେ ଅସି । ମାନବଚକ୍ରକୁ ଦେଖ ମନରେ ବରଣ । ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଗୋଡେ

ଉପରୋକ୍ତ ନିୟମାବଳୀ ଓ ହିସାବରୁ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି
ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଅଛି ।

ଶବ୍ଦର ବୋଲରେ ତୁ ତୋ ଶୁଣି ସର ଶାନ୍ତି । ତୁମ୍ଭେ ଦେଖି ଶିଶୁଙ୍କ
 ମୁଖପଥେ ନାହିଁ । ଦୁଇଲେଖ ପ୍ରଭର ସେ ତଳେ ରହଇବେ । ଦନ୍ତକ୍ରମରେ
 ଅନ୍ୟ ଜନମିତା ଯେବେ ॥ ଦେବଦାମାନଙ୍କର ଶ୍ରୀତା ସବୁ ସୁଖ । ତାଙ୍କ ହସ୍ତେ
 ମଲେ ସିନା ଶିବ ଅମ୍ଭ ଦୁଃଖ ॥ ଶମନ୍ତ ବୋଲି ସେ ଜନମ ହେଲେ ଯନ୍ତ୍ର ।
 ଦୁଇପୁଅ ଦେଖିଲେ ଜନମିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ॥ ମୁଦିତାକୁ ବୁଲୁ ସେ ଦୁଃଖ ଦୁଃଖ
 ମୁଦିତା ବୋଲି ଚନ୍ଦ୍ର ପୁଣି ହେବ ବୋଲି । ଦୁଃଖ ଅନ୍ତ ହୋଇ ସେ ଯେ ବୋଲି
 ଜନମ । ମୁଦିତା ହେଉଥିଲେ ନାହିଁ ତାକୁ ସମ । କୁଡ଼ାପୁର ବୋଲି ଏବଂ
 ନାମେଶ ପଦ୍ୟ । ତାହା ବୁଲେ ଶିଶୁରା ଯେ ବୋଲିଲେ ତାହା । କୁଡ଼ାପୁର
 ବୁଲିଲେ ସେ ଶିଶୁରାପୁର । କୁଡ଼ାପୁର ନାମ ସେ ବହୁତ ଦେଖି ତର । ତହୁ
 ଶବ୍ଦେ ସେ ବନ୍ଦା ବୋଲିଲେ ନବପୁର । ପୁରବସରେ ଦେଖି ପ୍ରାଣୁର ବୋଲି ।
 ଦୁଃଖ ଭରରେ ତାକୁ ନ ମିଳିଲା ବର । ଦେଖିଲେ ସିନା ତାର ବର ସ୍ବପ୍ନର ।
 ପୁର ସେ ଅପୁର ନହେ ଦୁଃଖ ମିଳିଲେ । ସେ ବନ୍ଦାକୁ ବରଦେଶ ଦେଖି ସେ
 ଦେଖିଲେ । ତହୁ ବୋଲିଲେ ଏହା ଦେ ତହୁ ଦେଖି । ତହୁ ବନ୍ଦ ଏ
 ବନ୍ଦାକୁ ଅନ ନୁହେଁ ଯୋଗ । ନାନାଗଣମାନଙ୍କର ପୁଣିଏ ବନ୍ଦ । ଦୋଷେ
 ଶ୍ରୀତା ମୁଦିତାକୁ ନଜନ ॥ କୁଡ଼ାପୁର ବହୁତ ଦେଖି ହୋଇ ଲୋ ।
 ଦେଖିଲେ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ର ରଥେ ବସାଇଲେ । ଦେଖି ତର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ବୋଲିଲେ
 ଦେଖିଲେ । ଅନ୍ତରେ ଶ୍ରୀରାମ ଯାଇଁ ରଲେ ମହାବର । ନାନାପୁର ଦେଖି ସେ
 ପୁର ଦେଖି ବର । ଏହା ସେ ପ୍ରଭୁ ତହିଁ ବନ୍ଦା ଦେଖିଲେ । ଅନ୍ତେ ମୁଦିତା
 ଦେଖି ବର ତାକୁ ହୋଇ । ଦୁଃଖ ଭରରେ ତାକୁ ସହସ୍ର ନାହିଁ । ସେହିଭଳି
 କୁଡ଼ାପୁର ବୋଲି ସେ ବର । ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ତାର ଶ୍ରୀରାମ ହୋଇ ।
 ଦେଖି ଶ୍ରୀ ଦେଖିଲେ ଶ୍ରୀରାମ ତର । ଦେଖିଲେ ବର ଦେଖିଲେ ଅନ୍ତ
 ଦର । ଶିଶୁଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ ସେ ଯେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ଦେଖିଲେ । ମାନବ ଦୁଃଖ ଅନ୍ତ
 ଶ୍ରୀରାମ ବୋଲି । ଅନ୍ତେ ପୁର ସେ ଯେ କୁଡ଼ାପୁର ନାହିଁ । କୁଡ଼ାପୁର ଯେ ବର ।
 ତାକୁ ନୋହେ ସମସ୍ତ । ମୁଦିତା ବନ୍ଦା ସେ ବୋଲିଲେ ତଦ୍ୟ ବାର । ସତ୍ୟଦେ
 ଶ୍ରୀରାମ ସେ କୁଡ଼ାପୁର ଦେଖି । ଦୁଃଖ ତର ପୁର ସାରିଲା ସତ୍ୟଦେ ।
 ତାହା ଦେଖି ବାବଦ ସେ ଶ୍ରୀରାମ ଦେଖି ॥ ସମ ଦିଶିବେ ଅନ୍ତ ଶ୍ରୀରାମ ସ୍ବପ୍ନରେ ।

ବହୁଳ ବ୍ୟାପାର କରି ବସାଇବା ଲାଗେ । ବହୁଳ ବହୁଳେ କରି ନେଇ ମହାବର ।
 ବହୁଳ ବହୁଳେ ସେ ଦେଖିପଡ଼େ ସୁର । ବହୁଳ ବହୁଳ କରି ବହୁଳ ମଣିବା ।
 ବହୁଳ ବହୁଳ କାତ ବୋଲି ବହୁଳ କରିବା । ଏହା ଲାଗେ ବହୁଳ ସେ ବସାଇବା
 ଧର । ବହୁଳବହୁଳରେ ସେ ସେ ପାଟିକାଏ କରି । ଅପଣାରି କରି ସେ ରଜିକା
 ମାହାବର । ବହୁଳବହୁଳରେ ସେ ନ ଗଲେ ଯେ ଗଲ । ସାନ ମାରି ବହୁଳବହୁଳ
 ସେ ସାହ । ପହୁଳରେ ଦେଖୁ ଅଛି ନ ସାନ୍ତି ଦେଖିବ । ପାଟିକା ରଜିକାରେ ପଣି
 ବହୁଳବହୁଳେ ଥାନ୍ତି । ପ୍ରାଣରେ ମାରିବ ବୋଲି ଦେଖିବ ନ ସାନ୍ତି । ବହୁଳବହୁଳ
 ପୁରୁଷ ନ ଗଲା ଏହା ସେହି । ଏହାଏ ସାଧୁକା ବର ନବବହୁଳ ମଣି । ଦେବେ-
 ଦେବେ ମହାବହୁଳରେ ଦେବେ କରି । ସେ ନାମର ବହୁଳ ବହୁଳେ ଜାଣିଥାଏ
 ପୁର । ବହୁଳବହୁଳରେ ଅଛି ସେହି ଅନୁକାମ । ବହୁଳବହୁଳରେ ଅଛି ବୋଲି
 ସେ କରି । ମୋହ ନାମରହୁଣୀ ଏ ଅନୁକାମ ସାରି । ବହୁଳବହୁଳ ଦାସ ଏହା ବହୁଳରେ
 କରିବ ।

ଉପ ■ ନାମରହୁଣୀବହୁଳ : ଶ୍ରୀ ବହୁଳବହୁଳ ନାମ
 ଏକବିଂଶୋଧ୍ୟାୟ ।

ଦ୍ଵାବିଂଶ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଅର୍ଜୁନ ଅଗରେ ସେ ବହୁଳ ବହୁଳାଣୀ । ଏକମନେ ପୁର ବହୁଳେ ପହୁଳ
 ବହୁଳ । ବହୁଳବହୁଳ ସ୍ଥାନ ବାହା ମନେ ନ ପଡ଼ିଲା । ଦେଖୁବରି ମହାବହୁଳ ସେ
 ବହୁଳବହୁଳ । ମହାବହୁଳ ବହୁଳ ବହୁଳେ ପହୁଳବହୁଳା ବହୁଳ । ବହୁଳ ବହୁଳ ଦେଖୁବରି ବହୁଳ
 ବହୁଳ ବହୁଳ । ସାମରଥ ପରେ ମୋତେ ଦେ ସାରିବ କରି । ପାଟିକା ବହୁଳ ବହୁଳ
 ବହୁଳ କରି ବହୁଳ । ପାଟିକା ଦେଖିଲେ ମୋର ନ ଲବିଲ ଦେବ । ଅଛି ଅନୁକାମ
 ଦେ ଅଛି ବାହା ମୋତେ ବହୁଳ । ବହୁଳ ବହୁଳେ ମଣି ବହୁଳବହୁଳ ବହୁଳ ।
 ବହୁଳ ବହୁଳ ଏହା ଦେଖୁବରି ବହୁଳ । ବହୁଳବହୁଳ ବହୁଳ ପାଟିକାରେ ସେ ମାରି ।
 ବହୁଳବହୁଳରେ ଅଛି ବୋଲେ ନାମୁଁ ବହୁଳ । ଦେଖୁ ବୋଲିବା ମୁଁ ସେ ପହୁଳବହୁଳ
 ବୋଲେ । ବାହୁଳବହୁଳ ବହୁଳ ସେ ବହୁଳବହୁଳ ମୋତେ । ବାହୁଳ ବୋଲିବା ବହୁଳ
 ବହୁଳ ବହୁଳ ଏବେ ସାନ । ବହୁଳ ବହୁଳ ମୁଁ ବାହୁଳ ମୁଁ ଅଛି । ମଣି ବୋଲେ
 ବହୁଳେ ନ ଗଲେ ବାରି ବହୁଳ । ବୋଲିବା ବହୁଳ ସେ ବହୁଳ ସାମରଥ ।
 ବହୁଳବହୁଳ ବହୁଳେ ଅଛି ବାରି ବହୁଳ । ବହୁଳେ ବହୁଳ ବହୁଳେ ଅଛି ବହୁଳ ।
 ବୋଲିବା ବହୁଳେ ଅଛି ବାରି ବହୁଳ । ବାହୁଳ ବୋଲିବା ବହୁଳ ବହୁଳ ବହୁଳ ।
 ବୋଲିବା ବହୁଳ ବହୁଳ ବହୁଳ ବହୁଳ । ବହୁଳବହୁଳ ନାମ ବହୁଳେ ଥାଏ
 ବହୁଳ ବହୁଳ । ବହୁଳ ମୋହର ବୋଲି କରି ଦେଖୁବରି । ବାହୁଳବହୁଳ ବହୁଳେ ବହୁଳ
 ନ ବାହୁଳ କରି । ବୋଲିବା ବହୁଳବହୁଳ ବୋଲେ ବୋଲିବା ବହୁଳ । ଏହା ବହୁଳ

ଦୟାଳୁ ତୁ ନବୁ ବୋଧପତି । ଏଥୁକୁ ନବର ମନେଇ ତରୁ ବେଶ । ଶୁଣିଲେ
 ନବୁହୁ ମୁହଁ ଶୁଣି ନାହିଁ ଦୋଷ । ମନ୍ତ୍ରୀର ବେଦେ ଦୋଷବଳା ମହାବଦ୍ଧ ।
 ଦୋଷି ଶୁଣିଲେ ହୋଇଲେ ବରୁଣ ମୁଁ ଜୟ । ପ୍ରତିଭା ତରୁଣ ଭାବ ମନେ
 ତରା ଦେଶ । ତରଳାସପୁରେ ଯାଏଁ ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ । ଶାନ୍ତି ସୈନ୍ୟ
 ପେଶବଳା ମନେ ଚିତାଟେ । ବୃନ୍ଦାବନମାନେ ଅସି ଉଦାରିଲେ ବାଟେ । ନାମ
 ଶୁଣି ଧରଣ ଅମର ତଳେ ଯୁକ୍ତ । ବାପା ବୋହୋ ରଣୀ ସେ ହୋଇଲେ ପ୍ରାଣେ
 ବନ୍ଧ । ତାହା ଦେଖି ଦାନବ, ସେ ମହାବଦ୍ଧ ବର । ବୃନ୍ଦାବନମାନେ ସେ
 ବୋହୋଇଲେ ମାରି । ଶୁଣିଲେଶୁଣିଲେ ବଦଳେ ନବୁହୁ । ବୋଇଲେ
 ଦାନବ ଅସି ତରା ମହାବଦ୍ଧ । ଅମ୍ବେମାନେ ତାହାକୁ ସେ ନ ଶାନ୍ତି ଚଣି ।
 ପୁଣିତର ଶୁଣିଲେ ଚିତ୍ତରେ ଗିରିବୁଣି । ମହାବଦ୍ଧ ତଳେ ଶେଷେ ନାହିଁ ସେ
 ଚଣିମ । ଦେଖି ଦେଖି ଶୁଣିଲେ ସେ ତଳେ ମହାବଦ୍ଧ । ଶିଶୁର ନମୁକୁ ଧର
 ନବୁହୁରେ ତର । ଅବନ ପବନ ଯେତେ ଅମୁଣାଲ ମାତ । ଦେଖିଲେ ବଦଳ
 ତର ପରାଉଲେ ତଳେ । ମହାବଦ୍ଧେ ଶୁଣି ଏତା ଉଦାରି ଶରରେ । ମୁଖାମୁଖି
 ଶୁଣାମେ ବଢ଼ିଲା ମହାବଦ୍ଧ । ଏତକୁ ଅବେତ ସେ ନବୁହୁ ତର ତର ।
 ଅମ୍ବେମ ଦେଖିଲେ ଶୁଣିଲେ ଚିତ୍ତବଳ । ମନ୍ତ୍ରୀର ବୋଇଲେ ମୁଁ ସେ
 ନ ତର ତୋ ବୋଲ । ଦେଖିଲେ ପ୍ରତାପେ ମୁଁ ସେ ଚଣିବଦ୍ଧ ତାଣି ।
 ଏଣୁର ପରିବ ମୋତେ ମହା ବଡ଼ଅସି । ଭାବାର ବଦଳେ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୁଡ଼େ
 ଦେବ ବାଣୀ । ବୋଲେଶୁର ପୁରୁଷ ଅଛନ୍ତି ଦୁଇପାଣି । ଶୁଣିଲା ପାତ୍ର
 ତର ନୁତ ବଳା ଶୁଣା । ପରିବେ ଶବଦା ସେ ସେ ମହାବଦ୍ଧ ଗୋଷା । ତୋବର
 ଶୁଣିଲା ପରିବଦ୍ଧା ସେଣୁ ବୋଲ । ତେଣୁତର ତଣିରୁ ତୁ ନବୁହୁ ମହା ।
 ଏଣୁ ବଦଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖକୁ ସେ ଶୁଣି । ସେ ଭାବାର ବୋଲର ପୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀ
 ଗୋର ବାଣୀ । ଦେଖିଲେ ପ୍ରତାପେ ତର ନୁତ ଦେବ ବୁଝ । ତାହା ଦେଲେ
 ମହାବଦ୍ଧ ତାରର ଅବଦ୍ଧ । ମୋହ ନାମଲେଖନୀର ପବନ ଏ ବାଣୀ । ଶବଦୁଷ୍ଟ
 ତାମ ଏତା ଶବଦେ ଶେଷୁଣି ।

ଉକ୍ତ ଶ୍ରୀ ନାମଲେଖନୀଦ୍ଵାରା ଶ୍ରୀ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ନମ୍ବୁଦେ ନାମ

ବ୍ରାହ୍ମଣୋଦ୍ଘାସ ।

ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଶର୍ଚ୍ଚନ ଅପରେ ସେ ବଡ଼ୁ ବନମାଳୀ । ପୁଣି ବୁଝି ନାମଲେଖନୀ ଯେଉଁ
 ପଣି । ମହାବଦ୍ଧ ପରିବାରୁ ବସନ୍ତେ ତୁ ତର । ପରିବାର ବଡ଼ ତର
 ଶୁଣିଲେ ମାରି । ମାୟାବୁଧ ଧରତରୁ ଧରତାରେ ଆସ । ପ୍ରବେଶପ୍ରବେଶେ ବର
 ପୁଣି ପାଶ । ମନ୍ତ୍ରୀର ବଦଳ ବାପା ଦେବଦେବେ ଶୁଣି । ମାୟାବୁଧ ଧରଣା ବାବଦ

ଦୁଃଖୀ । କରକାୟ ଚରରେ ସେ ଯୁକ୍ତ ଚକ୍ରଧର । ମାୟାକୁପ ଧର ଅନ-
 ଶୁଦ୍ଧେତ ହୋଇଲା । ମହାଦେବ ଶ୍ରମରେ ସେ ଅନ ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଇ । ଅପରେ
 ଅଇଲା ଚକ୍ର ଅନୁଜ୍ଞାନ ହୋଇ । ଏମନ୍ତ ଶ୍ରମେ ଦୁ ହୋ ପୁଣି ଅର୍ଜୁନ ।
 ପାଦପ ଶ୍ରମରେ ଅମ୍ବେ ବଳ ସେ ମମଳ । ବୋଇଲୁ ଗୋ ଶିବନାଥ ଅବଧାନ
 ହୁଅ । ତପରେ ହରିବ ତୋତେ ମଧୁବିଦ୍ୟାୟ । ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରବଣେ ସେ ଯୁକ୍ତ
 ଚକ୍ରଧର । ମାୟାକୁପ ଚେତେ ଥୋଇ ଅପରେ ଅଇଲା । ଦେଶୁଚର ବାବରା
 ଚକ୍ରଲୁ ଅମ୍ବେ ଅସି । କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ଚରଣ ଗାହାକୁ ଶାପ ଦେସି । ଏତେ
 ବୋଇ ଅନୁଜ୍ଞାନେ ଗଲୁ ଅମ୍ବେ ଚକ୍ର । ଦାନବତ୍ର ଗ୍ରହଣେ ହୋଇଲା
 ଚକ୍ର ଚକ୍ର । ପାର୍ବତୀ ଶ୍ରମରେ ଅସି ହୋଇଲା ଗ୍ରହଣେ । ଶିବରୂପ ଗୋଟା ବରା-
 ଦୁରୁକୁ ବାସସ । ଶଂଖାମ ବରଦା ଗ୍ରାସୁ ଅସିଅଛୁ ଗାହ । ଲବନ ସେ ବହୁଅଛୁ
 ଦେବେ ସସ୍ତ୍ର ଗାହ । ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣିଲେ ମୂର୍ତ୍ତି । ପାର୍ବତୀ ଶ୍ରମରେ
 ଅସି ଶିବରୂପ ଚକ୍ର । ବୋଇଲେ ବହୁଯୁକ୍ତ ଅସୁର ସଙ୍ଗେ ବଳ । ଶଂଖାମରେ
 ଗାହାକୁ ଚକ୍ର ନ ପାରିଲୁ । କାମରେ ସେ ସୁମ ସେ ହୋଇଲେ ମୋର ଦେବୀ ।
 ପୁରତ ଦେଇଲେ ମୋତେ ଲକ୍ଷ ଗ୍ରାସସକ୍ତୀ । ଦାନବର ବରଦେ ସେ ବୋଇଲେ
 ପାର୍ବତୀ । ଶଂଖାମରେ ବେଳେ ଗାହ ଚକ୍ର ଦେଇ ଦେଇ । ଏ ଚଣାରେ ମନ
 କୁମ୍ଭେ ଚକ୍ରାକୃତି ହର । ଯୁକ୍ତରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅମ୍ବେ ଦାନବକୁ ମାର । ଏବେ କୁମ୍ଭେ
 ଚକ୍ରାନ ନ ଚକ୍ର ଦେବଦାସୀ । ଦାନବକୁ ମାରି କୁମ୍ଭେ ଦେବ ଚକ୍ର ଅସି ।
 ଏତେ ବୋଇ ମନଜ୍ଞାନେ ଲକ୍ଷ ଦେଇ ହରି । ଚକ୍ରର ବୋଇଲେ ଏ ଦୁରୁ
 ମୋ ବରଣ । ମାୟାକୁପ ଧର ଅସିଅଛୁ ସେ ବାସସ । ଶ୍ରବଣେ ଗଲୁରେ ଶୁଣିଲେ
 ଶିବେ ଗାହ । ଏତେ ବୋଇ ମନରେ ସେ ମହାବାସ ଦେଇ । ଦେବକୁ ଶାପ
 ଦେଲେ ଶ୍ରମବନ୍ଧୁମୟ । ବୋଇଲେ ସେ ଦାନବ ଗବନ ତୋର ଗୋରୁ ।
 ମାୟାକୁପ ଧର ଅମ୍ବେ ହର ଦେଇ ॥ ମୋତେ ଯେବେ ବଞ୍ଚେ ଦୁ ବଳରେ
 ଦଇବ । କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ହୋଇଲେ ମିଶ୍ଟରେ ହୁଅ ଗାହ । ପାର୍ବତୀର ଶାପ ଶାପ
 ଶାପର ଚକ୍ର । ମହାଯୁକ୍ତ ବଳ ଯାଇ ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରବଣେ । ପାର୍ବତୀ ବୋଇଲେ
 ଅମ୍ବେ ଶ୍ରମକୁ ଲୁପ୍ତ । ବାହା ପାଞ୍ଚନାରେ କୁମ୍ଭେ ଲକ୍ଷ ଗାହ । ଏ ଯୁକ୍ତରେ
 ଶୁଣିଲେ ସେ ଅଇଲେ ଚକ୍ର । ଶୁଣି ଦେବଦାସ ମୁଣ୍ଡ ଶ୍ରଦ୍ଧାଲବ୍ଧ ଶାପ । ପାଦପ
 ବାହା ପୁଣି ଅଛୁ ଦେଲୁ ଅମ୍ବେ । ଏ ଚଣାକୁ ବହୁ ଅନାନ ନ ଚକ୍ରର କୁମ୍ଭେ ।
 ଶକ୍ତ ଚକ୍ର ଅମ୍ବେ ସେ ବହୁକୁ କୁମ୍ଭେ ଅସ । ବାହା ମରଣ ଅସି ହୋଇଲୁ
 ଶାପ । ଏହିଅବସ୍ଥାରେ ଦୁ ହୋ ପୁଣି ଶକ୍ତଗାହ । ପାର୍ବତୀ ଶ୍ରମରେ ଅସି ଏତେ
 ଚଣା ଶାପ । ମନ ଲବବେଳେ ସେ ମମର ବଳୁ ଧରି । ଗ୍ରହଣେ ହୋଇଲୁ
 ମଧୁବିଦ୍ୟା ସେ ସୁରେ । ବହୁ ଚକ୍ରରେ ସେ ଶକ୍ତାସ ବେଶ ହୋଇ । ଦୁରାବସ
 ତୋଷରେ ଗ୍ରହଣେ ଦେଇ ଶାପ । ମଧୁବିଦ୍ୟା ଶ୍ରବଣରେ ବଳ ଏବେ ଶିବ ।

ମାୟାକର ଥୋଇଲୁଁ ବାଞ୍ଛିତ କାର ମୁଣ୍ଡ । ଘଣ୍ଟି ମୁଣ୍ଡ ଏତଦନ୍ତ ପଡ଼ୁଅଛି ବୁଦ୍ଧ ।
ଛକି ଯାଇ ଅସନେ ବସିଲୁଁ ଅମ୍ଭେ ଯାଇଁ । ମାୟାମୋହ ଚେଷ୍ଟିତେଲୁଁ ବୁଦ୍ଧାବସ୍ଥା
ଅଗ୍ରେ । ତୋଟା ବୁଦ୍ଧବାଦ ବାମା ଅନ୍ତର ସେ ଦେବେ । ତାହା ପରିବର୍ତ୍ତା ଦେବ
ଅନ୍ତର ସେ ବାଣୀ । ତୋଟାମାନ ବୁଦ୍ଧଅନ୍ତ ଅସୁବୁଁ ସୁଦିନୀ । ସେହି ବୁଦ୍ଧାବସ୍ଥା
ଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଚିତ୍ତେଣ । ମୟୁଦୈବ୍ୟ ତାର ପଦ ଅଟେ ପ୍ରମାଣ । ଅନ୍ତର ପ୍ରଭୁ
ସେ ଅଟେ ପ୍ରଜ୍ଞାମୟୁଦର । ଶ୍ରୀ ପଦା ଯେ ପ୍ରମତ ଲକ୍ଷରେ ଅବତାର । ଜୋଡ଼
ନାମରେ ଏ ଅମୃତ ରସମୟ । ଶବ୍ଦଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦାସ ତଥା ଶ୍ରବଣେ ଚର୍ଯୁତ ।

ନମଃ ଶ୍ରୀ ନାମସମ୍ପାଦନାୟ । ଶ୍ରୀ ବୁଦ୍ଧଅର୍ଚ୍ଚନା ମୟାଦେ ନାମ
ବିଦ୍ୟୋତ୍ସବି-ପୋହାୟା ।

ବୁଦ୍ଧଶିଷ୍ୟ ଅଭାସ ।

ଅର୍ଚ୍ଚନର ଅଗ୍ରେର ବୁଦ୍ଧକୁ ନମସ୍କାର । କେବୁ ମନେ ସୁଖକୁ ଗୋ
ନାମସମ୍ପାଦନା ବାଣୀ । ମୟୁଦୈବ୍ୟ ଘଣ୍ଟି ମୁଣ୍ଡ ପଡ଼ୁଅଛି ବୁଦ୍ଧ । ବୁଦ୍ଧାବସ୍ଥା ପ୍ରବେଶ
କୋଇଲେ ଚର୍ଯୁ ଯାଇଁ । ସନ୍ତୋଷିତ ପାଦେ ଯାଇଁ ମାନସାର୍ଚ୍ଚନା ବସ । ତାହାର
ଅନ୍ତରୁ କେହି ଦେଖୁ ନାହିଁ । ଦେଖିଲାକ ମୟୁଦୈବ୍ୟ ଘଣ୍ଟି ମୁଣ୍ଡ ଦେବ ।
ତୋଟକୁ ଯାଇ ତାର କୋଇଲ ବାଣୀ । ବୁଦ୍ଧର ବୋଇଲା ମୋର ମହାପଦ-
ପଥ । ବୁଦ୍ଧ ନୋହୁ ପଡ଼ିଲାକ ବନ୍ଦୁ ଚିତ୍ତେ । ଏ ମୋହର ଚିତ୍ତପଥ ମୟୁଦୈବ୍ୟ
ଭାସୁ । ଦେଖନ୍ତୁ ପ୍ରକାରେ ଏହା ତେ ଦିଶାତ ଶୁଦ୍ଧ । ବୁଦ୍ଧର ବୋଇଲ ଏହା
ତାଣ ଦ ସନ୍ତୋଷ । ଏ ମୋହର ପଥେ ତେ ଦିଶା ପ୍ରାପ୍ତେ ନାଶ । ଗୋପେଶ୍ଵର
ହୃଦୟରୁ ବୁଦ୍ଧ ବୋଇବାଣୀ । ଏ ମୋହର ରକ୍ତାକୁ ତେ ପ୍ରକାଶିଲା ବାଣୀ ।
ବୁଦ୍ଧାବସ୍ଥା ଦେବେ ଶ୍ରବଣା ଅମ୍ଭ ଲସୁ । ବୋଇଲୁଁ ସୁଦିନ ବୋ ନ ତର
ମନେ ରସ । ତୋହର ଯେ ଚିତ୍ତ ପଦ ମଦବୁଦ୍ଧ ବାଣୀ । ବୁଦ୍ଧର ମଦବେ ତାତେ
ପ୍ରକାଶିଲୁ ମନ । ବୁଦ୍ଧର ବୁଦ୍ଧା ଯେ ଯେ ନାମ ତା ଶାନ୍ତି । ପ୍ରଭୁର ବଦନା
ସେ ଯେ ଅଟେ ମହାମୟ । ତାହାର ଯେ ଦ୍ରବ ଗୋଟା ଚିତ୍ତକାର ଯେଣୁ । ଅପଣା
ରକ୍ତାକୁ ସେ ଯେ ରକ୍ତା ବାଣୀ ତେଣୁ । ତୋହ ମଦବେ ସେ ଯେ ଅଟେ ଚିତ୍ତେଣ ।
ବୁଦ୍ଧପ୍ରଭୁ ନାମ ଧର ତାର ଏକ ଦେବ । ଅପଣା ପ୍ରଭୁ ଯେବେ ଗୁପ୍ତାନ୍ତରୁ
ସୁଣି । ପ୍ରଭୁର ବୁଦ୍ଧବା ବୋଇ ଦେବେ ସିଦ୍ଧା ଗାଣି । ଏହାକୁ ବୋଇଣ ତାକୁ
ମାୟା ଅମ୍ଭେ ବଲୁଁ । ଚିତ୍ତପ୍ରସନ୍ନ ଦେବ ଯାଇଁ ଶିଶୁଦେ ପରିଲ । ବୁଦ୍ଧ ପଦ
ଅନ୍ତରେ ବୁଦ୍ଧାବସ୍ଥା ସପ । ନାହିଁ ନ ଶାନ୍ତିକା ନାମ ବଦାର ବଦେଣ ।
ପଦ ନାମ ଧରଣ ତାହାର ବୁଦ୍ଧାବସ୍ଥା । ଶ୍ରବଣାନ ଯାଇ ଶିଶୁ ଶ୍ରବଣା ଚିତ୍ତେ ।
ମୟୁଦୈବ୍ୟ ପ୍ରାସୁ ଅମ୍ଭେ ଚର୍ଯୁତୁଁ ଯେ ବାସୁ । ବୁଦ୍ଧ ଧର ଦେବା ସେ ଅପଣା
ବଦେଣୁ । ଅମ୍ଭ ଅପ ଗୋଟାକୁ ବୁଦ୍ଧର ଗାନ୍ଧ ବାଣୀ । ବୁଦ୍ଧପ୍ରଭୁ ବୁଦ୍ଧ ଧର ଦେବେ

ଦେବତା । ସାନ ସେ ତାହାକୁ ଦେବେ ବସଇ ସୁନ୍ଦର । କୋଳେ ଶୋଇବା
 ସେ ଅମୃତ ଦୋଳବର । ପ୍ରାଣ ସୁଖ ଭବନ୍ତର ରମଣରସ ଭର । ପରାବରଣ
 ଲୋକେ ବସଇ ଦେଇ ॥ ଯେତେବେଳେ ଅଗ୍ରତପ୍ତା ହୋଇଲା ତା ପିତ୍ର । ଶରୀର
 ବାହରେ ଏବେ ମୟଦେବ ମୁକ୍ତ । ଅମ୍ଭ ପ୍ରାଣ ଭବନ୍ତର ତା ନି ରସିକା ମନ ।
 ଦୋଇଲା ତୋ ବରପୁତ୍ର ନାଶିନୀର ଅନ । ଦେବୀ ପୁରୁଷ ହୁ ହୋ ମୋତେ
 ଯେଉଁ ବଡ଼ । ନ ବହୁଲେ ଶାପ ଦେବ ନାଶିନୀ ଦେବ । ବୁଢ଼ାବଢ଼ା ବରଦେ
 ଅଭୟ ବାରି ବଡ଼ । ଦୋଇଲୁ ନ ବଡ଼ ଶାପ ଅମ୍ଭେ ଜଗନ୍ନାଥ । ସ୍ବାମୀ
 ନାଶିନୀକୁ ପାଉ ମନବନ୍ଧା । ଏବେ ଅମ୍ଭେ ଦୋହର ହୋଇଲୁ ଭଜକର ।
 ତାହା ଶେଷ ଦେବେ ଥିଲା ଦେବତାକୁ ମଲା । ଦେବତାକୁ ହୁଏତ ଶରୀର
 ହସ୍ତେ ମଲା । ସେତେବେଳେ ସେ ଅମ୍ଭ ତଡ଼ି ଦେଇ ସେ ବଡ଼ । ଦୋଇଲୁ ଅମ୍ଭେ
 ପ୍ରାଣ ମନବନ୍ଧୁ ହୁ । ଶମ୍ଭୁଙ୍କ ବରଦେ ବୁଢ଼ାବଢ଼ା ଭଲେ ଦେଖ । ଦୋଇଲେ
 ମୁଁ ଶାପ ଦୋତେ ଦେବଦା ଅବଶ୍ୟ । ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଜଳେ ବସିବ ତୁ ଯେନାମକୁ
 ଶ୍ରୀ । ଯୋଡ଼ିଗଲ ପଡ଼ି ତୋତେ ହୁଏ ତୁ ଶାଶନୀ । ବୁଢ଼ାବଢ଼ା ବରଦେ ହେ
 ବଲ୍ ମହାଦୋଷ । ଦୋଇଲୁ ସେ ଅମ୍ଭେ ତୋତେ ଦେଉଅଛୁ ବାପ । ଅମ୍ଭେ
 ଦେବେ ଶାଶନୀ ହୋଇଲୁ ତୋର କୋଳେ । ବୁଢ଼ ଏବେ ତାହା ହୋଇଥିବୁ
 ବାବଦୁଲେ । କହୁ ମୁଖ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଏବେ ବସୁବନ୍ଧୁ । ଅମ୍ଭ ଶାପ ଦେବଦେବୀ
 ନୁହଇ ଅନୁର । ନୁହଇ ବୁଢ଼ାବଢ଼ା ହୁଇଲୁ ବାହର । ଦେଉଛୁ ଅମ୍ଭକୁ ଅଳ୍ପ
 ନ ବହୁଲ ଭାବ । ଅଶେଷ ଭବ ଅମ୍ଭକୁ ପୁଣି ଭଲ ବଡ଼ । ଦୋଇଲେବ ବଡ଼ ତୁ
 ହୋ ମୁକ୍ତ ଅସେ ଶ୍ରୀ । ଯେତେବେଳେ ଭବନରେ ଥିଲୁ ବନ୍ଧୁଶାଳେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହ ଦୋଇଲେ ନାହିଁ କି ତୋ ମନେ । ତାହାଙ୍କ ନରନ ବର୍ଣ୍ଣା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ମିତ୍ର । ଦୋଇଲେ ତୋହର ମନେ ଅବଶ୍ୟ ସେ ଥିବ । ତୁ ତାହାକୁ ଶାପ ଦେଇ
 ବହୁତ ଶାଶନୀ । ପ୍ରଭୁଲେବ ବରଦେ ହେ ହୋଏ ଅଗ୍ରମାଣ । ଦେଉଅଛୁ ତୋତେ
 ଦେବ ଅଭୟ ସେ ମୁଁ ହୁଁ । ତୋ ଅଂଶରେ ଉପୁଜିଲ ମୟଦେବୀ ହୋଇ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତୁ ମୟଲୟ ମହେଶ୍ୱର ବହେ । ପରାବରଣ ଭାବି ସୁଖ ହେଲୁ ତୁ ମୋତେ ।
 ଦେବଦେବେ ମୋତେ ଅଭୟ ବହୁଲ ସେ ବଡ଼ । ବହୁଲ ଦୋହର ଅମ୍ଭେ
 ହୋଇଲୁ ସେ ବର୍ଣ୍ଣା । ଅଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଗ୍ରନ୍ତ ଦୋହର ପାଟିଶାଣୀ । ବୁଢ଼ ସେ ମୋତେ
 ଅବଶ୍ୟ ବହୁତ ଦରଶନ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦୋଇ ମୋତେ ବହୁବେ ସେ ବଡ଼ । ତାହାଙ୍କ
 ଶମ୍ଭୁଲେ ମୁଁ ଦେମନ୍ତେ ଦେବ ରଜା । ଏହେତ ତାହାର ମୋତେ ବଡ଼ ମହାବାହୁ ।
 ତୋତେ ଶାପ ଲୋକ ଶାପ ଅବାଧିବ ହେଉ ॥ ଅମ୍ଭେ ତାକୁ ଦୋଇଲୁ ଏ କଥାମାନ
 ହୁ । ଶ୍ରୀ ପାଟିଶାଣୀକୁ ବହୁତ ତୋତେ ବଡ଼ ॥ ଅବୁ ମହାଦେବ ଦୋଇ
 ଭଲେ ଥିବେ ରହ । ଦୋତେ ଏହାତର ମୁଁ ମଧ୍ୟରେ ହୁଇ ବଡ଼ । ବୁଢ଼ାବଢ଼ା
 ଦୋଇଲୁ ମୁଁ ନ ବହୁଲ ଦେବ । ଦେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଶିଳେ ବହୁତ ତୁ ମୋତେ ॥

ନାମହରୀକା ।

ଶୁଭକ୍ତ ବୋଇଲେ ଶୁଣିବା ଦେବ ଭାଣୀ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡପାଳନା ଶିଷେ ନାମ ନାମ
 ଅଛି । ବସାର ବରଦା ସେ ଠାକୁର ଭବଗ୍ରାସୀ । ଯେଉଁ ଅନ୍ତେ ମନେ ଶୋଭିବ
 ଶୁଭକ୍ତ ବୋଇଲେ । ଚେଣୁବର ଚୁମ୍ବକ ବସୁର ପ୍ରସ୍ତୁତ । ଶମାସ୍ତରେ ବସି ରୁପେ
 ଶୁଭକ୍ତେ ଦେଖ । ଶୁଣିବର ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ଶିବେରନ । ଲଗ୍ନ ମେଳ
 ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତେ ଦେଲେ ମତ । ବୋଇଲେ ଦେବତାମଣି ନାମ ନାମ କୁମ୍ଭେ
 ଶୁଭକ୍ତ ଯେଉଁ ଠାରେ ଶୁଭକ୍ତେ ଅନ୍ତେଦେବ । ଅନ୍ତେ ॥ ବସୁନ୍ଧରା ଶୁଭକ୍ତ ସେ ଶୁଭକ୍ତ ନାମ
 ଶୁଭକ୍ତ । ବୃନ୍ଦାବତୀ ଶାନ୍ତରେ ସେ ହୋଇଲେ ପାଶାଣ ॥ ସମସ୍ତେହେଁ ଶୁଭକ୍ତ ଏବେ
 ଶାନ୍ତ ଠାକୁ ଶିବା । ଅନ୍ତେ ପାଦପଦ୍ମରେ ଶେବା ଚନ୍ଦ୍ରଶୁଭା । ଏବେ ବୋଇ ଅସର
 ଶେବା ଦେବକୃତେ । ପାଦପଦ୍ମ କୋଇଲେ ଦେବ କୃଷକୃତେ ଚଳେ ॥ ଦେବତା
 ଶୁଭକ୍ତ ସେବା ଦେବ ଦେବତାଣୀ । ଚନ୍ଦ୍ର ପାଶାଣ ଯେଠାରେ ଶିବେରନ ଅଛି ॥
 ଶେବାବୋହି ଦେବତା ବୃନ୍ଦାବତୀ ଶୁଭକ୍ତ । ସମସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ଅଛି ହୋଇଲେ
 ଶେବାବତୀ ଏବେ ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଣି ଶୁଭକ୍ତମଣି । ପରମଶିବେନେ ସେ ସେ ଚଳେ
 ଶିବେ ଶୁଭକ୍ତ ॥ ଅନ୍ତେ ବୋଇଲେ ଶୁଭକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଠାକୁର । ଏବେ ସେ ବଣା ଶୁଭକ୍ତ
 ଶେବା ଶୁଭକ୍ତ । ଶୁଭକ୍ତ ମୟା ବୋଇ ଦେଉଁ ଚଳେ ମୟ । ପାଶାଣ ଶୁଭକ୍ତ
 ଶେବା ଦେବେ ଏ ହୋଇଲେ । ଏମାକ୍ତ ନାମକର ଏ ସେ ନାମା ଶୁଭକ୍ତ ସାବ
 ଶୁଭକ୍ତ ଦାସ ଏହା ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ ॥

ନାମ ଶ ନାମହରୀକାବୀ । ଶ ଶୁଭକ୍ତ ନାମ

ପ୍ରସିଦ୍ଧି-ବୋଧାୟକ ।

ଶୁଭକ୍ତ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଅନ୍ତେ ବଚନେ ସେ ବଚନୁ ବଚନା । ଏବେନେ ଶୁଣ ରୁ ହୋ ଶୁଭକ୍ତ
 ଶୁଭକ୍ତ । ବୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଶାଣ ଶିବା ବ୍ରହ୍ମକୃତ । ଦ୍ଵାଦଶ ବୋଇଲେ ମାଣ
 ଶୁଭକ୍ତ ପଦା । ଅନ୍ତେ ବଚନ ଶୁଭକ୍ତ ସେ ଶେବା ଶିବା ପାଳେ । ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ ଶିବା
 ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତେ । ଶୁଭକ୍ତ ମୁଦିତ ମଧ୍ୟ ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ । ବେଶ ପାତେ ବେଶ
 ଶୁଭକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତେ । ଅନ୍ତେ ବୋଇଲେ ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଣ ନିମନ୍ତେ । ବଥାବ
 ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ ବଚନ ବା ମୋତେ । ଶୁଭକ୍ତ ସେ ବୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଶାଣ ଶିବା
 ଶୁଭକ୍ତ ବଥା ଦେଖି ସେ ଶୁଭକ୍ତ ଅନ୍ତେ । ଶୁଭକ୍ତ ବୋଇଲେ ନାମା ଶୁଭକ୍ତ
 ଶୁଭକ୍ତ । ଏ ବଥା ଶୋଭାସ୍ତ ଶେବା ଶୁଭକ୍ତେ ବୋଇଲେ । ବୃନ୍ଦାବତୀ ଶାନ୍ତେ
 ଶୁଭକ୍ତ ମୋତେ ଶୁଭ । ଚନ୍ଦ୍ର ପାଶାଣକୁ ଶାନ୍ତି ଦର୍ଶନ ସେ ଶୁଭ । ଶୁଭକ୍ତ
 ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ ଦେବେ ନାମ । ଏ ବଥା ଶୁଭକ୍ତ ଦୁଃଖା ଶାନ୍ତି ପାଶାଣ
 ଶେବାବୋହି ଦେବତା ସମସ୍ତେହେଁ ଶୁଭକ୍ତ । ଚନ୍ଦ୍ର ପାଶାଣକୁ ଶାନ୍ତି ଦର୍ଶନ
 ଶୁଭକ୍ତ । ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ । ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ ଶୁଭକ୍ତ

ଅନେ ଚର୍ଚ୍ଚିତ : ଶୁଦ୍ଧତେ ତା ପ୍ରଣୀ ହରି ଚୋଇଲି ଯେ ଦୋଷୀ । ଚତୋର ବାହନ
 ଶିଳା ଗାଧାପରେ ବସି । ଅନେକ ପୁରାଣେ ଶିଳା ନାମାବର୍ଣ୍ଣେ ବୁଝା । ପଥରରେ
 ପ୍ରତି ଯୋଗ ବାହନ ଚତୋର : ଦୁଷ୍ଟିର ବାମନ ଗୁପ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନ ଅବୁଝି । ତାହା
 ଚର ଶୀତବାସ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପଦ୍ମପଦ । ମୟା ତୁମ୍ଭ ବସୁଧ ବାମନ ପରୁଷମ । ଶରଣ
 ବାହୁଦେବ ଏ ଶିଳାବର ନାମ । ଗୁଣା ଯେ ମାଧବ ଜ୍ଞାନା ମହେଶ୍ୱର ଅତି ।
 ନାମ ବର୍ଣ୍ଣେ ବାହନ ସେ ବାଲିଆନ ଭେଦ । ଶରଣ ଶରଣ ବାମ ବରମାଳ
 ସୁଲେ । ବରଦ ଚଳଣ ଗୁପ୍ତ ଶୋଭନ ଠିକେ । ଦେଖି ଦେବେ ଚୋଇଲେ ସେ
 ଏହି ବିଦ୍ୟାଳ । ପାଖାପାଖି ଚୋଇଲେ ତାହା ଶରଣକୁ ଚିତ୍ତ । ଏବେ ଦୋର
 ଦେବତାଏ ଶିଳେ ତର ଦେଲେ । ପାଦପଦ୍ମେ ପଡ଼ିଅ ଅନେକ ପ୍ରତିବଳେ ।
 ତୁମ୍ଭାତ ସୁର ସୁର ଯେ ହିତପ ବସୁଧ । ଶିଳା ଗୁପ୍ତ ଦେଖିଣ ଚୋଇଲେ
 ମହାଲେଖ । ଅର୍ଜୁନ ଚୋଇଲେ ପୁଣି ବଦଳେ ଅନ । ହରି ତଥା ଗୋଷ୍ଠୀଏ
 ପଡ଼ିଲେ ଗୋର ମନ । ପ୍ରସାଦିତାବଳେ ଯେ ମହାଦେବ ତାହେ । ପାଦପଦ୍ମ
 ଆସେ ସେ ସେ ଶରଣାବଳି ହୁଏ : ବଳୁକା ଚୋଇ ତାକୁ ନମରେ ବୋଲନ୍ତି ।
 ଶରଣ ବଦନ ତାର ଦେଇଁ ଶୁଦ୍ଧେ ମୁର । ଶେଷ ତାର ଦେଖେ ବଳୁକା
 ଦେଇଁ ଶୁଦ୍ଧେ । ଏତଥା ବଳୁକା ଗୋରେ ବଳୁକା ଏବେ । ଶରଣ ବୋଇଲେ
 ଯେ ଅର୍ଜୁନ ମୁଖ ଗୁପ୍ତ । ତୁଳିବେ ଶରଣା । ଚୋରେ ପୁଣିବେ ନାହିଁ । ବଳୁକା
 ତଥା ଗୋଷ୍ଠୀ ପରୁରଲ ଯେବେ । ସେ ଯୋଗର ମହାତ୍ମା ଚତୁରା ଚୋରେ
 ଏବେ । ଚତୁର ବାମନେ ଏକ ଶିଳାବର ସ୍ଥା । ଚତୁର ଏ ଯୋଗର ସେ ଚତୁର
 ଲେଖ । ବଦନ ଯୋଗର ଯେ ଚତୁର ଗର୍ଭ ପ୍ରତି । ଶରଣେ ପ୍ରାଣେତ ଚତୁର
 ତାର ଚୋଇ । ନାମାବର୍ଣ୍ଣେ ପୁଣି ତହୁଁ ନାମାବର୍ଣ୍ଣେ ଗୋଷ୍ଠୀ । ବୁଝିବର ଅସୁବ
 ସେ ଶିଳାବର ଗୋଷ୍ଠୀ । ଚୋଇଲେ ନାମେ ବନ ପଦ୍ମପଦ ଚଳେ । ପାଦପଦ୍ମ
 ଶିଳା ଗୁପ୍ତଲେ ଶରଣାବଳେ । ପ୍ରଥମେ ସେ ଶିଳା ଗାଧ ଚୋଇବ ଚରଣ ।
 ଶରଣାବଳେ ବୋଇ ନାମ ଚେତ ତାର । ତାକୁ ପୁଣି ଚତୁର ସେ ଶରଣ
 ଶରଣ । ଶରଣାବଳେ ଶିଳା ଚତୁର ଯେ ପୁଣି । ମୋହ ନାମଲେ ଏବେ
 ଶିଳାବର ଶେଷ । ସାନବୁଝ ବାସ ଏକା ଶରଣାବଳେ ଦେଖ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ନାମସଂହିତାୟାଂ ଶ୍ରୀ ହରିଅର୍ଜୁନ ସମ୍ବାଦେ ନାମ
 ଶତ୍ରୁଶିଂହୋଦଧିଃ ।

ଶ୍ରୁଶିଂହ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଅର୍ଜୁନ ଅଗରେ ଯେ ବଦନ୍ତି ବଦନ । ଯେଉଁ ନାମସଂହିତା ଅଗ
 ଶ୍ରୀମତ । ବଳୁକା ଶୋଭନେ ଚତୁରୁକ୍ତି ଚର୍ଚ୍ଚି । ସେ ଯୋଗବାନେ ପା
 ଶ୍ରୀମତ ଚର୍ଚ୍ଚି । ଏହା ଯେବେବେ ସେ ବାବସ ଚର୍ଚ୍ଚି ତର । ଚଳ ଯେ ବଦ

ନାମା ତପେ ଅନୁଷ୍ଠାନ ॥ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ଦେବ ଚକ୍ରପାତ୍ରର ରାଜା । ସ୍ୱୟଂ ଚକ୍ର
 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବସି ଚାହିଁ ଅଛନ୍ତି ଯାହା । ଦେଶରୁ ଅର୍ଜୁନ ତୋ ଅପେ କହୁଅଛୁ । ଏ
 ପୋକ ଗୋଟାବଳ ଶୋଇଗୋଟା ଅସି । ଅକ୍ଷୟୋକ୍ତା ମୁଣ୍ଡ ସେ ଗୁଣିତ ଅ
 ଗୋଟ । ଶ୍ରଦ୍ଧାଶୋଭ ନିଆଦୃଷ୍ଟି କହୁ ପ୍ରାଣଦାନ । ଦକ୍ଷ କୀର୍ତ୍ତୀବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାୟ ମୁକୁତ
 ପକ୍ଷ । ଅଧର ମୁକୁତ ସେ ମୁକୁତ ପ୍ରାୟ ଜ୍ୟୋତି । ପିଠି ଲୁଗା
 ସେ ମୁକୁତ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରାୟେ । କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୁ ଚାହେ ମଲଗଣ ଯାଏ । ଶରଣ
 ପ୍ରାୟକ ନାହିଁବା ବର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୟୋତି । ଅବଦାନ ଚେନ ପ୍ରାୟ ସେଇନର ତାନ୍ତ୍ର
 ଗୋଟ ସେପ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ତୁ ତୋ ଶୁଣ ପାଶୁ କହି । ପଞ୍ଚାବନ ଭୁନ ଚାଲ ଦେବ
 ଲାଗିଅଛୁ । ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ପଶୁର ସେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ମୁଣ୍ଡ । ବାତବର୍ଣ୍ଣ ଚପୋଳ ଚ
 ଅକ୍ଷର ବର୍ଣ୍ଣ ଭୁଣ୍ଡ ପଦ ପ୍ରମାଣ ଅଛଇ ସେ ପୋକ ଦେହଟି । ବହୁଳ ଅବଦାନ
 ସେ ସେ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗୋଟି । ବହୁଳ ଅଧିକ ଅଟେ ମେ ପୋକର ଅତି । କା
 ଶ୍ରୀ ଶାବଳରେ ଦେବ ଗୋଟେ ରଥ । ନବ ପ୍ରାଣଦାନ ଚାଲ ଦକ୍ଷ କୀର୍ତ୍ତୀପାତ୍ର
 କହନ୍ତୁ କରଣେ ବାହର ଶିଳା ଗୋଟି । ଶୁଣୁ ଶ୍ରୀକବି ତଳେ ତୋଳାହନ ବନ
 ଶୁଣୁ ନିଆଦୃଷ୍ଟାବଳ କହେ ଶୁଭଦାନ । ସେ ନିଆ ବର୍ଣ୍ଣରେ ପୁଣି ବହନ ପ୍ରାଣ
 ପଦର ଶୁଭରେ ଯାଇଁ ବାହର ଲହରୀ । ଲହରୀ ବାହରୁ ସେ ବହୁଳ ଶିଳ
 ଗତି । ଅକ୍ଷୟୋକ୍ତା ଶୁଣିଯାଇଁ ପୋକତଳେ ଗତି । ସେ ନିଆ ଲହରୀରେ
 ଶବ୍ଦପୁର ଅସି । ଶାଳଗ୍ରାମ ନାମେଶ ପାଟଣା ଅଛୁ ବସି । ଶାଳଗ୍ରାମ ସେଇମାନ
 ଚାହିଁଥାନ୍ତୁ ଚିତ । ଶିଳାମାନ ଅଛନ୍ତି ସେ ନିଆମାନ ପାତ୍ର । ନାନାର ସେ ଦେବ
 ଶାଣେ ପୋତିଥାନ୍ତୁ ବଳା । ଦେଶରୁ ବୋଲି ତାହୁ ଶାଳଗ୍ରାମଶିଳା । ତୁ ତ
 ଶୁଭାବଳ ପାତ୍ର ଶିଳା ଚିତ ବର୍ଣ୍ଣ । ଶକ୍ତୋକ୍ତ ବୋଲୁଛୁ ବ ମୁଣ୍ଡ ବେଳି ବର୍ଣ୍ଣ
 ସେବଣ ପାତ୍ର ଅଛଇ ଗତି ମୁକୁତାତା । ଏତମନ କେଇ ଭୁବୁ ଶୁଣ ମହାଶୁଭା
 ଏହୁଅନନ୍ତରେ କୁ ତୋ ମୁଣ୍ଡ ଗଲ ପାତ୍ର । ଅମ୍ଭେ ନେ ତୋଇଲୁଁ ତମ୍ଭ ପାତ୍ର
 ପଦର । ଶକ୍ତୋକ୍ତେଶ ମୁଣ୍ଡ ତଳେ ଦେବଲୋଚନେ । ଅନନ୍ତେ ଚଳରେ କୁ
 ଚକ୍ରରେ ଶୁଭ । ଶୁଭର ଅନନ୍ତକୁ ଶୁଭର ଯାହା । ସାବଧାନେ ମୁଣ୍ଡ
 ପାତ୍ର ଚକ୍ରଦେବା ତାହା । ମୁଣ୍ଡର ଚକ୍ର ସେ ଅନନ୍ତର ଶକ୍ତି । ବହୁଳ
 ନାମେଶ ବୁଝ ଶୁଭର ଚକ୍ର । ବହୁଳର ଅନନ୍ତ ଚକ୍ରବା ଅବା କିମ୍ । ତାହାଲୁ
 ସେବଣକୁ ଶୁଭର ଚକ୍ର । ବହୁଳର ବୋଲି ସେଇ ପଦମେଳେନା । ଅବଦାନ
 ଶବ୍ଦେ ଶେବଣେ ତାହା । ଶୁଭର ସେବଣ ସେ ପଦର ଶୁଭବାସେ
 ଚକ୍ର ଶୁଭର ପାତ୍ର ପୁଣି ପାତ୍ରଜାତେ । ଶକ୍ତୋକ୍ତେଶ ଅନନ୍ତ ବୋଲି ଶକ୍ତି
 ବୋଲି । ତାହା ସେବଣକୁ ତାହା ବୋଲି ଶୁଭର । ଅବଦାନ ଦେବତା ସେ
 ଅନନ୍ତ ସେବଣେ । ମୁଣ୍ଡ ସେ ଦେବତା ପୁଣି ଚକ୍ର ଚକ୍ର ଏ ପୁଣି ଶେଷ
 ତାହାସେ ଶୁଭର ଶୁଭର । ଶୁଭର ଶୁଭର ଶୁଭର ଶୁଭର ଅନନ୍ତ । ଶୁଭର

2010 10 10 10:10:10

[illegible]

ନାମଲିଖିତା ।

ଦେବତାଙ୍କ ବରଦେ ଭୁବନୀ ମନେ ଗୋଷ । ବୋଇଲେ ହେ ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ । ଏହା
 ଶେଷ ॥ ବୋଇଲେ ଗୋଷୀ ଅମ୍ଭେ ପୁଣ୍ୟଭୂଷ ଜାତ । ଅନ୍ତଃକୁ ମହାପୁର
 ବୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ ॥ ଗୋଷୀଙ୍କର ଅନ୍ତରେ ଯେ ପୁଣ୍ୟଜାତ ହୋଇ । ଏ ପୁଣ୍ୟ
 ବାସନା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଗ୍ନେ ଦେଇ ॥ ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ ମଧ୍ୟରେ ନେଇ ପୁଣ୍ୟ ଅଗ୍ନେ ଦେଇ
 ଅବଦେଶ ରହଇ ଯେ ପଛେ ଭୁବ୍ବେ ନେବ ॥ ଚନ୍ଦ୍ରଦେବର ଗୋବେ ବାସନା
 ରଖ । ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ନ ଦେଲେ ଦେହ ନ ଦେଖିବ ପୁଣ୍ୟ ॥ ଦେଉଁତାଲେ ଧୂଳି
 ଦେବେ ଶ୍ରମସ୍ତରଣ ॥ ଚନ୍ଦ୍ରକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ଜାଣ ॥ ଏ ଭୁବନ
 ମଣ୍ଡଳେ ଭୁବ୍ବେ ଦେବ ଜନ୍ମ । ସୁଦର୍ଶନ ପିତା ତାର ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ॥ ମୋ
 ନାମଲିଖିତା ଅମୀୟ ଯେ ରଖ । ବାବୁଙ୍କ ଦାସ ଭଲେ ରାବରେ ପ୍ରକାଶ ॥

ଭକ୍ତ ଓ ନାମଲିଖିତାସା ॥ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରଚର୍ଚ୍ଚି ନ ଶୁଦ୍ଧାଦେ ନାମ
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ॥

ଭୁବନୀଶ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଶ୍ରୀ ବରଦାଦେବ ।

ଅର୍ଚ୍ଚନ ଅଗ୍ନେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ଧନପାତ୍ରୀ । ଏକମେ ପୁଣ୍ୟ ଭୁ ବୋ ପୁଣ୍ୟପୁ
 ଶ୍ରୀ ॥ ଅଗ୍ନେ ଶ୍ରୀରାଜି ଦେଇ ପଛେ ଦେବ ଭୁବ୍ବେ । ଶ୍ରୀରାଜା ନୋହୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରଚର୍ଚ୍ଚି ଅମ୍ଭେ । ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ନ ଦେଇ ଅଗ୍ନେ ଯେ ଦେଖିବ ଏହା । ମେ ପ୍ରାଣ
 ହୋଇବ ରହେ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଦୋଷେ ॥ ପଛେ ମୋତେ ନ ବାହୁବ ବନ୍ଧୁ
 ଶ୍ରୀ ॥ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ନ ଦେଲେ ଯେ ପଦ୍ମାଶ୍ରମ ନୋହୁ ପୁଣ୍ୟ ॥ ଭୁବନୀଙ୍କ ବରଦେ
 ଦେବତାମାନେ ଶ୍ରୀ । ମହାବ୍ରତ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପୁଣ୍ୟରେ ଅସି ପୁଣ୍ୟ ॥ ଏ ପୁଣ୍ୟ ବାସନା
 ଯେ ଗୋଷୀ ଅମ୍ଭେ ନୋହୁ । ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ ଦେବ ନ ଦେଖିବ ଦେହ
 ଚନ୍ଦ୍ରଚର୍ଚ୍ଚିରେ ଜାତ ହୋଇଲେ ଯେ ଭୁବ୍ବେ । ଦେବତାରେ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବୋଇବ
 ପୁଣ୍ୟ ଅମ୍ଭେ ॥ ଅନନ୍ତ ମୁକତି ଚନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ତ ପାତ୍ର ନାହିଁ । ଏ ପୁଣ୍ୟ ଦେବଙ୍କୁ ଚାହିଁ
 ଦେବଙ୍କୁ ଗୋଷୀ ॥ ଦେବତାଙ୍କ ବରଦେ ବୋଇଲେ ଭୁବନୀ । ଅଗ୍ନେ
 ଭୁବ୍ବେ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ॥ ଦେବ ନ ଶ୍ରୀଲେ ଦୁବଦେ ଦେବ ନାହିଁ
 ନାହିଁ ଦେବ ଚାହାନ୍ତି ଯେ ପୁଣ୍ୟକର ରାଜି ॥ ଦେଉଁତାଲେ ଦେଲେ ଶେ ପ୍ରାଣ
 ଚନ୍ଦ୍ରଚର୍ଚ୍ଚି ॥ ମାନବଦେ ଚାହାନ୍ତି ଯେଉଁ ପୁଣ୍ୟ ଦେଇ । ଏଥକୁ ଦେବତାମାନେ
 ନ ବାହିବ ଭୁବ୍ବେ । ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଯେ ଭୁବନୀଦେବୀ ଅମ୍ଭେ ॥ ଏଥକୁ ବୋଇବ
 ଅଗ୍ନି ଦେଲେ ଚାହାନ୍ତି ॥ ଚନ୍ଦ୍ରାଶ୍ରମ ହୋଇଲେ ଯେ ଦେବତାମାନେ ଶ୍ରୀ
 ପୁଣ୍ୟ ॥ ବୋଇଲେ ଭୁବ୍ବେ ଗୋଷୀ ॥ ମହାପୁର ଯେତେ ପୁଣ୍ୟ ବୋଇବ
 ଅଗ୍ନି ॥ ଭୁବନୀଙ୍କ ବରଦେ ଯେ ଦେବତା ପୁଣ୍ୟରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ପୁଣ୍ୟ ବୋଇବ
 ଚନ୍ଦ୍ର ॥ ଦେବତାଙ୍କ ବରଦେ ବୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ॥ ଦେବତାଙ୍କ ବରଦେ ବୋଇଲେ

ନାମରହୁଣୀ ।

ଏକାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଅର୍ଜୁନ ଉବାଚ ।

ଅର୍ଜୁନ ବହନ୍ତି ଅଟେ ପ୍ରଭୁ ଦୁର୍ଜାଦେଶ । କହୁ କହ ପୁଣିକେ ମୋ
ଅଭିଳାଷ ॥ ପୁଣ୍ୟର ମର୍ତ୍ତ୍ୟା ଏବେ କହ ନଦକରା । ଏକାଦେଶ ପୁଣ୍ୟର
କେତେ ଅଂଶ କଲା ॥ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଯାହା ପୁଣ୍ୟକର ମୋକେ । ଏକ
କୋଟି ଯେ ଶେଷ ବହୁଦେବା କେତେ । ଅମର ମର୍ତ୍ତ୍ୟା ଗାଥ ଅଟଇ ଅନନ୍ତ
ଅନନ୍ତ ମର୍ତ୍ତ୍ୟା କଥା କେ ବଖବ ଅନ୍ତ । ଅବ ମୁଲ କୁଣ ଯେତେ ସବୁଦେ
ଆଇ । ସକମାନେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଜାତ ହୋନ୍ତି ଯାଉ । ସେହୁଦେବ ମୁଲ କୁ
ଅଛି ଅମ୍ଭେ ଗାଥ । କୋଟି କୋଟି କଲା ଅମ୍ଭ ଶ୍ରୀଅନ୍ତକୁ ନାଚ ॥ ସପତ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ
ଅନ୍ତ କେ ଗାଉବ କିଛି । ତହୁଁ ନାଚ କୋଇଲି ଯେ କେନ କିଲେ । ଶବ୍ଦେ
ଧାବ ଗାଉର ଉଦେ କେଉଁ ଶବ୍ଦେ । ତହୁଁ ନାଚ କୋଇ ପୁଣି ତହୁଁ ଯାଉ
ମିଶେ ॥ କେତେକେ ଯେହନେ ମନି ଲାଗିଆଇ ଗାଥ । ଯୋଗଦେବେ ଅ
ବେଳେ କହଇ ତ ଜାବ । ସେହୁଦେବ ଅମର ଯେ ଅଂଶରାମାନ । ଅଗାଧ
ବେଲିଅନ୍ତି ସୁଖ ହୁ ଅର୍ଜୁନ । ଭବସୁଲ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକ ଯେ କୋଷମଣ୍ଡଳ । ଅଳ୍ପ ଶିବ
ପ୍ରସନ୍ନେ ବ୍ୟାବୁଟ ଖେଳ ॥ ବ୍ୟସନା ଅଂଶକୁ ନାଚ ଶିଶୁର ବୁଲଣ । ଶିଶୁର
ଅଂଶକୁ ନାଚ କୁଳାବଳୀବାଣୀ ॥ କୁଳାବଳୀ ଅଂଶକୁ ଭୁଲଣୀ କରଣ । କେ
ଅସେ ବହୁଲ ଗାଥ କଥାର ମରଣ ॥ ଭଗବାନ ଅବ ଅମ୍ଭେ କୋଇପ୍ରକାର
ନାଚ । ଅମ୍ଭ କୁହକୁ ନାଚ ଯେ ମଧୁଦେବ ମୁତ । ଏବେ ଅଂଶ ଧରଣ କହୁ
କୃପାବତୀ । ଅବ ଅଂଶ କରୁ ନମ୍ଭ ଗାଥାଟ ମୁରତି । ଏବେ ଯେଉଁ ଅଂଶ ଅ
ଅପେ ଅଟୁ ଗାଥ । କୋଟି କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କୋଇବ ଏହି ନାଚ ॥ ଅର୍ଜୁନ
କେଉଁକେ ତୁମ୍ଭେ ସୁଖ ଲାଗିଅଇ । ଶ୍ରୀମୁଖ ବଚନକୁ ପଇତେ ଯୋର ନାଚୁ
ପ୍ରତି ପ୍ରତି କର ତାହା କହ କେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । କେଉଁପରି ରୁହେ ମୁଁ ତହୁଁକେ କରୁ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୋଇକେ କୁ କୋ ସୁଖ କରମଣି । କୁଳଶୀଳ ସେବା ଏକା ଜାଣ
କୁହଣୀ । ଅଭିମାନେ ଅମର ଯେତେକ ମହାଦେବ । ଭୁଲଣୀ କରଣା ସୁଖ
ଜାଣୁ କେହୁ ॥ ଏହି ଅନନ୍ତକେ କୁ କୋ ଗୁଣ ଯାଇଗୁଣ । ଦ୍ଵାରଦାକୁ ଅଇବେ
ନାଚବନମାମୁକ ॥ ନମ୍ଭ ବମଣ୍ଡଳ ଯେ ଅବର ଛଡା ଶେଷ । ବାକବେଳ ନାଚୁ
କିଛି ଯେ ଯୋଗେ । ସତ ଯେ ବେଳ ଯୋଗ ବଢ଼ିବେଳେ ଯାତେ । କୁହଣୀ
କୁଳଶୀଳା କୁହରେ ତହୁଁକେ । କହିଲେ କୁଣ୍ଡଳ ଅନ୍ତାତଯୋଗରେ ତହୁଁ
ଦ୍ଵାଦଶ ଛବରେ ଯୋଗୀ କରଣ ଯେ ଗଣ ॥ ଏହାବେଳ ବେଳ କେହ
ମହାମୁକ । ଦ୍ଵାରଦାବେଳବେଳ କୋଇକେ ତରଣୀ । ମହାଦେବ ପୁରେ ଅ
ପିଣି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । କହୁଣୀ ବସନ୍ତ ମୁକି ତହୁଁକେ କୁହ । କାବନ କେଉଁକେ କୁ
ମହାଦେବ । କୋହଣୀ ନାଚୁଣୀ ପୁଣିଅଛି କୋଇ । କେ କେବେ କେ

ଚନ୍ଦ୍ରବା ଦେବ । ଚକ୍ରିଣୀ ଅମ୍ବୁ ଏବେ ଦେବେ ଦେବୁ ବଡ଼ । ପଦ୍ମ
 ବୋଇଲେ ଗାନ୍ଧିର ଦୁମ୍ପେ ଗାଡ଼ା । ମଦ୍ୟ ବନ୍ଦୁଅଛି ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ଦେବ ଦାତା
 ଅମ୍ବୁଚନ୍ଦ୍ରଶିଖା ଦେବେ ଅନନ୍ତମ । ଶୁଣିବର ନାରଦ ଡୋଇଲେ ବସ ବସ
 ବୋଇଲେ ପ୍ରାୟ ମଦ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ ଅଳ୍ପଦେବ ଗାଡ଼ା । ଅନନ୍ତେ ଦେବେ ଅମ୍ବୁ ତ ବନ୍ଦୁ
 ଗାଡ଼ା । ଏବେ ବୋଇ ବୁଦ୍ଧି ଦେ ଅମ୍ବୁ ମୁଖ ବାଣୀ । ପରମ ଚିତ୍ତରେ ନିବେଦ
 ଶ୍ରୀ ଚାଣୁଣୀ : ମୋ ପ୍ୟାସକୁ ଦେ ମୁଣି ଅନନ୍ତ ଅଛଇ । ଡାହାଣୁ ଯେ ଶୁଭ୍ରପା
 ଶୁଭ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରଶାଖୀ । ପୋତ ନାମଲହରୀକା ଅଛଇ ଯେ ମାର । ଆନନ୍ଦୁଷ୍ଟ ହା
 ପଡ଼ା ଚନ୍ଦ୍ରବେ ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଉତ୍ତମ ନାମକରଣାଦିପାଠୀ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଙ୍ଗ ନ ସମ୍ପାଦକ ନାମ
ପଦ୍ମନାଭପାତ୍ର ।

ବ୍ୟାକିନି ଯନ୍ତ୍ରାଦି ।

ପ୍ରକାଶକ: ଶ୍ରୀମତୀ ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ

[illegible]

ସୁଦର୍ଶି ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଅଣି ବର । ଅମ୍ବୁଦେଇ ବହୁ ସେ ନୋହୁକ ଦେହୁ ବର । ଦେହୁ
 ସର ଅବଦର ମନ୍ତୋରୁ ଯୋଗାଡ଼ । ତାହା ନେଇ ଦେଇ ଚନ୍ଦ୍ର ବର ମନେ
 ଦୁର । ଦୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସମ ନୋହୁକ ଚନ୍ଦ୍ର । ଦେଖି ଶତାଞ୍ଜଳୀ ଦେ
 ପାଇଲେ ମହାବର । ପ୍ରମଦବଦନେ ଅମ୍ବେ ଅଛୁ ଦେବୁଁ ଚାହୁଁ । ଦେଇ ସେ
 ଉଗ୍ରାଳ ବହୁ ଅଣ ଏଠାବହୁ । ଅଛୁ ପାଇ ସତ୍ୟାଞ୍ଜଳୀ ଧରିବାରେ ମନେ । ବହୁ
 ଶତ୍ରୁରେ ଅଣି ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଦେଲେ । ଦ୍ଵାଞ୍ଜଳୀ ତୁନିତ ନେଇ ଚାଟିବା ଦେଲେ ।
 ଦେବେଦେଇ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛୁ ଧୁଇ ଯେ ନୋହୁକେ । ଦୋଇଲେ ଶତ୍ରୁସ୍ତବ୍ଧ ସେ
 ନେଉଛନ୍ତି ମୁଣ୍ଡ । ଶମସ୍ତେଦେଇ ଧୁଇ ତାହୁ ଧନଦାନ ଦେଲେ । ସାତାଦ ଅନୁର
 ସେ ନୁହେଁ ଉଚ୍ଛେଦ । ସାନ ଚନ୍ଦ୍ରମାନେ ପ୍ରଭୁ ନେଉଛନ୍ତି ଅନ । ଦେବେଦେଇ
 ଧୁଇ ଅଛୁ ନୋହୁକ ଚନ୍ଦ୍ର । ଦେଖିବରୁ ସୁଦର୍ଶି ପାଇଲେ ମହାବର ॥ ଏବଂ
 ଅନେକ ଚନ୍ଦ୍ର ମନେ ମନେ ଘାରି । ଶତାଞ୍ଜଳୀ ମୁଖ ଗହ୍ଵ ଦେଉଛନ୍ତି ଗାରି ।
 ଦୋଇଲେ ମୁଣ୍ଡର ସନେ ସତ୍ୟବର ଯୋଗେ । ଏକାଞ୍ଚାରେ ଅନର୍ଥ ପଡ଼ିବ ଅସି
 ଏବେ ॥ ଦୋଇଲେ ଏ ମୁଣ୍ଡଟି ତ ଉପାସୁ ଚରଣ । ଦୋହ ଜାତ ବଳେ ଅମ୍ବେ
 ଶମସ୍ତେ ମରବା । ଦେଉଁ ବାରେ ଜାତ ଦେବେ ଶତାଞ୍ଜଳୀ । ସେବାରେ ମୁଣ୍ଡର
 ସେ ଅନୁର ମହାପଣ । ମଣିବହୁ ଶତାଞ୍ଜଳୀ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଭୁବା । ଶତ୍ରୁବଦ ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ର
 ନୋହୁବର୍ତ୍ତ ଲବ । ଶୋକ ନାମଦଳିନୀ ମନେ ବରୁ ବଖ । ଗରବୁଷ୍ଟ ବା
 ବୋଲେ ଲବଣ ଶ୍ରୀମୁଖ ।

ଈତି ଶ୍ରୀ ନାମଦଳିନୀଂ ଶ୍ରୀ ବର ଅର୍ଚ୍ଚନ ଶତାଦେ ନାମ
 ବସ୍ତାବିପୋଧାୟକ ।

ଦେବାବିଷ ଶତାୟ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉବାଚ ।

ଅର୍ଚ୍ଚନ ଅଭରେ ସେ ବହୁ ଲବଣ । ଏତମନେ ସୁଣ ଏବେ ପାଣ୍ଡବ
 ଜନନ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେ ଗଲେ ଅମ୍ବେ ଦୋଇବା ଉଲେଖ । ଶତାଞ୍ଜଳୀ ଯୋଗୁଁ ଦେ
 ପାଇଲେ ଏତଦୁବାଚ ॥ ଏ ବଚନ ପୁଣିଶ ଦୋଇଲେ ମହାବର । ଅନେ ଅନ
 ଦୋଇ ଚର୍ଚ୍ଚା ବାକ୍ସଛୁ ବର୍ଣ୍ଣ । ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଧୁଇ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଦେଲେ ସେ ଅନ ।
 ଅନର୍ଥ ମୁଁ ଅଛୁ ଦେଖିବି ତ ଉପବାଚ ॥ ଅମ୍ବେ ଦୋଇଲେ ସେବେ ନେବ ଦୁମ୍ବେ
 ତରୁ । ବନହାରେ ଅମ୍ବେମାନେ ନେବୁଁ ଯେ ଉଚ୍ଛାୟ । ଦୁମ୍ବେ ତେ ଏବଂ ନେବେ
 ତରୁବର୍ତ୍ତ ବର । ତେ ଦାଃ ମରୁତୁଁ ଦେ ପୁରସ୍ତ ଶତନ । ଶତାଞ୍ଜଳୀ ଦୋଇଲେ
 ମୁଣ୍ଡର ମୁଖ ଗହ୍ଵ । ଏତେ ମାତ୍ର ଏବା ଦୁମ୍ବେ ଆତ ଧୁଇ ଦୋଇ । ଦୁମ୍ବେ
 ଦୋଇଲେ ସେବେ ନ ପାଇବୁଁ ମୁଣ୍ଡ । ଦେବେଦେଇ ଶିବ ପତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେବେ
 ପ୍ରବୋଧ ବଚନ ତରୁ ଶତ୍ରୁଶତ ଅମେ । ଦୁମ୍ବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ସତ୍ୟାଞ୍ଜଳୀ ଘରେ ଦେବେ

ମଞ୍ଜର ଲକ୍ଷରେ ନେଇ ଦେଖିବର ଯୋଗ । ସ୍ତୁତ କରୁ ଶୋଭାରେ ଦେ ଦେ
 ଉଦେ ପଡ଼ି । ବୋଇଲେ ହେ ଠାକୁରଣୀ କୁମ୍ଭେ ଅତି ପାଟ । ଯୋଗେ ଅ
 ପ୍ରଭାବ ଦେ ଦୁଃସହ୍ୟ ସଦୃଶ ॥ ଭଲ ପ୍ରଭୁ ଅମ୍ଭର ସେ ଅନ୍ତର ଶରଣ । ବହୁଣ ଶମରେ
 ସୁଦ୍ଧି ନେଉଛନ୍ତି ଧର । ଦ୍ଵାଦ୍ଵାଦାନବକୁ ମର ବନ୍ଧୁ ନେଲେ ଧନ । ଦେବସନ ଅ
 ଚର ଯେବେ ଥିବ ସ୍ଵର୍ଗ ॥ ବଞ୍ଚାଇ ସବୁବେଳେ ନେଇ ଚନ୍ଦ୍ରନରେ ବର । ଠାକୁର
 ସବୁବେଳେ ନୋହୁଲେ ଦେବ ସର ॥ ଦ୍ଵାଦ୍ଵାଦା ଦୁନକୁ ମରଣ ପରୁ ମୁଖ । ଅ
 ଦୁନ ଦେଉଣ ଶାନ୍ତର ନାମାଦୁଷ୍ଟ ॥ ଦେବନ ମାତ୍ରକ ତଥା ଦୁମ୍ଭତାରେ ଅନ୍ତ
 କୁହଣୀ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ନ ନିଶା ଯୋ ଦହ ॥ ଶବ୍ଦକାର ସୁଦ୍ଧି ସେ ଦୁହା
 ଠାକୁର । ତାଙ୍କ ଦୁଲେ ଧନକୁ ବର୍ଣ୍ଣାଇ ଲକ୍ଷ ଧର । ସେହୁ ତାଙ୍କୁ ଏକା ଲକ୍ଷ ଅ
 ଲକ୍ଷ ନାହିଁ । ଯେବେ ଧନ ଦେଲେ ତାଙ୍କ ଦୁଲେ ଲକ୍ଷ କାହିଁ ॥ କୁହଣୀ ବଚେ
 ସୁଦ୍ଧି ଶବ୍ଦକାରା ବାରି । ଶୋଭାରେ ବାରିଲେ ସେ ଶକ୍ତିଚରଣୀ । କୁହଣୀ
 ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ନ କର ଯୋ ଦୋହ । ଦୁଇଶୀର ସେବା ପରୁ ଦଣ୍ଡେମା
 ଲତ ॥ ଏବେ ବୋଲ କୁହଣୀ କୁହଣୀ ସେବା ତଲେ । ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରି ପ୍ର
 ଦୋହ ଏ ଦେବିଲେ ॥ ଦେଖି ଦେ ଅନ୍ତର ମୁକୁ ଶବ୍ଦକାର ସୁଦ୍ଧି । ଦେ ଦେ
 ଶୋକନ କୁପ ସେବୁ ବଣ କର ॥ ମାଣିବ କୁପରେ ନୋ କୋଇବ ସେବୁ ନକୁ
 ଦେଖି ବଣ ତରବ ସେ ପ୍ରଭୁବନ୍ଧୁର ॥ ମୋହ ନାମଲହରୀତା ଅଟେ ମୁକୁର
 ବାନବୁଷ୍ଟ ବାସ ତଲେ ବାବରୋହୁଦାଣ ।

ଭଗ ଶ ନାମଲହରୀତ ସ୍ତୁତି ଶ କର ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ଭାଦେ ନାମ
 ଚେପାରିଶୋଧାୟା ।

ଦୌରାଦିଶ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଶ ବରଦାନୁବାଦ ।

ଅର୍ଜୁନ ଅବରେ ସେ ବହୁତ ବରଦାନ ॥ ଏକମନେ ସୁଶ କୁ ଦେ
 ଦୁଃସହ୍ୟବିଧାନ । ସୁବର୍ଣ୍ଣସାବରେ ବର ଦେଖିଲେ ଶରେ । ପ୍ରଦେଶ ହୋଇଲେ
 ଯାଇଁ ମୁକ୍ତିକ ପ୍ରମୁଦେ ॥ ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦ ହୋଇଣ ବୋଇଲେ ପାଟକଣୀ । ସବେହେଁ
 ମୁକ୍ତି କୁମ୍ଭେ ନେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି । ଅଧିକ କୁମ୍ଭେ ଅତି କୁ ବହୁତ ତଥା । ତାଙ୍କ
 ଶାନ୍ତ ବଲେ ଅର ନେବ ଅମ୍ଭ ବର୍ଣ୍ଣା ॥ କୁହଣୀ ବଚେ ସେ ନାବବ ତଲେ
 ଦେବ । ବୋଇଲେ କ ଦେଇ ମୋତେ ତରବଟ୍ଟି ତୋଷ । ପ୍ରଭୁପାଇଁ ଶାନ୍ତି
 ହୋଇ ବହୁଲ ଦେ ତଥା । ପାଇଲେ କୁ ଧନ ଦେଇ ତଥା କୁମ୍ଭ ବର୍ଣ୍ଣା । ବ
 ଦୁନ ଅଶିଷ୍ଟ ଚନ୍ଦ୍ରନରେ ବର । ନବନାଥ ଦୁଲେ ପରୁ ପ୍ରଭୁସମ ବର ॥ କୁହଣୀ
 ବୋଇଲେ ଧନ ଅଶିଷ୍ଟ ମୁକ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରକକୁ ଦେ ଧନ ପଦାଞ୍ଚ ତଡ଼ାଇ । ସୁଦ୍ଧିବ
 ନାବବ ଦୂରିଲେ ଦୋଷକରେ । ଚନ୍ଦ୍ରକକୁ ଧନ କାହିଁ ପଦାଞ୍ଚରେ ତଲେ ।

[illegible]

ଆହୁରି ସହଜ ।

36 00001

ଅର୍ଥେ ନ ଦୋଷରେ ଭୁଲେ ଗୁଣ ଲବ୍ଧହୀନ । ବ୍ୟାଘାତଦ୍ୱାରା ଗୁଣ ଦେଖି
 ଗୋଟେ ବାସ୍ତବ । ଗୁଣ ଲାଭିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି କେତେ । ତଥାପି ଗୁଣକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି

ଅଳ୍ପ ବେଳ ମୋତେ । ସାବଧାନ ହୁଅ ସେ ପରମ୍ପରା ମଣି । ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ବାସୁକୀ
ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ର । ଅର୍ଜୁନ କୋଇଲେ ମୁଁ ପଦ୍ମକୁମାର ଯାହା । ପ୍ରଭୁ
କୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ । ତାହା । ଦୁର୍ଗପ୍ରଭୁ ଗୋଷ୍ଠୀସୁଶିଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ ।
କ୍ରମବାର ଇନ୍ଦ୍ରାଜିତ ଦେବତା ମେଘନା । ବୃଷ୍ଟା ଇନ୍ଦ୍ରାଜିତ ସେ ସେବଣ ମେଘ
ଶିଳ । ଶୋଭାପ୍ରସାଦନ ଚଳକୁ ପୋତା ଚଳ । ଚନ୍ଦ୍ରଶ୍ୟାମ ସରସ ଗୋଳ
ତାର ଉତ । ଇନ୍ଦ୍ରାଜିତ ଗୋଳ ମୋଟ ଶର୍ମା ସହ । ଏହା ଶାସ୍ତ୍ର ଗୋଷ୍ଠୀ
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ମୋତେ । ଅନ୍ୟ ବୃଷ୍ଟାଦ ଚନ୍ଦ୍ର ପଦ୍ମକୁମାର କୋତେ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ
ସହରେ ସେବଣ ବସୁକୀ । ସେ ମେଘ ଦେମନ୍ତେ ପ୍ରଦେବ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚଳ ।
ବେତେ କୋଇଲେ ମୋଟ ଚଳକୁ ଗଲ ବେତେ । ଇନ୍ଦ୍ରାଜିତ ଚଳ ସେ ପ୍ରଭୁ
କୋଇଲେ ବେତେ । ଦେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଭୁ ଇନ୍ଦ୍ରାଜିତ ମଣି । ସେ ଚନ୍ଦ୍ର
ଗୋଷ୍ଠୀଦ ବାରେ ଦେବ ମୋତେ ଚନ୍ଦ୍ର । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ କୋଇଲେ କୋତେ ଚନ୍ଦ୍ର
ଅର୍ଜୁନ । ଦୁର୍ଗ ସେ ପଦ୍ମକୁମାର ଏତେ ଚନ୍ଦ୍ର ସମ୍ପାଦନ । ପାଦପଦ୍ମ ଅଗରେ ଏହା ଗୋଷ୍ଠୀ
ଶିଳେ ଶିଳ । ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣିଲେ କୋଇ ପାଦ ସଦୃଶ ଶିଳ । ସେହିକାଳେ ପଦ୍ମକୁ
ନ ଶୁଭ ଗଲ ପାଦ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ପଦ୍ମକୁମାର ଦୁର୍ଗାଶ୍ରମ ଶାନ୍ତ । ଅପଣା ଦେବକୁ
ମନ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଏ ଚଳ । ଚଳରେ ମେଘଲେ ଶାନ୍ତ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଚଳ । ସେ ମନ୍ତ୍ରଚନ୍ଦ୍ର
ଚଳେ ମେଘଦେବେ ଗୋଷ୍ଠୀ । ଚଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବାଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବେ । ଦେବ
ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ସେ ପ୍ରଦେବ ଚଳେ ଚଳ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଶ୍ରୀକାନ୍ତେ ଗୋଷ୍ଠୀଦେବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ
ମେଘ ଚଳ ତାହା ସେ ପ୍ରାଣିଲେ ପ୍ରଭୁଦେବ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳ କୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ର
ପୋତା । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ କୋଇଲେ ଚଳ ମୋଟ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ ଗୋଳ
ସେ ମୋଟ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଶାନ୍ତ ଚଳେ । ସେ ମେଘ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ
ଦେବତା ଇନ୍ଦ୍ରାଜିତେ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତେ ଗୋଷ୍ଠୀଦ ସେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ
ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ସେ ଗୋଳେ ଅପଣ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ ସେ କୋଇଲେ ତା ପ୍ରାଣି
ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ କୋଇଲେ ମୋଟ ଚଳି । ଅପଣ ଗୋଳେ କୋଇଲେ ଚଳ
ଶିଳା । ମହାଶିଳ କୋଇଲେ ଗୋଳ ଦେବେ ଏହା । ଦୁର୍ଗାସୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବ
ଗୋଳେ ମହାଶିଳ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ ଚଳକୁ ଗଲ ଗଲ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ
କୋଇଲେ ସେହି ମୋଟ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ ଗୋଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଠ । ନବ
ଗୋଳେ ଅଠ ଉତ ସେହି । ମହାଶିଳ ଦୋଇଶ ଗଲ ନାମ ଦେବେ ଦେବ
ମହାଶିଳ ବାସୁକୀ କୋତେ ଚଳା ମହାଶିଳ । ଅର୍ଜୁନକୋତେ ଗୋଳେ
ଦେବ ଶିଳାଶ୍ରମ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ ନେଇ ଏବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୋଟ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ
ଗୋଳେ ଚଳକୁ ଗଲ ପ୍ରାଣ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ କୋଇଲେ ସେହି ମୋଟ । ନବ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୋଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୋଳେ କୋଇଲେ ଚଳ ପ୍ରାଣ
ଦେବେହିଲେ ଦୋଇଶ ନାମ ଦେବେ ମହାଶିଳ । ମେଘ ପ୍ରାଣିକାଳେ ସେ ଚଳା ଚଳ

ନାମଚତୁର୍ଥୀତା ।

ସାଧ । ଯଦନ ବରୁ ତାହା ଯୋଗରେ ଭରାବାର । ଉଦବଗ୍ନି ପ୍ରତିମରେ ଅଟେ
ସେହି ଦିବ । ଯଦନ ବରୁ ତୁଳନା ଅଟେ ସେହି ପୁଣ୍ୟ । ସେ ଯଦନରେ ଯଦନ ପୁଣ୍ୟ
ଶରୀରସୁଦନ । ଯେଣୁ ସେ ଅଟନ୍ତି ନାମ ପଦାବର ବର । ମୋର ନାମଚତୁର୍ଥୀତା
କିଏ ଅଟେ ଏହି । ଯଦବଶୁ ଦାସ ଏହା କୁବରେ ରଖଇ ।

ଓଡ଼ିଶା ନାମଚତୁର୍ଥୀତାମ୍ନା ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ପାଦକ

ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବିଶୋଧିଆୟା ।

ଶ୍ରୀଯାଦବ ଦାସ ।

ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବିଶୋଧିଆୟା ।

ଅର୍ଜୁନ ଅବରେ ସେ ବଚନ୍ତି ଦେବୀ । ଏବେନେ ପୁଣି ତୁ ହୋ ବୁଦ୍ଧି-
ବୁଦ୍ଧି । ଯଦର୍ଥେ ଯେମେତ ଉପାଦେଇ ଦୁଇଦେହ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଗନ ଚନ୍ଦ୍ରରେ
ରହ ଯୋଗ । ଅବଶେଷ ଯୋଗନ ହୋଇଲେ ମୋଟ ଏକ । ନବରାଜ ଯୋଗରେ
ରାଜିବ ତାର ଶିଖା । ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେମ ନାମ ହୁଅନ୍ତେ ଉଦତ । ଯେତାସେବ
ପଦବ ତାହାକୁ ବୋଲ ପାର । ମେକୁ ଯେବୁତ ଦୋଶରେ ଦଳା ବର ପାର ।
ପଦବରେ ଧରଣ ଯୋଗରେ ଭରାବାର । ଯଦବଶେ ଯେମେତ ଉପାଦ ଚନ୍ଦ୍ର-
ଚିତା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଗନ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଯୋଗ । ଅବଶେଷ ଯୋଗନ ଚନ୍ଦ୍ର
ହୁଏ ମାତ୍ର । ନବରାଜ ଯୋଗନ ଚନ୍ଦ୍ର ଶିଖା ବନ୍ଧି । ମେକୁର ଦଶିବ ପାଶେ
ଯୋଗରେ ଯେଣୁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଗରେ ସେ ନାମ ଦେଲେ ଚେଣୁ । ମହାବଳକୁ
ସେ ଅବଦ ଗିରିବର । ଯଦବଶେ ଧରଣ ଯୋଗରେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେମେତ
ପ୍ରଭୁ ଉପାଦରେ ଯେ । ଯଦବଶେ ଯୋଗନ ଚନ୍ଦ୍ର ଯୋଗାବର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
ଯୋଗନ ହୋଇଲେ ତାର ମୋଟ । ନବରାଜ ଯୋଗନ ହୋଇଲେ ତାର ଦେହ ।
ମେକୁର ପ୍ରତିମେ ସେହି ଦଳା ବରପାର । ଅବଶେଷ ଦୋଶ ନାମ ଦେଲେ ଭରା-
ବାର । ଯଦବଶେ ଯେମେତ ସେ ଉପାଦରେ ପୁଣି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଗନ ସେ
ଯୋଗରେ ଧରଣ । ଅବଶେଷ ଯୋଗନ ହୋଇଲେ ମୋଟ ଏକ । ନବରାଜ
ଯୋଗରେ ରାଜିବ ତାର ଶିଖା । ମେକୁର ଉଦବଶେ ଦଳାଏ ଯୋଗରେ ।
ପ୍ରଭବନ୍ତ ଦୋଶେ ତାହାର ନାମ ଦେଲେ । ଅବଶେଷ ଯୋଗ ପୁଣି ଉପାଦରେ
କାମେ । ସେ ଦଳା ଯୋଗରେ ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଗରେ । ଯେଉଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
ଦୋଶେ ସେ ଦଳା ମହାବଳ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଗ ସେ ସେ ଅବଶେଷ । ଅବଶେଷ
ସେଣୁ ଯୋଗରେ ବରପାର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହୋଇଲେ ପୁଣି ପୁଣି ତୁ ଅର୍ଜୁନ । ସେହି
କ୍ରମେ ଚନ୍ଦ୍ର ପୁଣି ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ତାହା ଯଦବଶେ ଦାସ ।
ଓଡ଼ିଶା ନାମଚତୁର୍ଥୀତାମ୍ନା ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ପାଦକ ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବିଶୋଧିଆୟା ।

ପ୍ରସନ୍ନାଦି ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏ ନାମସଂହାର ।

ଅର୍ଜୁନ ଅଗରେ ଯେ ବଳନ୍ତି ବରଦାନ । ଏବମରେ ଶୁଣି ହୁ କୋ ପାଶୁ ବ
କରନ : ଏବୋଇତ ଦୁହାଣ୍ଡ ପାତାଲପୁର ବରେ । ଶୁଣିବେତ ଜାତ ବର
ଆନରେ ବସିଲେ । ଅନନ୍ତଦୋଷ୍ଟ ବନ୍ଧୁନା ଆନ ବରେ ଯନ୍ତ୍ର । ସେ ପୁରୁଷ ଅନ
ହୀନ ଉପୁତ୍ତର ଚନ୍ଦ୍ର । ଅନନ୍ତ ମୁରତି ଜାଣ ଶମ୍ଭୁ ଲମ୍ବ । ସେ ମଧ୍ୟେ ବସିଣ
ଭବେ ଦେଲେ ବରଦାନ । ଶମ୍ଭୁଜି ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଶମ୍ଭୁମୁଖର । ପରମବିଦ୍ୟା
ପରେ ବର ଦାଣ୍ଡବର । ବମବରେ ହୀନ ପୋଡ଼ ପଦାନ୍ତେର ଶିବ । ଚନ୍ଦ୍ର ଜାତ
ହୋଇଲ ଯେ ଏକର ପୁରୀ । ନନ୍ଦର ପୁରୀ ବବା ନନ୍ଦେ ପୁରୁଷ ଯେଣୁ । ଅବ
ସେ ଅପଣ୍ଡା । ତୋର ନାମ ବେଲେ ଦେଣୁ । ସେ ମହାପୁରୁଷ ବରଦାନ୍ତେ ଠାଣି
ମାଣି । ପ୍ରବୁଦର ଅମର ଚକ୍ରିର ଦେଖି ଶୁଣି । ଶୁଣି ଯିବବନ ଦେଖି ନ ପାରିଲେ
ବନ୍ଧୁ । ଅବତକୁ ଘର ବସି ପଡ଼ଇତ ମଣି । ଧାରଦାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ବା ଧରରେ
ଭବଦର । ନବ ସେଇ ଜାନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରଦେଲେ ଦାର । ବମନାମେ ଦାରେବ
ସେ ଉପୁତ୍ତର ଚନ୍ଦ୍ର । ଚନ୍ଦ୍ରବର ଚନ୍ଦ୍ର ଗଜ ଚନ୍ଦ୍ରଦେଲେ ନେଇ ସେ ବରପଡ଼ଇ
ସନ୍ତ୍ର ତାର ବନ୍ଧୁ ଯୋର । ଦୁହାଁ ଚନ୍ଦ୍ର ମଦନଶୁର ଉପୁତ୍ତରେ ଶର ଦୁହାଁ
ବୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ର କୁ ନନ୍ଦର ବନ୍ଧୁ । ଚନ୍ଦ୍ର କୁ ଗଜିର ସନ୍ତ୍ର ଶାନ୍ତିଦାର ଶନ୍ତ୍ର ।
ଶଶୁର ବୋଲଣ ଦେଉଁ ପୁଷ ଘୋଟି ନାମ । ତାହାକୁ ବୋଇଲେ କୁ ସାଧୁକୁ
ପ୍ରବୁଦର । ଏମନ୍ତ ପ୍ରବୀରେ ଅମ୍ବେ ଜାତ ଶିବ ଗାର । ଏବେ ସାହା ଶଶୁରକୁ
ଦେବା ତୋତେ ଚନ୍ଦ୍ର । ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସାହା ଶମ୍ଭୁଜେ ବୋଇଲ । ଏବୋ
ଇତ ଦୁହାଣ୍ଡ ପାତାଲେ ସୁଇ ବର । ଏ ବନ୍ଧା ଶଶୁର ଘୋତେ ବର ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ତେ ବେ ମାନେ ଦେଉଁ ପୁଲେ ବରନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି । ଶଶୁର ବୋଇଲେ ସାହା ସୁଜିଲ
ଅର୍ଜୁନ । ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ପୁଣିକ ସେ ଲଗେତ ଘୋଜନ । ଦେଇ ଲକ୍ଷ ଘୋଜନ
ବେତିଳୁ ଆଇପାଣି । ଶଦ୍ଦନାମେ ଅବତ୍ୟ ସେ ଦ୍ଵୀପକୁ ଦାରେଣୀ । ଶଦ୍ଦତର
ନାମେର ଚନ୍ଦ୍ରମା ବନ୍ଧୁ ଚନ୍ଦ୍ର । ଏ ଦ୍ଵୀପକୁ ଧରନ୍ତ ବାମୁଦ ନାମେ ଅର୍ଜୁ । ଚନ୍ଦ୍ରନାମେ
ଦ୍ଵୀପେତ ଚନ୍ଦ୍ରର ବରେ ଅଛୁ । ଶୁଭଲକ୍ଷ ଘୋଜନ ସେ ଶୁଣ ବନ୍ଧୁପାଣି । ପାଣ୍ଡବ
ଘୋଜନ ସେ ଶବ୍ଦପିଞ୍ଜ ଘୋ । ତାହା ଅଛୁଅଛୁ ଅନନ୍ତ ନାମେ ନାମ । ସାବଧାନେ
ଶୁଣ କୁମ୍ଭେ ପାଶୁର କୁମ୍ଭର । କୁହାଇ ବଡ଼ବା ତୋତେ ଏବୋଇତ ପୁର । ଏମନ୍ତ
ମର୍ତ୍ତ୍ୟମା ପୁଣ ଶକ୍ତିନନନ । ମୁଦତର ଅବ ଶୁଦେ ବୋଇବ ସେ ପୁଣ । ଶମ୍ଭୁ
ବର୍ତ୍ତାଲେ ଦେଣୁ ପ୍ରବୁ ବନ୍ଧୁପର । ଅନନ୍ତ ଶୁଣ ଅନ୍ଧେ ସେ ପ୍ରବୁ ବଳେବର
ଦୁନାବନଚନ୍ଦ୍ର ନାମ ତାହାର ପ୍ରବୀର । ତାର ଶିଳେ ଶିମୁ ବରୁବେ ଶାନ୍ତିବାସ
ମୋଡ଼ ନାମବନ୍ଧୁପାଣି ଅଛଇ ସେ ପୁଣ । ସାବଧାନ ଦାସ ଏହା ଶୁଭଥାଇ ଜାଣ ।
କିଛି ଶ ନାମବନ୍ଧୁପାଣି । ଏ ହୁଇ ଅର୍ଜୁନ ଶମ୍ଭୁଜେ ନାମ ପ୍ରସନ୍ନାଦିବୋଧାବ

[illegible]

[illegible]

ସଞ୍ଚିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ: ଶ୍ରୀମତୀ ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପଢ଼ାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନାହିଁ।

616-031160:2nd ed. QR I

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ENCLOSURE ONE

[illegible]

କାବ୍ୟାଳଙ୍କାର ।

ସବ ଛନ୍ଦ । ଭାବତାର ବୋଇଲେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରବାର ଅନେ । ଶବସ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର
 ଦେଖଣ ଅସ ବେଳେ । ଦେବେ ବୁଝା ଦେବେ କହୁ ବୋଇଛନ୍ତି ନାମ । ଭବ
 ଚନ୍ଦ୍ରବା ବାବୁ ଦେବେ ଦେବ ଅସ । ଅଳ୍ପ ପାଠ ବଳବାସ ଦେବଦତ୍ତ ବାବୁ
 ଗୁରୁଙ୍କ ଶ୍ରମୁଲେ ଦେଇ ଶବସ୍ତ୍ରକୁ ଦେଲେ । ଭାବତାର ବୋଇଲେ ଦଲଣ ମୁ
 ବୁଝ । ଦେବେ ଦେବ ମରୁଛନ୍ତି ଗଣିଅସ ଗାଈ । ଅଳ୍ପ ପାଠ ଶବସ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର
 ଭବିଷ୍ୟ । ବୁଝିଲେ ଅତଦ୍ଦେବେ ଗୁରୁଦେବ ବୋଇଲେ । ପାଞ୍ଜି ସସ ଚନ୍ଦ୍ରବାର
 ଭବ ମରାଚନା । ପ୍ରତାପବେଦୋଃ ଏତା ମରୁଛନ୍ତି ବୁଝା । ଶବେଷ୍ଟ ମରାଶି
 ଚନ୍ଦ୍ରଛନ୍ତି ଦେଖ । ଚନ୍ଦ୍ର ମରୁଛନ୍ତି ଏତା ପଞ୍ଜିବାର ଦେଖ । ଚନ୍ଦ୍ର ବୁଝି ବଚନ ଦେ
 ଶବେଷ୍ଟ ବେବଦ । ଦେବେ ଦେବେ ମରୁଛନ୍ତି ବୁଝା ଗଣିବାର । ବୁଝାବୁ ବେବେ ଦେ
 ସେ ଶ୍ରବଣେ ଅବେଶେ । ବୁଝିବୁ ସୁବ ଗାନ୍ଧି ବେବେବେ ନାମ । ଏମନ୍ତ ଶବସ୍ତ୍ରବେ
 ସେ ଗୁରୁ ଭାବତାର । ବୋଇଲୁ ଗେ ସୁନ ବୁଝ ଅବବୁ ଭବବ । ଅବୁର ଗୁରୁ
 ଅଛନ୍ତି ଦେଶୁ ବଞ୍ଚିବାର । ଶବସ୍ତ୍ରବେବେ ସେ ଦେ ଶବସ୍ତ୍ରବେବେ । ମୋର ନାମବୁ
 ଗାନ୍ଧି ଅଟେ ଦେଶୁ ବୁଝ । ଅବବୁର ବାସ ଏତା ବାବଲେ ଦେ ବୁଝ ।

ଘଣ୍ଟି ଶ ନାମବୁରୁଗାବୁ । ଶବସ୍ତ୍ର ଅଟେ ଶବସ୍ତ୍ରବେ ନାମ

ଶବସ୍ତ୍ରବେବେବୁ ।

ଏତାବଦ ଅଛାବୁ ।

ଶ ବାବବୁବାର ।

ଅବବୁ ଅବବେ ସେ ବବୁରୁ ବବବାରୀ । ଦେବୁ ମନେ ବୁଝ ଏବେ
 ବୁଝବୁ ବବବୁ । ବବବୁ ସେ ଏବବବେ ମରୁଛନ୍ତି ଦେବେ । ଅବବୁର ଦୋବେ
 ଅବବୁ ମରୁଅଛୁ ଦେବେ । ବୁଝା ବୁଝ ବାବୁ ସେ ବବବ ବବବାରୀ । ଅବବୁ ଦେବେ
 ବାବୁ ଅବବୁ ନ ଶାବବେ ବବବୁ ବୁଝ ବୁଝ ବୋଇ ଅବବୁ ମରୁଅଛୁ ମନେବେ
 ବବବବେ ନ ବୋଇଲେ ବବବୁ ଦେବବେ । ଏବେ ବବୁ ବବବବୁ ଶବସ୍ତ୍ର ବେ
 ବବବ । ବବବବାର ଶ୍ରମୁଲେ ବବବବାରୀ ବବବ । ବବବବ ବୋଇବ ବୋଇବ
 ମରୁବବବ । ବୋଇବ ମରୁଛନ୍ତି ବୁଝା ବବବବବବୋଃ । ଶବସ୍ତ୍ରବେବୋଃ ବୁଝା ବବବ
 ବବବ ବବବ । ବବବବବ ମରୁଛନ୍ତି ବବବବୁ ବୋଃ । ବବବ ବୁଝ ବବବ ବବବ ଅବ
 ବବବ । ଏମନ୍ତବୁ ବବବ ଅବବୁ ନ ଶାବବୁ ବବବ । ବୁଝିବୁ ମନେବେ ବୋଇବେ
 ବବବବ । ବବବବ ସୁବ ବବବ ବୋଇଲେ ବବବବ । ଶାବବାର ବୋଇ ବୁଝ ବୋ
 ବୁଝ ବୁଝବାରୀ । ଏବେ ବବବ ମରୁବାର ଅବବବ ନ ବବବ । ବବବବ ବୋଇବେ
 ବୁଝିବାର ଅବବବ । ବୋଇବ ବବବବ ବୁଝ ବବବ ବାବ ବୋଇ । ବୁଝ ବାବ
 ବବବ ଆବୁ ବାବୁ ଶାବ ବୁଝ । ବାବୁ ଗାନ୍ଧି ମରୁବୁ ଏ ମୋବେ ଶେଷ ବବବ
 ବବବବ ବୋଇଲେ ଏ ବୋଇବେ ବବବବ । ଅବ ବବବ ବବବ ବବ ବବବବବ ।

କାମଦେବୀ ।

ଏହାଦେ ଅଜ୍ଞାନ ମୁରୁ ପାଠ । ଅପେ ଉଦ୍ଧାରରେ ଗଲେ କୁଟିରେ ଉଠିବି
 ଦୋକା ପଥ ଦେଖିବାକୁ ପବନ ଯେ ଗଲା । ମୁରୁବିଲି ପବନରେ ବସି ବସ ବସ
 ଯିବିବସ ପରିବର୍ତ୍ତେ ତରଳ ସେ ଛଟ । ତାହା ଜାଣି ଅମ ମନେ ଉପୁଡ଼ିବା ଦେଖି
 ପବନର କୁହାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି । କୁ ଚାହିଁ ଗପବସୁ ବେଳେ ଉପାସ ଅଣ
 ଗାଡ଼ା ବୋଲି ପବନ ନ କର ବୋଲିବେ । କେଉଟି ଅସିଏ ଦୁଷ୍ଟା କୋବେ
 ହୋବେ । ଦେଲେ ପବନ ମୁଁ ଦେ ବସ ବସୁଅଛି । ଭୁବ ଅଜ୍ଞା ମହାହୁକ୍ତି
 ଗାଣିବ ବସୁ । ଏହା ଶୁଣି ପବନକୁ ମନେ ବାସ କରୁଁ । ଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେଖି ଅନୁଭବ
 ସେଣିଏ ବେଳେ ଏହାକୁ ଦେ ମହାପୁତ୍ର ଶାନ୍ତପ୍ରମୟ । ପବନ ତରଳ ଗାଡ଼ା
 ତାହା ଅବେଶ । କେବେ ବାମନକୁଶାଳା ବସ ଅଟେ ମେଷୁ । ଉପକାଶ ବାସ ଏକ
 ଭାବେ ମହାବାସୁ ।

କିନ୍ତୁ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ସୂଚନା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।

କେବଳ ଅଧିକ :

୧୩୫ ୧୯୮୭

ଶର୍ଦ୍ଦୂଳ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେ ବଳନ୍ତି ବିନମାଲୀ । ଶୁଣ ଏବେ ଅର୍ଜୁନ ତୋ
 ଦୁଃସ୍ଥର ଯେ ଦେଖି : ଦେଖୁ ନେ ଶତ୍ରୁର ପ୍ରଭୁ ଶତ୍ରୁଆମୁଦର । ଶ୍ରୀମତୀ ପରଦେବ
 ଶେଷୁ ଶୋଭଣ ଅଧୁନ : ଅଧୁ ପରଦେବ ତନୁ ଦେବର ରାଜିରାଜ । ଅଶ୍ରୁରୁ ଶକ୍ତି
 ତନୁ ଦେଖୁ ଶତ୍ରୁରୁର : ତତ୍ର ବଦ୍ଧ ତନୁ ମୁକ୍ତ ବ୍ୟାସର ବଧୁ । ଅଶ୍ରୁଶରୁରେ
 ଯୋଗେ ସୁଦ୍ଧ ବଳୁଅଛି ତଦାକାଳ ବଳରେ ବୋଧୁରେ ବଳରାମ । ଅଶ୍ରୁରୁ
 ପରଦେବ ଦମ୍ଭ ଦମ୍ଭ ନାମ : ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଯୋଗେ ବଳୁବା ଗୋପାଳ । ଅନାଦି
 ବୋଧରେ ଶୁଣ ଏବମଳ ଗୋପ । ଅଶ୍ରୁରୁ ପରଦେବ ନାମ ଦେବା ବଳୁ । ଶୁଣ
 ତୁ ଗୋ ପାଣ୍ଡବୁ ଏବମଳ ଗୋପ । ପ୍ରଥମେ ମନୁଷ୍ୟ ନାମାନ୍ତର ଏବମଳ
 ବଳର ଯେ ଶକ୍ତ ଯେଉଁ ଗୋପ ବଳୁମୁଖି । ବଳର ଯେ ବାଳୀ ମଳୟ ସୁରଶେଷ
 ବୋଧର ପରଦେବ ଗୋପବର ମଧ୍ୟ । ପ୍ରବନ୍ଧ ପରଦେବ ଗୋପବରୁ ଗୋ
 ପରଦେବ ବଳର ପ୍ରବନ୍ଧ ଅବତର । ମାୟାଧର ପରଦେବ ଗୋପବୋଧ ମୁକ୍ତେ
 ଶୁଷ୍କର ପରଦେବ ବଳୁରୁ ବୋଧେ ଗୋପ । ଗୋପାଳ ପରଦେବ ମୁକ୍ତି ଅବତର
 ପରଦେବ ଗୋପର ଗୋପବର ଗୋପ । ବଳୁଧର ଗୋପବର ବଳୁଧର ବଳୁ
 ପରଦେବ ଏହି ଗୋପ ଗୋପବର ଗୋପ । ଗୋପବର ପରଦେବ ଗୋପ
 ଗୋପବର ପରଦେବ ଗୋପବର ଗୋପ । ଗୋପବର ମୁକ୍ତି ଗୋପବର ମୁକ୍ତି
 ଗୋପବର ପରଦେବ ଗୋପବର ମୁକ୍ତି । ମାୟାଧର ପରଦେବ ଗୋପବର ଗୋପ
 ଗୋପବର ପରଦେବ ଗୋପବର ଗୋପ । ଗୋପବର ପରଦେବ ଗୋପବର ଗୋପ
 ଗୋପବର ପରଦେବ ଗୋପବର ଗୋପ । ଗୋପବର ପରଦେବ ଗୋପବର ଗୋପ

ପ୍ରାଣ ଚିତ୍ତାନ ପବନ ଧାରପାତ କୋଇ । ଅମଗଣା ଦେଶସ୍ଥର ଚରଣର ଚିତ୍ତ
 ସେହିମାନ ପିତୃଶ୍ରେୟ ଅମୃତ-ଶ ଦେବ । ମେଘନାଦ ପବନ ଗର୍ଜନୋଦ ସୁଦେ
 ଅଗରୁଣ ପବନ କୋଇସଞ୍ଜିବ ଠିକେ । ଅଠରପବନ ବହୁ ସ୍ବର୍ଗକୁ ଦେ ଗରୁ
 ଶୋକଦୋଷା ପବନ ଦେ ପଦାରେ ଚରୁଣ ॥ ଏକାଠପବନ ଅମେ କୁଟାଢ଼ର
 ମହେ । ଗୁଣପବନକୁ ଗୁଣଦେଶରେ ଦେ ସହେ । ଅଗରୁଣ ପବନ ସେ ବାହୁ
 ଦଅ ମରେ । ବଳଦାମ ଅତେ ଏକା ଅନାଦ ଚରୁରେ ॥ ଶାବଧାନ କୋଇ ଦି
 ତୋ ଗୁଣ ପାଶୁ ପିଣ୍ଡ । ଅଗରୁଣ ମରଣର ଚରୁରୁଁ ସତେଣ । ଏହି ଅବନୁଦେ
 ଦୁ ଯୋ ଗୁଣ ମରଣର । ଚରୁରୁରୁ ମୁଖ ଗୁଣ ବଳସ୍ବମ ପୁଣି । ଶାବଧାନ କୋଇ
 କୁମେ ଗୁଣ ଅବସୁର । ଚରୁ ପୁଣି ପବନ ସେ ଗଠରମାନ । ଅମାତ୍ୟା ସବ
 ପୁଣି ଶାବଧାନ ବରୁ । ବାହୁ ଗାତ ଚୁଟାଣି ଏ ଚରୁ ଚରୁ । ଚରାବାର
 ବୋଇଲେ ଏ ମୋଡ଼ାତାକୁ ନାହିଁ । ବହୁ ଶ୍ରେୟ ମହେଶ୍ବର ଦେବୀ ଦେବୀର ଶ
 ମୁଖ ଗାତ କୋଇଲିରୁ ମୋଡ଼ାତା ସେ ଗର୍ବେ । ମୋଡ଼ାକୁ ଥୋଇଲୁଁ ଚରୁଁ ଚରୁ
 ଦେବୀ ଏବେ । ଲକ୍ଷେଦୋକନରେ ଚରୁ କୁଇଲିରେ ପଣି । ଚରୁରେ ଚରୁ
 ଗୁଣରେ ଧୂର ବସି ॥ ପାଶୁରୁ ଯୋଜନେ ଦେ ଗମ ଦେବର । ଶବ୍ଦର
 ଯୋଜନେ ସ୍ବାସିଲୁଁ ମୁନାଶିରି । ଶାବଧାନ ଯୋଜନେ ଧରପଣି ଶିଖା । ଅଠର
 ଯୋଜନେ ଥୋଇଲୁଁ ଦେବବ୍ରହ୍ମା । ଏହା ନାଶି ଶମ୍ଭୋରମଣ ମୋତେ ପୁଣି ।
 ଅଠ ଦେଲେ କୁମେ ଏବେ ଗୁଣ ନାଶାପୁଣ ॥ ଶମ୍ଭୋର ଅବ ଦେବୀ ତାରେ ଦେବ
 ଶୁଣ । ସୁଶ୍ରୁତିର ଲକ୍ଷି ହେବେ ଚରୁପିଂଶୁ ନାଶ । ମୋଡ଼ ନାମଚନ୍ଦ୍ରୀକା ମନେ ଚରୁ
 ସାଧ । ଶବ୍ଦସ୍ବ ଦାମ ଏହା କୁଦେଲେ ଚରୁରୁ ॥

ଘଣ୍ଟ ଶ ନାମଚନ୍ଦ୍ରୀକାପୁ । ଶବ୍ଦର ଅର୍ଦ୍ଧ ନ ଶମ୍ଭୋର ନାମ

ଚେଷ୍ଟନୋହାପୁ ।

ଚରୁବନଅଧାପୁ ।

ଶବ୍ଦସ୍ବ ନାମ ।

ଅର୍ଦ୍ଧ ନ ଅବେ ଦେ ଚରୁ ନାଶପୁ । ଏବେଦେ ଗୁଣ କୁ ତୋ ପାଶୁ
 ନଦନ । ଚରୁରୁ ଯୋଜନ ସେ ଚରୁରୁ ନଦନ । ଚରୁରୁ ଯୋଜନେ ଦେବବ୍ରହ୍ମ
 ଶର ତାଣ । ଚରାବାର ବରଣ ସେମାନେ ନ ମାଲକୁ । କୁଠକୁ ବହୁ ସେମାନେ
 ଅନ ଚୁଟାଣୁ । ଅଠମେକୁ ଚରୁରୁ ଯୋଜନ ଦେ ପିଣ୍ଡ । ମେଘ ପାବସୁରେ ଦେ
 ଥୋଇଲେ ଦେଶରେ । ଏବେ ଦେଇ ଚରାବାର ସଦୋଷ କୋଇଲେ । ବର
 ମାତ ବୋଇ ଚରାବାରୁ ବୋଇଲେ । ଅବସୁବର ମାଗନ୍ତେ ଅନାଦ ସେ ଦେଲେ
 ବାମସୁର ବରେ ବଳଦାମକୁ ଥୋଇଲେ ଶବ୍ଦର ବୋଇଲେ କୁ ତୋ ଗୁଣ
 ଅର୍ଦ୍ଧ । ଚରାବାର ଦେବେ ଲବ ହେଲେ ବଳଦାମ । ଅବର ବରାଣକୁ ଦେ

ସୁଖ ନିଜାକର । ଯଦ୍ୱା ସ୍ୱର୍ଗ ବୃକ୍ଷରେ ଯେଉଁରେ ଚିନ୍ତାଚାର । ବୋଇଲେ ତେ
 ଦୁହେଁ ଶିବ ଏ ଚିନ୍ତାବଳୀ । ନଦେ ତୋର ଦୁଃଖ ଅବସାଧ ସୁଖନାଥ । ଶାନ୍ତି
 ନିଜ ସେମାନେ ନେ ନିରୁଦ୍ଧେ ଦୁଃଖୀ । କୃଷ୍ଣପଦ ଯେଉଁବାକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ସୁଖୀ ।
 ଶିବର କଥାଏ ପାଥ ସୁଖ ଅନୁପାମ । ସୁଦେ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ର ମୋ ବଦନେ ଗୁରୁ
 ତାମ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଯେଉଁବାକୁ ବଳ ଯୋଗକଥ । ଶୁଣିବର ଚିନ୍ତାଚାର ମନେ
 ତଳେ ବୋଧୀ । ସେତୁସାର ବସ୍ତ୍ରାଳ ଯେ ପାଶକୁ ବାନ୍ଧିଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରମାକୁ ଯେଉଁ
 କଥା ବୋଲି ଥାଏ ତେଲେ । ଅଳ୍ପ ଶାନ୍ତ ସେତୁସାର ବାନ୍ଧିଲେ ବୋଧ । ତାହାକୁ
 ଦେଖିଣ ନେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ତରା ନାମ । ବୋଇଲେ ମୁଁ କାହୁଁପାଇଁ ଶିବ ତାଙ୍କପାରେ
 ଲକ୍ଷେ ପୁରାଣ ଚପ୍ତ ନକୃଷ୍ଣପଦ ଏବେ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଯେଉଁବାକୁ ଅଳ୍ପ ସୋଲ ମନ
 ଥାଉ ତାହୁଁ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରାଳ ଦର୍ଶନ । ଏ ବଦନ ସୁଖ ସେତୁସାର ବୃକ୍ଷା ଚଳ
 ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଯୋଗ ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରମୁଦେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ବୋଇଲେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ପଦ ଯେଉଁବା
 ଦେଖାଉଁ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଚର୍ଚ୍ଚିତକୁ ଧ୍ୟାନ ଏବେ କାହିଁ । ସୁଖ ଚିନ୍ତାଚାର ପ୍ରଭୁ
 ନେନ ତଳେ ଯେଣ । ତାଙ୍କପଦ ଦେଖିଣ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବଳେ ନାମ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ
 ଚନ୍ଦ୍ରମା ମୋ ପଦ ଚଳେ ମନ । ଅମାବାସ୍ୟା ବୋଲି ତାମ ନାମେନ ବୋଇଲେ ।
 ଏ ଅବସର ଚିନ୍ତାଚାର ତଳେ ତାକୁ କଳ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଯେଉଁବାକୁ ଅମାବାସ୍ୟା
 ଚଳ । ଅପେକ୍ଷ ବସ୍ତ୍ରାଳ ଧ୍ୟାନ ଦୁହେଁ ନାମ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଚର୍ଚ୍ଚିତକୁ ଚଳେ ମନ
 ଚଳ । ସୁଖପଦ ଧ୍ୟାନ ତାକୁ ଚାହିଁଲେ ଦୋଷ । ଅନୁଗତ ତଳେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରପଦ
 ସୁଖ ବୋଲି । ବୋଇଲେ ଦୁଃଖ ମନ ପାତାଳରେ ଅଳ୍ପ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦରେ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଚଳେ ଚର୍ଚ୍ଚିତ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଧ୍ୟାନ
 ଅପେକ୍ଷ ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଚଳ । ଅମାବାସ୍ୟା ଚଳ ଦୁହେଁ ନୋହୁଁ ନେ ଦୁଃଖ । ଚଳ
 ଚନ୍ଦ୍ରପଦକୁ ଅଳ୍ପ ଚଳେରେ ପଦ । ଚଳେରେ ଚଳେ ଚଳେ ନ ଚର୍ଚ୍ଚିତେ ମୁଖ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଚର୍ଚ୍ଚିତକୁ ଚଳେ ପାତାଳକୁ ଦୁଃଖ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଚଳେବାକୁ ସୁଖ ଚଳ
 ଚଳେ । ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ । ସୁଖ ଚିନ୍ତାଚାର ତାଙ୍କ ପାତାଳ
 ଚଳେ ବଳ । ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ । ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ
 ଚଳେ ଚଳେ । ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ । ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ

ଯଦି ଏ ନାମକରଣାଦି ଶାନ୍ତି ଅର୍ଚ୍ଚନା ମନୁଷ୍ୟେ ନାମ
 ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ।

ପଞ୍ଚାବନ ଶାନ୍ତି ।

ଅର୍ଚ୍ଚନା ଶାନ୍ତି ।

ଅର୍ଚ୍ଚନା ବୋଇଲେ ଦୁହେଁ ସୁଖ ଶାନ୍ତି । ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ
 ଚଳେ ଚଳେ । ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ । ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ ଚଳେ

ଶରଣ ଚାହୁଁ ନାହିଁ କୋଇଲି ସେ ବହୁଦାସ ମଣି । ଏକଥା ଗୋଟିଏ ସୋର
 ଦେବତା କହ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଯାହା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ବା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ସାଗର
 ମେଢୁରୁ ବାଦ ବା । ସେହୁକୁ ଉପାଦେ ସେହି ସେହିକା ଦେଲେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ଅନ୍ତ ଏ ଚାହୁଁ ପରିଲକ୍ଷ କଲେ । ଦେବମଣେ କୋଇଲି ନେ ଏହୁଠାରେ ଥାଉ
 କରୁଛି ଗୁପ୍ତ କିନ୍ତୁ ଅମଳ ଏ କେହି । ବହୁଦାସ ବୋଲି ନାମ ଅଛି ଯେ ବାଦ
 ଅବସାଦ କୋଇଲିର ବହୁଦାସ ବାଦ । ସେ ପଦ କଲେ ଏକ ଦେହର ଦେ
 ଥୋଇ । ଦେହ ଦୋକନରେ ସେ ସେ ପାହୁଣ୍ଡ ଉଠେ । ସେ ଦେହର ଉପଦେ
 ସେ ପଦାଦା ଦେଖ । ମଧ୍ୟରୁ କି ସେ ଦେହର ଚାହୁଁ କି ଦେଲେ । ବହୁଦାସ ପୁ
 କଲେ ପାହୁଁ କି ଦେଲେ । ଦେହଦେହରେ କିଛି କି ସେ ଦେହର ଦେହ । ଦେହ
 ଦେହ ଦେହରେ ସେ ଦେହରେ ବାହୁ । ବାହୁଦେହ ଦେହରେ ଅମଳ ପୁଣି
 ବହୁଦାସ ଦେହରେ ମଧୁମା ସେହି । ଦେହ ମାନବେ ବାହୁ ନା ପାହୁଣ୍ଡ ଅନ୍ତ
 ବହୁଦାସ ଦେହରେ ବାହୁ ଦେହରେ ଅମଳ । ବହୁଦାସ ମଧ୍ୟରେ ଦେହରେ ବାହୁ
 ବାହୁର ପ୍ରତିବେଦନେ କି ପାହୁରେ କହ । ପାହୁ ଦେହ ବହୁଦାସ ମାନବ ଦେହ
 ବହୁ । ଦେହ ପୁଣି ଅଛି ଶାଠି ଏ ପ୍ରତି ଛାଡ଼ି । ନିଜର ପାହୁ ଅଛି ଶାଠି ଏ ପ୍ରତି
 ଲକ୍ଷେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ସେ ଅଛି ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ସେହିଠାରେ ନାହିଁ କୋଇଲି ସେହିଠାରେ
 ନାହିଁ । ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ପ୍ରତି ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ ଦେହରେ । ବାହୁଦାସ ଦେହ ମାନବ
 ଦେହ ବହୁ ଦେହରେ । ବାହୁ ଦେହରେ ପାହୁ ମାନବୀନେ ପୁଣି । ବାହୁଦାସ
 ମାନବେ ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ ବାହୁ । ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ ପୁଣି ନିଜରାଧି । ଦେହ
 ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ ଦେହରେ ବାହୁ । ବାହୁ ଦେହରେ ବାହୁ ବହୁଦେହ
 ଦେହରେ । ଅର୍ଜୁନରେ ସେ ବାହୁ ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ ବାହୁ ମୋଦେ । ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ ଦେହ
 ଏକ ବାହୁ ଏ ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ । ବାହୁର ନିଜର ଦେହ ମାନବୀନ ନାମ । ଦେହ ବାହୁ
 ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ ଦେହ କିଛି ନାହିଁ । ସେ ବାହୁ ମଧୁମା ପୁଣି ଦେହ ଅର୍ଜୁନ । ଦେହ
 ନାମ ଦେହରେ ଦେହର ପ୍ରତିକୃଷ୍ଣ । ପାହୁଦାସ ଦେହରୁ ବାହୁ ସେ ଦେହରେ
 ଦେହ ନାମ ଦେହରେ ଅମଳ ଅଛି । ବହୁଦାସ ଦେହରେ ଦେହ ଦେହ ଦେହ

ଶରଣ ନାମଦେହୀଦାୟୀ ଶରଣ ଅର୍ଜୁନ ଶରଣେ ନାମ

ଶରଣେ ନାମଦାୟୀ ।

ଶରଣେ ନାମଦାୟୀ ।

ଶରଣେ ନାମଦାୟୀ ।

ଅର୍ଜୁନ ଅମଳେ ସେ ଦେହର ନିଜରାଧି । ପୁଣି ଦେହର ଦେହ ଦେହ
 ସେ ନାମ । ସେ ବାହୁର ଅମଳା ବାହୁ ନାମେ ପୁଣି । ଦେହ ଦେହ

ଦଶରଥ ପ୍ରସନ୍ନା । ବାହା ଦୋଳେ ଛୁଟୁଥିଲେ ଏ ଗୁରୁ ଭୁବନ । ଶ୍ରୀରାମ
 ଲକ୍ଷ୍ମଣ ପ୍ରତି ପହଞ୍ଚିବେ ଲଭ । ସନ୍ତୁ ଯେ ପଦକ୍ଷାନ୍ତ ଭବ ପଶୁ, ରୁପ । ମହାଦେବ
 ଭାବ ମେବା । ତଳେ ମାତଳୟ । ପ୍ରସନ୍ନପଦ୍ମରେ ଅଳ୍ପ ଦେଲେ ଶ୍ରୀରାମ ।
 ବୋଲିଲେ ଯେ ମହାଦେବ ମାଣ ମୋତେ ବନ୍ଧ । ମହାଦେବ ବୋଲିଲେ ହେ ବୁ
 ଦ୍ଧ ମାଟି । ଗୋକୁଳରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ କହୁ । ବରଦାସ ପଦରେ
 ଯେ ଚାହୁଁଥାଏ ବସୁ । ବ୍ରତାବେ ମୋଲେ ପ୍ରଭୁ ବନ ମୋତେ ଲକ୍ଷ । ମେ ବସ
 ଚପରେ ଚାହୁଁଥାଏ ଅଳକା । ମୁକ୍ତମନ୍ତ୍ର ମୁକ୍ତି ହେବ ବଡ଼ ଦେବଦାସେ ।
 ଅନାଦ ବୋଲିଲେ ପାପ ଦେବ ଦୋଳ କର । ଶ୍ରୀରାମ ସତେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ରୁପେ
 ହେବୁ ଜାତ । ଯେଉଁ ବସୁ । ତୋହୁ ବଡ଼େ ଅଳ୍ପ ପ୍ରଭୁପତି । ପ୍ରବଳଦେବ ଦେବ ସେ
 ଭାବଣଦେବ ପଣ୍ଡା । ବରଦାସ ଶିବେ ମେ ମୋ ଦାମ ଜଗନ୍ନାଥ । ଭାବଣ ଦେ
 ହେବେବେ ଜନନକୃପା । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସତେ ଶୁଣି ଚାହୁଁ ବୁ ବୋଲ । ହୃଦରେ
 ପଡ଼ିବ ଦୋଳ ଶବ୍ଦେ ଯେ ଶବ୍ଦ । ଦେବେ ଶାନ୍ତି ମୁକ୍ତି ବୋଲୁ ପ୍ରଭୁପତି ।
 ସେ ବସୁ । ସେ ଦୋଳଥାଏ ଭାବଣ ପଦେ । ହୃଦରେ ପଡ଼ିଲେ ଦୋଳ ଶବ୍ଦ ଶିବ
 ପାପ । ସୁପ୍ରବଳ ଶବ୍ଦେ ଶବ୍ଦେ ଶବ୍ଦେ ଅଳ୍ପ ନ ବୋଲିଲେ ପ୍ରଭୁ ଶୁଣି
 ଗୋଷାଳ । ସେବୁ ମୁଦରେ ଦଶରଥ ଲକ୍ଷ୍ମଣ । ଶ୍ରୀରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଦୋଳଥାଏ
 ଭାବ ଶିଖା । ଦେଉଁ ଚପ ଚାହୁଁ ପ୍ରବେ ଦୋଳଥାଏ ବସ । ଶବ୍ଦେ ଦୋଳରେ
 ମେବ ପଡ଼େ ଶବ୍ଦକର୍ମ । ପଶୁ ପ୍ରାଣରେ ସେ ସେ ଦେହୁଥାଏ ଶୁଣ । ଶ୍ରୀରାମ
 ପ୍ରଭୁ ବାହୁ ପଦ୍ମରେ ଶବ୍ଦେ । ପ୍ରତାବେଲେ ଦେଉଁ ଚଥା ଦେଉଁଲି ମନେ ।
 ଦେହୁଥାଏ ଦୋଳରେ ମୁଁ ନ ଜାଣି ଅଳ । ରୁପ ପ୍ରକାଶେ ମୋର ଶବ୍ଦରେ
 ଶାନ୍ତି । ଅଳ୍ପ ଦେଉଁ ଚଥାରେ ପଶିବ ମୋର ଶବ୍ଦ । ହୃଦେ ଶାନ୍ତି ନ ଶାନ୍ତି ହେ
 ଅଳ୍ପାମିତା । ଅନାଦ ବୋଲିଲେ ଅଳ୍ପ ଜାଣି ଶବ୍ଦକଥା । ବସୁଦେବ ମନେ
 ଶବ୍ଦେ ବଡ଼ ବାଧା । ଦୋଳରେ ସେ ଶବ୍ଦେ ଦେଉଁଲି ପଶୁ ଦୋଳ । ଦେବେ ପ୍ରବ
 ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସେ ଶବ୍ଦରେ ପାଳ । ଏମନ୍ତ ଦେଉଁଲି ମନେ ଶବ୍ଦେ ସେ ଶବ୍ଦେ । ପ୍ରବ
 ଦୋଳ ଅଳ୍ପେ ଶବ୍ଦେ ଦୋଳଥାଏ । ଦୋଳରେ ଦେଉଁଲି ସେ ଦୋଳେ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ଶବ୍ଦେ ଶବ୍ଦେ ଦେଉଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଶବ୍ଦ । ମାନବ ଦେହରେ ଦଶରଥ ଲକ୍ଷ
 ବସୁ । ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଦେଉଁ ମୁଁ ନ ଜାଣି ଶବ୍ଦ ପାଳ । ଶ୍ରୀରାମ ଶବ୍ଦରେ ଦୋଳରେ
 ଦେଉଁବାଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଶବ୍ଦେ ବାହୁ ପାଳ ଶବ୍ଦ ଦେଲେ । ସେଦେବେଲେ
 ବରଦାସ ଶିବେ ଲକ୍ଷ୍ମଣା । ଦେବେବେଲେ ମୁଦ୍ଦ ଦୋଳେ ଦୋଳେ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ପ୍ରାପ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସେ ଶିବ ସେବୁବାଲେ । ବସୁଦେବକୁପେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଦୋଳ
 ଦାପରେ । ସୁଦେବ ନାଥ ସେ ବସୁଦେବ ମହାଦେବ । ଦେବେ ଦାମରେ ସେ
 ଲକ୍ଷ୍ମଣା ଦେବ ଦୋଳ । ବାହା ଅବଳ ସେ ଦୋଳେ ଦେବେବେଲେ । ଦୋଳ
 ଦୋଳେ ଜଗନ୍ନାଥେ ଶବ୍ଦ ପାଳ ଦେଲେ । ଦେବେ ବସୁ ସେ ଶବ୍ଦେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ

ବେଦାନ୍ତ । ବିଶ୍ୱକର୍ମା ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ ଦେବତାଙ୍କର କର୍ମ " ଖୁଣ୍ଟି ବେଦାନ୍ତର ଗ୍ରନ୍ଥ
ବେଦାନ୍ତ ବୋଲିଲେ । ବାସନ୍ତର ଦୀପ ଏକା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବସ୍ତୁରେ

ସଦି ଶ୍ରୀ ନାମଦେବୀବାସୀ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଅର୍ଚ୍ଚନା ସମ୍ମାନେ ନାମ
ସତ୍ୟବେଦୀଶାସ୍ତ୍ରୀ ।

ଅଠାଦିନ ଚକ୍ରାୟ ।

429 9719

ଶବ୍ଦର ବୋଧରେ କୁ ମୋ ଗୁଣ ସାର ପାଏ । ବୁଝା ଦୋହସ୍ତରେ ଦଶବର୍ଣ୍ଣ
 କୁହେ ଜାତ । ପୁରୀର ଶାସ୍ତ୍ର ବୋଧା ଦେ ବହୁଦେବୀ ଦୋହେ । ଅନୁବନ୍ଧା ଶୁଦ୍ଧେ
 କୁ ପ୍ରକଟ ହୁଏ ମୋହେ ॥ ଅର୍ଜୁନ ବୋଧରେ କୁହେ ଗୁଣ ନିବନ୍ଧୁ । ପୁରୀ
 ଶାସ୍ତ୍ରମାନ ମୁଁ ସେ ନ ବାଣୀତ ହୁଅ । ଶାସ୍ତ୍ରମ ବୋଧରା ଶବ୍ଦ ଦଶବର୍ଣ୍ଣ ପୁରୀ
 ବାହାନ୍ତି ସେ ମୋର ବନ୍ଧୁ ବର ହୃଦୟମ୍ ॥ ବସିବୁଦେ ନିବନ୍ଧି ଦୋହର ବସି
 ବନ୍ଧେ । ଦେବଦାସରେ ପୁରୀ ଦେବୀ ବାହାନ୍ତି ଦେବେ ॥ ପାଦପିତୁ-ଦୋହର ସେ
 ଶିଳା ପାଦ ପର । ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଲିଙ୍ଗକୁ ମେ ଦେବୀ । ଏତେ ବର ବାହା
 ସେ ପାଦର ବସିପତି । ବସିବନ୍ଧ ମଧ୍ୟରେ ସେ ବୋଧରା ସର । ଦେଶୁଦୟ
 କୁହୁକୁ ପ୍ରକଟୁଅଛି ଧର । ହୃଦୟକୁ ବନ୍ଧା ମୋହେ ବନ୍ଧୁ ତଥା ପର ॥ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ବୋଧରେ ଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରକଟୁଅଛି ପୁରୀ । ହୃଦୟକୁ ମହୁମା ପଦ୍ମବା ଏବେ ଗୁଣ ॥ ଶ୍ରୀ
 ଦେବଦାସ ହସି ବନ୍ଧେ ସେ ହୃଦୟ । ଶାସ୍ତ୍ରମ ମାଧ୍ୟମେ ସେ ଶ୍ରବଣ ନିବେଶନା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାନ୍ଧବାରୁ ସେ ପାମନଥ ଅଛି । ଦେବେ ପିଲା ମଉର ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବନ୍ଧୁ
 ବୁଝା ବୋଧରେବ ଅଦେଶ ବୁଝା ବୁଝା ଶିବ । ଶବ୍ଦ ଶେବ ଦୋହରୁ ସେ ହୃଦ
 ମଧୁ ଶବ୍ଦ । ଦେବଦାସ ବନ୍ଧୁ ଅଗ୍ର ପିତୃବନ୍ଧୁ ଶେବ । ବାହାନ୍ତି ଆଶକୁ ଦେବ
 ହୃଦୟକୁ ନୀତ । ବନ୍ଧବୋଧ ଦେବଦାସ ଅଛି ପ୍ରତ୍ୟେକେ । ଅଗ୍ରରୁ ସେ ମହାଦେବ
 ଅବର ବାହାନ୍ତି । ପ୍ରକଟୁଅଛି ସେବ ହୃଦୟରୁ ଦେବ ନର । ଦୋ ଅବେ ବହୁଦେ
 ପାଥ ବନ୍ଧାବ ମହମ । ବୁଝିବୁଦେବ ଦୋହରେ ମନେ ବୋଧ । ବୋଧର
 ପୁରୀ ମୋହେ ବନ୍ଧୁ ନିବନ୍ଧୁ । ଅବର ବନ୍ଧାଏ ପ୍ରକଟୁ ମୋହେ ଅଗ୍ର ଦେବ
 ଅଗ୍ର ଦେଶୁଦୟ ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମହାଦାସ ବାହାନ୍ତି ବସିବୁଦେ ବହୁଦେବ ବନ୍ଧୁ
 ଏ ବନ୍ଧା ବୋଧାବ ସେବ ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧୁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଧରେ ମେ ସେ ବହୁଦେବ
 ପୁରୀ । ସେ ବନ୍ଧା ସେବର ବୋହେ ବହୁଦେବ ବନ୍ଧେ ॥ ଦେବୁ ନାମେ ବୁଝା
 ସେ ଦେବୁକୁ ବନ୍ଧୁ ଦେବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଧରେ ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବୀ । ଦେବେ
 ବନ୍ଧୁ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଅଗ୍ରବନ୍ଧୁ ନୀତି । ମେ ବୋଧରେ ଅବେ ପୁରୀ ଶୋଭାଅଛି ନୀତି
 ଦେବୁ ବାହାନ୍ତି ସେ ବନ୍ଧୁ ଦେବେ ବନ୍ଧୁବନ୍ଧୁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବ ସେ ବୋଧର ବାନ୍ଧ

କୋଇ ଅନେଶୁର ଦେଉ ॥ ଶିବଦେବ ହୋଇ ଅନେଶୁର ଦେବ ଅଛୁ । ସ୍ବର୍ଗ
ସୁନ୍ଦରେ ଭୁବ ମୁକୁ ହୋଇଗିବୁ । ଶରଣ ଦୋହଲେ ତୁ କୋ ସୁନ ମହାବଳ
ଅକ୍ଷୟ, ନବନ ହୋଇସା ମୁଦାଶିବି । ଏହା ଇତି, ଶ୍ରୀନଗର ବୃକ୍ଷ ହୋଇଲେ
ସରଳେ ତାମ ଏହା ନାମରେ ବହୁଳ ।

ଏଠି ଏ ନାମକରଣାଦି: ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ନ ପ୍ରସାଦେ ନାମ
ଭୁବନବିଜ୍ଞାନୋଦ୍ଧାର ।

କବି କବି ଅଧ୍ୟାୟ ୧

[illegible]

ଉପର ॥ ଅବର ଦେଖିବି କୁଣ୍ଡେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ । ସେବାରେ ପ୍ରଭବପଦ ବରଦେବ
ଜୀବ ॥ ମୋର ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଦେଖୁ ପରେ ଧର । ଅନୁଷ୍ଠ ଦାସ ପୀତେ ବଳଦେବ
ପ୍ରଭବ ॥

ଏତ ଶ ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ସମ୍ପାଦେ ନାମ
ଅବୁଦିମୋହାୟା ।

ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଅଧ୍ୟାୟ ।
ଅବୁଦିମୋହାୟା ।

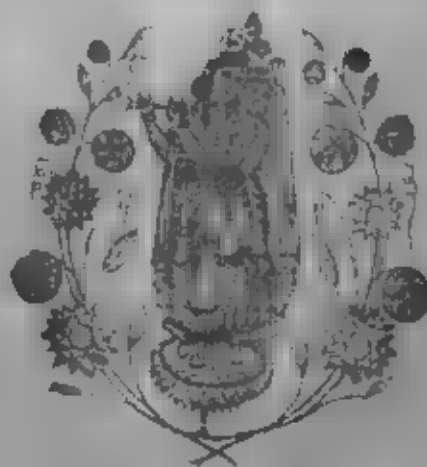
ଅବର ତଥାଏ ପାର୍ଥ କୋଟେ ଦେବା ବହୁ । ଶୁଦେବେ ଧୁ ଅବର ମାତୁଣୀ
ସୁଧା ବର । ଦେଖନ୍ତୁ ପ୍ରଭାବେ କୋଟି ଶୁଦେବ ପ୍ରାପ । ମୋର ନାମ ଧର ଏକ
ହରପଦେ ଧର । ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସେ ଚରଣ ମୋର ମେବା । ସେ ପ୍ରାଣୀ ଗୋଟାକୁ
ବନ ପ୍ରାଣକୁ ଦେବା । ଦୁଃଖକୁ ତା ବନ୍ଧୁ ନାହିଁ ବହୁପଦ କୋଟେ । ଇନ୍ଦ୍ରା ମାନି
ବର ଦେବେ ନା ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ॥ ସୁଖ ଦାୟା କୁହନ୍ତୁ କୋଟାବେ ଦେବେ ନାମ ।
ଉଲ୍ଲେଖେ ମରକୁ ତାର ନା ଧରଇ ପ୍ରାପ । ମାୟା ମୋର ଗୋଟାବେ ତା ମର
କୋଟେ ଧର । ଏକା ତାର ସରଳ ଅମିତ କୁହନ୍ତୁ । ଶୁଦେବେ ବର ଏକା ନାମ
ବରଇ ଧର । ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଅବୁଦିମୋହାୟା ପ୍ରାପ । ଦୋଷ ପ୍ରାପ ବର
ଦାନ ଦେବେକ୍ଷୁକ ପ୍ରାପ । ଦୋଷେ ବରଦେବ ଏ ପିତା ଦେବ ଉଦେ । ଦୋଷ
ବାସଦେବ ଦୋଷ ପ୍ରାପ ପଦେ ଧର । ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରାପ ପ୍ରାପ କୋଟେ ଦେବ ।
ଦୋଷେ ମରମୋହେ ବରାଣୀ ନାହିଁ । ଦୋଷ ଦୋଷ ବରଦେବ କୁହନ୍ତୁ
ଦେବ । ଦୋଷେକା ଦୋଷେକା ଦୋଷ ଦୋଷ ମଧୁ । ଦୋଷେ ଉଦେବ କୋଟେ
ଦୋଷ ମୋହଦେ । ଦୋଷେ ଅବର ଦୋଷ ଉପାସନା ବର । ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ
ପ୍ରାପ ଦେବ କୋଟେ ପ୍ରାପ । ଉଦେବ ଦୋଷେ ବରଦେବ କୋଟେ ଦେବ ।
ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରାପ ପ୍ରାପ କୋଟେ ଦେବ । ଦୋଷେ ଉଦେବ ଦୋଷେ ଦେବ
ପ୍ରାପ । ଦୋଷେ ଦେବେ ଦୁଇ-ବର ଦାନ ଦେବେ ପ୍ରାପ । ଦୋଷେ ଉଦେବ ଦୋଷେ
ଦେବେକା ନାମ । ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରାପ ଦେବ କୋଟେ ପ୍ରାପ । ଏ ମୋହର ନାମ
ପ୍ରାପ ପ୍ରାପ ଦେବ । ପ୍ରାପଦେ ଦେବିବାକୁ ବାରେ ବରେ ମର । ଅବୁଦିମୋହାୟା
ପ୍ରାପଦେ ଦେବ ଦେବ ଦାନୀ । ପ୍ରାପଦେ ପ୍ରାପ ଉଦେବେ ଦୋଷ । ପ୍ରାପ
ଦେବ ଦେବେ ଉଦେବ ଉଦେବ । ଦେବ କୁହନ୍ତୁ ସେ ଦେବେ ଦେବ ଦାନୀ ।
ଦେବେ ଦେବି ପ୍ରାପ ଦେବ ଦେବ । ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଦେବି ବା ପ୍ରାପଦେ ଦେବ
ଏ ମୋହର ନାମ ପ୍ରାପ-ମର ନାହିଁ ପ୍ରାପ । ପ୍ରାପଦେ ପ୍ରାପ ଦୋଷ ପ୍ରାପ
ଦେବ । ଅବୁଦିମୋହାୟା ଦେବ ପ୍ରାପ । ଦୋଷେ ପ୍ରାପ ଦେବ ଦେବ
ନାମ । ଦେବିବାକୁ ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ । ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରାପ ।

ଦୋଷା ଦିବ । ଦନ୍ତେ ପ୍ରାସବ ତାକୁ ଦେଇ ବୁଦେଇ । ତଳ ପ୍ରାସ ଦେଇ ସର୍ବଦା
 ପ୍ରକାଶିବ । ନାମସଂହିତା ଦୋଇ ବାଦକ ଦେଖନ୍ତୁ । ଅନ୍ୟାୟ ପଦକ ମେ ବଦଳ
 ଦେଖନ୍ତୁ । କଲପସବୁ ବୋଲେ ଯଦିକଳ ଏ ସେ । ସପତସମୁଦ୍ର ପାଣି ଥୋପା ପ୍ରାସ
 ଦେଖ । ଦେବକୁ ମନେ ସେ ସେ ପାଲଟୁଅ ଯାଇ । ଅନ୍ତ ଦେଉଁ ପଦାର୍ଥ ଦେ
 ପ୍ରମାଦତ ବୁଦ୍ଧ । ମହାଶୂର ଘେବକୁ ଯେ ନ ଦେଇ କଳା । ଦନ୍ତକୁ ମନେ ଦେ
 ମେ ମପାବତ ସିନା । ଦେବପତ ବୃକ୍ଷପ ମୁକ ପ୍ରାସ ଦେଖ । ମିତ୍ରା ବୋଲି
 ତାହାର ସେ ମନରେ ନ ପଦେ । ବକୁଣସକାକୁ ସେ ବୋଲଇ ଜଳପୋତ ।
 ଅନ୍ତ ଦିବ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ ଅନ୍ତ ଦୋଇ । ମୋର ନାମସଂହିତାରେ ପାଉଇ ଦେଖ
 ପଣି । ଏତେ ଏତେ ପଦାର୍ଥ ତାହାକୁ ଧୂଳି ଦେଖି । ଏତଥା ନ ଦୂର କାତେ ପାଣି
 ବୁଲିବାକୁ । ମାୟାମୋଦେ ପତି ପ୍ରାଣି ବୁଲି ମକୁଆକୁ । ଏ ନାମ ନାଶିବେ
 ପଦାଳରେ ଉଦପଦ । ସେ ଜଳକୁ ଦେଖ କାତେ ନ ଦିଅନ୍ତୁ ମନ । ଉଦ୍ଭବ ପଦ
 ଜଳ ତାହା ଦିଅନ୍ତୁ ପତି । ବଦିଅନ୍ତେ ବୁଦ୍ଧ ଜୋରି ମକୁଆକୁ ବୁଦ୍ଧ । ବୁ ବୋଲିବୁ
 ବୁଦ୍ଧକୁ ଦେବଦେବ ଦେଖ ପାଦ । ସେ ଚିଆ ଅର୍ଜୁନ ବୋତେ ଦେଖାଯିବା ବନ୍ଧୁ ।
 ନାମ ସେ ଗୁହର ଗୁହର ପାଦ ମୋତେ ଦେଖ । ଅନ୍ତରେ ସଦୃଶ୍ୟ ଅନ୍ତେ ଗୁହର
 ଦେଖ । ଅନ୍ତେ ବୋଲିବେ ବୁଦ୍ଧ ଶୁଣିମା ଗୋପାଣି । ଏତେଦେବେ ଦେଖା
 ପାରେ ଗୁରୁ ମୁଦ୍ରି । ନାମର ମୁଦ୍ରି ଶୁଣି ପାରେଇ କରଷା । ଅନ୍ତରୁ ମୋହର
 ସେ ବନ୍ଧ ବଦୃଶା । ଶୁଣ ନାମନାହିଁ ଅବା ଦୃଷ୍ଟପଦେ ଧରି । ବଦନେକେ କରଷା
 ବଦୃଶା ବଦ୍ଧ । ପଦପଦେ ଚନ୍ଦ୍ର ମୋର ନାମ ଅନ୍ତ ଅନ୍ତ । ଶମୁଦ୍ର ବଦନ ଶୁଣି
 ପାରେଇ କରଷା । ଶୁଣି ବୋଲିବେ ବୁଦ୍ଧ ସୁଧାସୁଧିର ଗୁଣ । ଏବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣିବେ
 ଦେ ଶୁଣବନ୍ତୁ ଦୋଇ ଅମୃତ ଦେବନନ୍ଦନେ ଅମୃତଦେ ପିତା । ଅମୃତେ ପଦ
 ଶୁଣି ଶୁଣିବେ ଏ ଶିଳା । ଶମୁଦ୍ର ବଦନ ଏ ପଦେ ଶୁଣି ବାନ୍ଧ । ବଦନେ ପଦାଳି
 ଦେବଦୃଶୁର ନାଥ । ଅବୋଧବାମକୁ ଦୋଷ ଶୁଣ ପାଣି ଦେଖି । ସବୁପଦନାଳକୁ
 ବୁଦ୍ଧ ଏଥେ ଅନ୍ତ । ନାମସଂହିତାକୁ ଯେ ଯେ ପାଠକ ଦେବ । ଅମୃତେ ଶୁଣି ଦେ
 ଦିଅନ୍ତୁ କରଷାଣି । ଚିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ଦେଖ ଏ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖି ଲଭେ । କରଷାଣି ଶୁଣି
 ତାକୁ ଦେଖିବେ ଏ ଦେବ । ଶୁଣିବେ ଏ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପାଣିବନ୍ଧି ପଦ । ନାମ ଦେବ
 ନାମ ତା ପଦକୁ ଶିବ ପତି । ଦେ ଶାସ୍ତ୍ର ବଳ ଏଥେ ଦୋଇଅନ୍ତେ ଯୋଡ଼ା ।
 ଶୁଣିବାଦେ ପାଣି ଦୋଇ ନ ବଦନ୍ତୁ ଶିଳା । ଏ ଶିଳାର ପଦପଦ ଅନ୍ତପାଣି
 ଦେବେ । ଅନ୍ତରୁ ବଦନ ବଦନା ଶୁଣି ଦେବେ । ଦେବତାକୁ ବୁଦ୍ଧ ନ ମନୁଷ୍ୟ
 ଅବୋଧକ । ବଦନେ ପଦାଳି ମୁଦ୍ରା ପଥ ବଦ । ଏ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଦୃଷ୍ଟପଦେ ସେ
 ଦେଖି ଲଭେ । ଦେଇ ଦେଖ ପଦକୁ ନ ଦିବ ତାହା ବଦ୍ଧ । ଦୋଷିନେ ଗୁଣୀୟା ପାଦ
 ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବଦନେ । ବନାସି ଦେବେ ତାକୁ ଅମୃତ ଲଭିବେ । ଦୃଷ୍ଟି ବୋଲି
 ମନରେ ସେ ଶୁଣିବ ଏ ପାଦ । ଅନ୍ତରୁ ଦୋଇବ ଶିଳା ବଦନ ବଦ । ଦେବ

ପାଶୁ ଗୋଷ୍ଠୀକୁ ନାମଚକ୍ର ଦେଲ । ଅପୂର୍ବିତ ପୁଣ୍ୟତୀର ଦୟା କରମାଳୀ । ସ୍ବର୍ଗ
 ଦ୍ବାରେ ପୁଣ୍ୟାଳୟେ ଯେ ଚାଲିବ ଲୟ । ଏ ପାଶୁ ପଦି ପଦେ ଦେବ ଭାର ଦାୟ
 ପାଶୁକର ପ୍ରାଣୀମାନେ ଦୋଷରେ ମୁକତ । ସ୍ବ. ପଦେ ବଳର ଏ ଦ୍ରବ୍ୟକର ଚକ୍ର
 ନାମଚକ୍ର ମର୍ତ୍ତ୍ୟମ୍ଭ ପରମ ପ୍ରଭୁ । ଦେବ ପାଶୁ ଅତି ଭୟ ଶତ୍ରୁରେ ପୁଣ୍ୟ
 ଅମୃତକ୍ଷ୍ମ ଅମୃତ ଯେ ସାଧୁକରକାଣୀ । କ୍ଷମାକର କରନ୍ତି ତୁମେ କୁହୁଦାସ କବି ।

ଇତି ଶ୍ବ ନାମଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଶ୍ବର ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବାଦେ ବହୁବ୍ରହ୍ମ-
 ଚରଣେ ପଠିତ ଭାବେଣ ଚିନ୍ତନକ୍ଷୋ ଭାମ
 ଏତଦ୍ଭବିତମୋହଧାମ୍ଭୁ ।

ଇତି ଦ୍ବିତୀୟ ନାମଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ପଞ୍ଚମ ।

ନାମରତ୍ନମାଳା ।

ଭୂତାନ୍ତ ଗାଥା ।

ବାନହରିଦାସ ଆଶାପୁ ।

ତମ୍ଭ ଭବନୀୟ ନାମ ମାମାଦେ ନାମ । ଏକାମ୍ରକୁ ନେ ବଚନ ମେଢ଼ ପାରି
 ଦେବ : ବସିବାରେ ଭବନୀୟେ ଗାୟା ଚକ୍ରପାଣି । ସେ ଗାୟାରେ ପରି ପାଣି ବସି
 ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏ ନାମଟି ଅଟଇ ସେ ଅମୃତ୍ୟ ପଦାର୍ଥ । ସମାଧେ ଏ ନାମରତ୍ନା ମହା
 ବର୍ଣ୍ଣ " ବକୁଳ ପତ୍ରରେ ମୁଦି ଖାଲେ ପ୍ରସ ବନ । ମହାପୁତ୍ର ପଡ଼ି ପଡ଼ି କି
 ମରଇ ତନୁ ଏଣୁ ବର ମହାପୁତ୍ର ଦେଖିଣ ବସିଲ । ବହୁବନ୍ଧେ ନାମରତ୍ନ ମୁଦ
 ଦେ ପାଞ୍ଚଲ ସେ ଲୁହକୁ ଗାୟାରେ ମୁଁ ବରଇ ଧାନ୍ୟ । ଅନେକେ ଲଭଇ ମୁଦ
 ଅବଧୁ ଗାୟା : ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ପାଇଁ ଏହୁ ନାମରତ୍ନମାଳା । ଲେଖି ଲେଖି ଦୁଃଖର
 ମନ ମୋଚନ । ବହୁ ବନ୍ଧେ ଏହୁ ପ୍ରାଣ ଗାୟାରେ ଲେଖଇ । ଶୋକ ମଧୁ ପୁଣ୍ୟନେ
 ପୁଣ୍ୟ ବର ପାଇ । ପାଇ କହୁ ଏ ନାମକୁ ଭଜନବାଜନ । ଦେବେଶ୍ଵର ନାମ
 ମୋନ ମୁଁ ଅଟଇ ଆଜ୍ଞାନ ॥ ମାତ୍ର ପୁଣ୍ୟଲୀଳାରେ ଅବଶେଷ କରଇ । ଦୋଷା ଦୋଷ
 କି ଅଧିକ ବକୁଳ ବନେ । ଅଳ୍ପ କି ଦୋଷରେ ବଡ଼ ଅପର କରବାନ । ଦେବତା
 ସ୍ଵର ଅଟଇ ବୈକୁଣ୍ଠ କୁବଳ ॥ ଅଳ୍ପ କି ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ଗାୟା ବଳନ । ମନ ଦେହ
 ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡଳା ପ୍ରଭୁ ଗାୟା ପକ୍ଷେ । ମୋରଣ ବାଳେ ମୁଖି ଗଲେ ମୁନିଶେଷ । ପିଣ୍ଡ
 ଅଳ୍ପ ଦୁଃଖ ସେ ଲାଭୁ ବୈକୁଣ୍ଠ । ବଳ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ମାଲ ଅଟେ ସେହୁ ମୁଣ୍ଡ
 ସେ ଗୁଣ ନ ପାଇ ବରୁ ବରୁ ବରୁ ବରୁ । ଦୁଃଖ ମୋର ପୁଣ୍ୟ ଲାଭୁଛନ୍ତି ମହାପଦେ
 ସଫଳେ ନ ଗୁଣ ଦୁଃଖ ଗୋଜନୁ ବୈକୁଣ୍ଠେ । ବୁଝିଲେ ପଦୁର ଦେହ ବୈକୁ
 କୁବଳ । ଏ ମୋର ଗୁଣ ପାଇଲୁ ଏକା ଲାଭନେ ॥ ମୋରଟି ଗଣ୍ଡାରେ ଥାଏ
 ଶଙ୍ଖପତ୍ର ଦେବ । ଦେବର ଗଣ୍ଡା ମୋ ଅଳ୍ପ ଗୋଧୁନ ॥ ଗୋଧେ ଗଣ୍ଡାରେ
 ପିଣ୍ଡା ବୈକୁଣ୍ଠ ଗାୟା । ମାଲ ବଳବୁଦ୍ଧ ଏହୁ ମଧ୍ୟ ପାଶୁର ॥ ମହାପଦେ ବରୁ
 ଗଣ୍ଡା ଏକେ ଗୁଣ । ବର୍ଣ୍ଣ ଗଣ୍ଡା ଗଣ୍ଡାକୁ ପ୍ରଭୁ ନାୟପୁଣ୍ୟ । ଗୋଜନୁ ମୋ ଦୁଃ

CONCLUSIONS

[illegible]

ଦେବେ । ଦୋଷେ ଶୁଣିବ ପ୍ରଭୁ ହେଉଲେ । କେହିକି । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନେ ପୁଣି ନାହିଁ
 ପରମେଷ୍ଠୀ । ଏମନ୍ତେ ସେ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ବସିବ ମହାମା । ବସିଅଛନ୍ତି ଅନୁପମ
 ଶୋଭା ଦେବ କରା । ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ର କରା ପଡ଼ି ଶୋଭେ ବାହରରେ । ଶ୍ରବଣମାସ
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚତୁର୍ଥ ବସନ୍ତରେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣରେ ଭ୍ରମାଣା ଶୋଭେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଭୁ । ଚନ୍ଦ୍ରଦେବେ
 ଲକ୍ଷ୍ମଣେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଞ୍ଚମୀ । ବସନ୍ତରେ ଶେଷପାଦ ବଳପ୍ରଭୁ ମଣି । ବାଦ ଲୁହେ
 ପିଣ୍ଡିଲେ ଅପ୍ସରା ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ । ଅପ୍ସରା ଅପ୍ସରା ସେବୁ ଲୁପ୍ତ ଅଗୋଚର । କାଳୀ
 ପୁଣି ଅବତର ହେଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର । ଦେବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବସୁଧା ବାଳେ କୁଣ୍ଡଳ ଶୁଣ । ଶ୍ରୀ
 ନବ ଲଳିତାଙ୍କ ଶର ଦେବ ବର୍ଣ୍ଣ । ଅକ୍ଷର ଲୋକେ ଗହ୍ମେ ଗାଦପଦ ଦେବ ।
 ଶାନ୍ତ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ନାହିଁ ଅନ୍ତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ନାମପଦ ମୋତିଫଳ ପ୍ରାୟ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ସୁପଦ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମହାବଳ ବଡ଼ ଶାନ୍ତ । ପ୍ରକାଶିତ ହେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନେ ପ୍ରାଣଲ । ସେ
 ଲକ୍ଷ୍ମଣ ପଦ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ବଳବତ୍ ଚଳଇ । ବଡ଼ ପଞ୍ଚାକ୍ଷ ମେ ମଦ ଲୁହେଁ ଶାନ୍ତଦେବ ।
 ସେବୁ ପଦମହାବଳ ବାଲେ ପ୍ରାଣିକ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମହାବଳ ଗଣିକ ଦେବଦେବ ।
 ସୁପଦ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହୋଇ ବଳବତ୍ ଚଳଇ । ଚଳେ ବଡ଼ ଶାନ୍ତ ପୁଣି ଶେବେ ପାଦ
 ପୁଲେ । ମେ ମହାବଳ ଅକ୍ଷର ଦେଶୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଏମନ୍ତେ ସେ ମହାବଳ ଗଣେ
 ପଦ ବହେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ଦେବେ ପ୍ରଭୁ ଚଳେ । ବହୁବଦ୍ ଦେବୀ ଦେବୀ
 ବଳବତ୍ ଗଣେ । ଏକାକ୍ଷର ସେହି ଦେବଦେବୀ ଲଳିତାଦେବ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କ
 ବୈକୁଣ୍ଠ ଅଟେ ଲୀଳା ଦେବେ । ଦ୍ଵାଦଶ ଭାଗି ଶୋଭନ ଲେଖନେ ପ୍ରଭୁଦେବ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶେବେ ଲଳିତା ଲୀଳା ମେ ପ୍ରାଣ । ମହାବଳ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମେ ପ୍ରାଣ ଅକ୍ଷର ।
 ଅକ୍ଷର ଲଳିତା ଏବଂ ଅକ୍ଷର ଲୀଳା ଚଳେ । ମେ ପ୍ରାଣ ଶାନ୍ତ ଲଳିତା ବାଦ୍ ବସୁଧା ।
 ସେ ବାଦ୍ ଲୀଳା ପ୍ରାଣ ଶାନ୍ତ ଏବଂ ଦେବ । ଦେବଙ୍କ ମନରେ ଦେବ ଶାନ୍ତ
 ପ୍ରୀତାବତ୍ । ସେ ଲକ୍ଷ୍ମଣେ ଲୀଳାବତ୍ ଲୀଳା ବହୁ । ଦେଶୁ ଦେବଦେବ ଦେବ
 ଅକ୍ଷର ଲୋକେ । ଶାନ୍ତ ମେ ପ୍ରାଣ ଲୋକେ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ଲୀଳା । ସେ ବାଦ୍ ଅକ୍ଷର
 ଲୀଳା ଦେବଦେବୀ ବାଦ୍ । ପୁଣି ଲୀଳାବତ୍ ପଦମ ପଦୋଷ । ନାମପଦ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ଦେବ ଲେଖନ ଲେଖନ ।

ଉତ୍ତର ଶ୍ରୀ ମାନ୍ଦବୀବୀରାୟା ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାବତେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାଥ

• ଚଉଦ ନମ୍ର ବାସକ୍ତ ଚମୋହୋଦଧାୟା ।

ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ସମୀକ୍ଷା ।

25 0 0000 |

[illegible]

[illegible]

6190941

[illegible][illegible]

ବିଭାଗୀୟ ଚଳାଚଳ ।

କର୍ମ ଓ କେଶବେ ସହ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ । ଦେଉଁ ଦେଉଁ ମନିଆରେ
ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ବଳେ ଦେଇ ଦୟାଧର । ଶ୍ରୀପଦ

04090401

[illegible]

ଏତେ ଶ୍ରୀ ଶାମଲହୀବାସୁଦେବ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ
ବିଜୟା ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ

ପ୍ରକାଶକ: ଶ୍ରୀମତୀ ।

ଅର୍ଥ: ୧୨୭।

ଶର୍ଦ୍ଦୂଳ ବୋଲିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁକ୍ଳିଆ ଯେ ଦେବ । ପ୍ରଭେ ଶୁଣ ବୁଝି ଦେବେ
 କାହିଁବେ ମାନବ । ଶର୍ଦ୍ଦୂଳ ବୋଲିଲେ ବାହା ଚନ୍ଦ୍ରବାଦ ବୋଲେ । କାଳସୁଖ
 ଚନ୍ଦ୍ରସୁଖେ ବୁଝାଉ ଦେଖନ୍ତୁ । କେବେ କେ ଦୁଃଖିନୀ ଶୁଭକ୍ତୁ ଯା ଭାଗ । ଅମେ
 ଦୁଃଖିନୀ ଶୁଭକ୍ତେ ହୋଇବୁ କାମ । ଶର୍ଦ୍ଦୂଳିଆ କହୁ କେବୁ ଚନ୍ଦ୍ରବାଦ ବହୁ
 ବୋଲିବା ଅଶ୍ରୁରେ ଭଜାମେ କହୁ ଅବତାର ଦେବୁ । ଅମେ ସ୍ବୟଂ ମହାଦେବ ।
 ବୁଝିବୁ ବୋଲିବ ଅମ ପିତା କାମ । ଅମ କାହାକୁ କାମ ଦେବ ଅବତାର ।
 ବାହାବେ କହୁକେବୁ । ଅମେ ବେଳମୁହୁ । ଶର୍ଦ୍ଦୂଳ ଶେଷ ଯାବେ ବେଳମୁହୁ
 ଦେବୁ । ଏ ଅବତାରରେ ମୁକତିବେଳ ମହାକୃତୁ । ଦୈତ୍ୟରେ ଦାସ କହ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ବୁଝ । ଶର୍ଦ୍ଦୂଳ କହୁକେ ମୁକ୍ତ ବାହା କା କୋଇ । ମୁକ୍ତୁ ମାତ୍ର
 ମୁକ୍ତାର ଅମେ ବୋଲିବୁ । କା ଏ ଦୈତ୍ୟକୁ ଶେଷ ହାତେ ମହାକୃତୁ ।
 ପୁଣି ଅସୁରୁ ଅମେ ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ବାହାବୁ । ମେ ବେଳ ବାହା ଦେବେ ଅମୁକ
 ଶେଷ । ଶୁଭକାବତୀରୁ ଶୁଭକାବ କାମ ଦେବ । ବାହାବ ପ୍ରଭାବ ଦୁଃଖି ମହ
 ପାହାବ । ଅମେ ବେଳ ଅବତାର ଶେଷାରେ ହୋଇବୁ । ନରାଦକୁପଦେ କହ
 ଶାନ୍ତୁ ବାହାବୁ । ଶୁଭକାବତୀରୁ ଶେଷେ ପ୍ରାଣୁ କଲିବ । କହୁକେବା ମାତ୍ର
 ଅମ କାମକୁ ବାହାବ । କାମ ପୁଣି ଦେବତାକୁ ଶୁକ୍ତିବୁ ବୁଝା । ବୋଲିବ ବା
 ବୋ ବାହା ବହୁ କେ କହ । ପୁଣି ଅମେ ବାହାବୁ ବୋଲିବ ଦୈତ୍ୟକୁ
 ମହାଦେବ କହୁ କେବୁ ଏ ଦେବେ ବାହାବୁ । ଦୈତ୍ୟକୁ କହୁ ମେବେ ମହା

କ୍ଷମାକାମୀ ।

ଯିବା । ଏହି ସୁନ୍ଦର ଯୋଗ ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି ଭବତଃ ॥ ପ୍ରତିମୁଖ ଯୁକ୍ତି ଦୈତ୍ୟ ହିଁ
 ହୁଏ । ପାତ ପ୍ରହାର ବହୁବଦ୍ୟେ ଯେ ସୁନ୍ଦର । ଦୁଃଖିକରୁଥିଲେ ଅନ୍ୟ ମେ
 ପ୍ରଭୁ ବାହାର । ଦୈତ୍ୟବଢ଼ପକ ନେତେ ମହାବ୍ରତ ଛାଡ଼ି । ଅମ୍ଭ ହାତେ ବଳ ହୋଇ
 ଦୈତ୍ୟକୁ ଶିବ । ଧର ଅଗ୍ର ମସ୍ତକେ ବୁଝିଦେଖୁ । ମହା ଶୁଭକର୍ମେ ପୁଣି
 ହେବା ଯୁଦ୍ଧେ ଦୈତ୍ୟ । ଭାବନା ବୁଝି ଭାଗରେ ହୋଇବେ ସେ ଭାବ । ଅନ୍ୟ
 ଭାବରୁ ମଧ୍ୟ ମାତ୍ରକୁ ବାହାର । ଏମ ମସ୍ତକେ ଦେଖିବ ମେଘ ସେ ବଞ୍ଚନ୍ତି ॥ ଭରଣେ
 ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଯମ ବଢ଼ିବ ଧରଣୀ । ସେ ବୁଝେ ହୋଇବେ ଶାନ୍ତି ପିଣ୍ଡାଦେ ପୁଣି । ଅନ୍ୟ
 ବୁଝିବୁ ମଧ୍ୟ ଭବତଃ ହେବୁ । ଅସୁର ନିନ୍ଦୁ ବାନ୍ଧୁ ମୁକତ ବଢ଼ୁ ।
 କେବେ ହେବେ ଭାଗରେ ସେ ବୁଝି ପ୍ରସିଦ୍ଧିବ । ମହାମନ୍ତ ହୋଇ ଗୁରୁ ବାଦେ
 ଭବତଃ । କେବେ ଭାଗ ବୁଝି ମହାମନ୍ତ ପୁଣି ବାଦେ । ସେହିବେ ସୁଦ୍ଧ ବଢ଼ିବ
 ସମାପତ ଭବତଃ । ନ ଜାଣନ୍ତି ଯୋଗ ନାମ ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ । ତୁମ୍ଭେ ଜନ୍ମ
 ହୋଇଥିବେ ହେବଣି ମଧ୍ୟ ପୁଣି । ଶ୍ୟାମା ବାସୁ ପାଇବେ ମୋ ନାମର ଅନ୍ତ । ଅନନ୍ତ
 ମହାମା ଭାବ ହାତେ ଅବତାର । ମହାବ୍ରତ ହେବେ ଦୈତ୍ୟ ଅମେ ଅବତାର ।
 ବୁଝିବେ ଦୈତ୍ୟ ଧର୍ମଜ୍ଞା ବଳ । ଯୁଦ୍ଧେ ଯୁଦ୍ଧେ ଭବତଃ ସେ ଦୈତ୍ୟକୁ ମାବ ।
 ମହା ଦେବ ଶୁଣ ପାଶୁ ବଢ଼ିବେ ଭବତଃ । ମହା ହେବା ଭାଗରେ ଅନ୍ୟ କି
 ହେବ । କେବେ ଭାଗ ବୁଝି ମହାମନ୍ତ ଭବତଃ । ପୁଣି ଦେବ ଯୁକ୍ତିବେଦି ଯେବେ
 ମହାମନ୍ତ । କେବେ ଭାଗ ପ୍ରାଣୀମାନେ ହୋଇବେ ପଦ୍ୟ । ପୁଣିବୁ ଅବତାର
 ହୋଇବେ ପଦ୍ୟ । ଦେଖିବେ ଭାଗପଦ୍ୟ ଶୁଣି ଭାବ ଦାସ ।

ଉପ ଶ୍ରୀ ଗମବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀରାମାୟା ଶ୍ରବଣ ଚର୍ଚ୍ଚନ ଶ୍ଳୋକେ ମହାମନ୍ତ୍ର
ବ୍ରହ୍ମପଦ୍ମନାମ ଗମ ଗମବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀରାମାୟାୟା ।

ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଗ୍ରନ୍ଥ : ୧

2000

ଅର୍ଜୁନ କୋଇଲେ ଅଟେ ବୁଦ୍ଧିବାନୁସ୍ତ । ବଢ଼ିବୁଦ୍ଧେ କୋଇଲେ
 ଯେତେବେ ମାନବ ॥ ଦେବ ଦେଉଁ ମଧୁ ନେବେ ଚାଟା ମତେ ଦତ୍ତ । ଶୁଣି ଶୁଣିବା
 ଲକ୍ଷଣ ଦତ୍ତ ବସୁଧାଧିପ । ଦେବ ସେ ଦେଉଁ ଅର୍ଜୁନ ବଦନେ ଶୁଣି । ଦେଉଁ ଦାଉ
 ଦେଉଁ ଶାମ ଦତ୍ତ ଉଦ୍ଧୱାସୀ । ଶୁଣିବୁ କୋଇଲେ ଗୁଣ ଶରଣୁ ଶୁଣ । ଯେମନ୍ତେ
 ଶୁଣି ବସୁଧାଧିପ ଶୁଣିବୁ । ଦେବ କେବେ କୋଇଲେ ଦେଉଁ ଶୁଣିବାଉ ଗୁଣ ।
 ଶାଢ଼ୀଲେ ଦାମ ଗୁଣ ଗୁଣ ଯୋ ମୁଖ୍ୟ । ଅବନ ମଧ୍ୟ ଶୁଣି ଯୋଗେ ଶତା ଶତେ
 ଶୁଣ । ଦୁବେ ଶିବା ଶୁଣି କୋଇଲେ ଶାଢ଼ୀ ମଧ୍ୟ । ଦତ୍ତ ବେଦ୍ୟ ଶୁଣିବୁ ଶୁଣିବା
 ଯେ ଶୁଣ । ଶୁଣିବୁ ଶୁଣିବୁ ଶାଢ଼ୀ ଶାଢ଼ୀ ଶାଢ଼ୀ ବାମ । ଶୁଣିବୁ ଶୁଣିବୁ ଶୁଣିବୁ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ନିମନପ୍ରକାର ।

ଲାଗେ ଗୁଣି ନିବ ମରୁ ॥ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାର ରାଜା ଧର୍ମର ପ୍ରମାଣ । ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଏ ଯେ ଶିବ ବ୍ରହ୍ମା । ଶବ ପରମ ବ୍ରହ୍ମରେ, ବିଚିତ୍ର ତାବତ । ଏ ଶବ ପରମ
 ଶକ୍ତିରେ ଅବତାର । ଯେ ପରେ ରଜନ ମୁର୍ତ୍ତି ତଏ ରାଧା ଯେ । ଏହୁ ଶବ
 ପରମକୁ ତୁରେ ଅମ୍ଭେ ବେତ । ଏହାରେ ନିମନ ଦେଖି ବହୁ ନୟନ ଯୋଗ । ରଜ
 ରଜା ଲୋକ ଅମେ ଜାଣ ନାହିଁ କୁହ । ମୋ ପ୍ରକରେ ଥାଏ ରାଜା ମୁ ଆଦି ତା
 ତୁରେ । ଶବ ପରମରେ ମହି ବହୁ ଅଗ୍ରାପଦେ ॥ ଏହିପରି ରାଜା ମୁ ଅମ୍ଭେ
 ରମେ । ମୁର୍ତ୍ତି ରମିବକୁ ଯେତେ ବରଣ ତା ରାମେ । ରାଜି ପଦ୍ମା-ପୁ ଶାଢ଼ି ପରମ
 ଶରଣ । ଏହିପରି ସେ ରାଜା ତାମ ଅନ୍ତେ ଦୁଃଖର ରାଜା । ଏ ଦେବ ଅମର
 ପ୍ରଦେଶରେ ବହୁ । ତାଣି ମୁଣି ପ୍ରାଣିଏ ତା ଚେନୁଛନ୍ତି ବ୍ରମ ॥ ଏ ରାଜା ଦେବ
 ଅମର ତାଣି ପଦ ମୁଣି । ଯେତେବେଳେ ଦେବେ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ବେତ । ରାଜା ବ୍ରହ୍ମ
 ତାମ ରୋଷି ସିଏ ମିଳା ମୋର । ମୋ ପିତୃରେ ଅମ୍ଭ ମୁର୍ତ୍ତି ଅନ୍ତେ ବରଣାର ।
 ପିତୃକୁ ବରଣ ମୋର ଅମ୍ଭା ତ ବରଣ । ଅମ୍ଭାକୁ ନ ବରଣ ନରେ ବାଣେ
 ମରଣାନ୍ତ ॥ ଏହି ଅମ୍ଭେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ବରଣ ପ୍ରକାର । ମୋରକୁ ପ୍ରକାର ଦେବ ଧୂମ
 ବରଣ ଯେ । ଅମରଅମ୍ଭ ପ୍ରକାର ବରଣ ମୋ ଶବ । ରଜମର ବହୁ ଗର୍ଭେ ବୋର
 ବର୍ଣ୍ଣ ଦେବ । ରଜମ୍ଭେ ବରଣ ନାମ ବରଣ ରଜାର । ବୋରଣ ବରଣ ଶବ
 ପରମରେ ଦେବ । ରଜରଣ ନାମ ରୋଷି ବରଣ ମୋ ଶବ ମୁର୍ତ୍ତି ବୋରଣ
 ଦେବ ତାଣ ଅବଶୁନ । ରଜରଣ ଅମ୍ଭ ସିବ ନାମରେ ଥୋଇ । ପ୍ରାଣିକୁ ମୋର
 ବରଣ ନର ଦେବ ବହୁ । ଅବେଦ ହୋଇଣ ଧୂରେ ବରଣି ରୋଷମାନେ ।
 ବହୁଦେବ ସେ ମହାମନ୍ତ ବାହାବତ ବର୍ଣ୍ଣ । ବାହାବ ବର୍ଣ୍ଣନେ ପଣି ପାଇବେ
 ଶ୍ରୀରା । ତାଣି ପାରିବବରଣେ ଧୂମ ବରଣର । ରଜରଣର ବହୁ ବରଣ
 ଧୂମର । ଏ ବର୍ଣ୍ଣ ବାହାବ ବର୍ଣ୍ଣରେ ପ୍ରକାର । ମୋର ପ୍ରକାରେ ମୋ ବାହା-
 ବରଣ ପିତା । ବହୁଦେବ ବାହାବ ପିତା ହୋଇ ଶ ବରଣ । ବାହାବର ପିତା ଦେବ
 ମଧୁର ମରଣ । ମୋର ପ୍ରକାର ବରଣ ହୋଇ ସେ ବରଣ । ଦେହର ଅନୁରଣ
 ଦେବ ତାଣ ପ୍ରକାର । ବହୁ ବରଣର ବେତ ଦେବେ ଅଧିକାର ॥ ବାହାବର
 ପିତା ମଧୁରମର ଦେହର । ଦୁରାଣ ଅନୁରଣ ପିତା ସେ ଧୂମ ବରଣ ମୋର
 ଅନୁରଣ ପିତା ଦେବେ ବରଣର । ବାହାବ ପିତା ହୋଇବେ ଧୂମର ବରଣର
 ତାଣ ପିତା ବରଣର ବରଣରେ ବହୁ । ପିତା ବରଣେ ସେ ବ୍ରହ୍ମବାସିନୀ ସେ
 ବର୍ଣ୍ଣ । ଧ୍ୟାନ ଗୋବତ୍ତ ମୋରରେ ପିତା ସେ ବରଣେ । ଦେହ ବହୁ ଧ୍ୟାନ ବ୍ରହ୍ମ
 ଯେତେ ବେ ବୋରରେ । ତାଣ ମୁଦର ବାହାବେ ବହୁ ପ୍ରାଣି ପାତ । ବହୁ
 ପିତା ବରଣେ ନାମ୍ନି ତାଣ ବେଶ ॥ ଏହି ପ୍ରାଣି ବାହାବେ ଧୂମ ଧ୍ୟାନ ମୋର
 ପ୍ରାଣିରେ ମୋର ବୋରର ମୁଣିରେ ଧ୍ୟାନ । ବହୁ ଧ୍ୟାନ ଅମ୍ଭେ ବରଣର ଅମ୍ଭ
 ବହୁ । ଦେହ ସେହି ବରଣର ଅନ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମବାସି ପ୍ରଥମେ ଅମ୍ଭ ମୁଣି ଅନ୍ତେ ମୋ

CHAPTER 1

[illegible]

ପ୍ରତିଟି ଏ ଲାଭଦାୟକ ଶିକାରୀ । ଏ ଚିର ଅର୍ଦ୍ଧ ଚ ମୁହାବେ ଶବ
 ଶକ୍ତି ତା ଲାଭ ସାମାନ୍ୟ ବସ୍ତୁର ଲାଭ ଶକ୍ତିକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକ ।

ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଅଦେ ପ୍ରଭୁ ବାମୁଦେବ । ପ୍ରାଣାମଦକ୍ଷଣା ଦୋଷେ
 ଚୋରା କରବ । କଳକ୍ତି ଯେ ନାଶପୁଣ ଓଷାକରଣୀ ପଣ୍ଡା । ବୁଦ୍ଧି ନବନ
 ଅର୍ଜୁନ ବହୁଦେବେ ଦେବେ ଶ୍ରୀରାମ । ବୋଇଲୁ କୋ ସାବଧାନେ ସୁନ । ପଦେ ଦର ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅପର ଜନ୍ମେ ପ୍ରାଣାମଦକ୍ଷଣା ଦୋଷେ । ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଛନ୍ତି ପଦେବେ ବୁଦ୍ଧ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭାବନ୍ତି ପ୍ରାଣାମଦକ୍ଷଣା ଗଣ । ଏ ବ୍ରାହ୍ମଣଠାରେ ଦୋଷେକା ଯେ ପ୍ରାଣୀ
 ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦୋଷେକା ଯେ ଦାମ ପ୍ରଦାୟେ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ନାମ ଯେ ପାର୍ଥ
 ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷଣ । ପ୍ରଦାୟେ ଅଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧି କିମ୍ବଦନ୍ତେ । ଏହି କିନ୍ତୁ ପାଦପଦ
 ଦେବେ ଦେବେ । ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦାୟା ଦୋଷଦାୟକ ଦାୟ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଯେଉଁ
 ଯେଉଁ ଦାମ ପାମ । ଦାୟା ଦୁଷ୍ଟପାଦେ ଦୁଷ୍ଟ ପଦୋକ୍ତ କରନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଦାୟେ

ହୁଏ ଶବ୍ଦ ଶାନ୍ତ ରହୁ । ମେ ଶାନ୍ତା ବୋଲଇ ମୁଁ ତା ଅନ ନାହିଁର । ବାହୁ
 ଶବ୍ଦୋକ ଦେଲେ ମୁଁ ହୁଏ ସନ୍ତୋଷ । ବାହୁକରୁ ମୋ ହୃଦୟ ଭାବ ସଦାକାୟ
 ତପ୍ତ ର ନାମକୁ ଲେଖି ଲିପି ମଳ ମେତେ । ବାହୁଣ ଶବ୍ଦ ସେତେଲେ ମଳ ହୁଏ
 ଦେବେ । ଦୋହ ଶିବରାଜ ପଞ୍ଚା କରେ ମୋତେ ମୁଣ୍ଡ । ଦେବତ ପୁଣ୍ୟ ହୁଏ
 ସେତେଲେ ବାହୁଣ । ସତପ୍ତେତ ଶାନ୍ତରାମ ପ୍ରବେଶେ ମୋ ମଳ । ମହମୁଦୁରୋ ମଧୁର
 ଚନ୍ଦ୍ର ପାତଳର । ବାହୁଣ ଶାନ୍ତା ବୁଝଇ ଶାନ୍ତା ତା ବୁଝନ୍ତି । ଏଣୁ ବାହୁଣ ଶାନ୍ତା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ବାହୁଣ ମର୍ତ୍ତ ରହଇ ଦେହର ଅଧିକ । ସଦା ଶାନ୍ତା ମୋତେ କରେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ॥ ବାହୁଣ ବାହୁଣ ସେଇ ଶେଷ ଦେବତ । ଏଣୁ ଶାନ୍ତା ଅଟନ୍ତି ବାହୁଣ
 ଅଟଇ । ଦୋମସ୍ତ୍ରୀକରେ ମୋ କରେ ବାହୁଣ ବରଣ । ତାହାର ମୂଳର ହୁଏ ସଦା
 ଚର୍ମ ଶାନ୍ତ । ଦୋମସ୍ତ୍ରୀକରେ ଦେବତେ ନୃତ ଅବ ଦାନ୍ତି । ତହୁଁ ଚନ୍ଦ୍ର ବାହୁଣ
 ନେବ ବେତ ପର୍ବ । ବାହୁଣ ପୁଣ୍ୟରେ ଅନ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ମନୋର । ଏଣୁ ବାହୁଣ ଅଟଇ
 ଅନ୍ତର ସଦାକାୟ । ବାହୁଣ ନଠରାଅନ୍ତି ଅନ୍ତର ପମାଳ । ଏଣୁ ନୃତର ଚନ୍ଦ୍ର
 ଶାନ୍ତା ବାହୁଣ ॥ ବାହୁଣେ ଅଧିକାର କରନ୍ତି ମୋମୁଖେ । ଶାନ୍ତ ବଚନ
 ଶାନ୍ତା ଶାନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ । ବାହୁଣର ଧର୍ମ ମାତ ଶାନ୍ତ ଶାନ୍ତ ଅଟେ । ବାହୁଣେ ଦାନ
 ଦେଲେଲେ ଲଭଇ ବୈକୁଣ୍ଠେ । ଦେବ ନରମାନୁ ଏଣୁ ବାହୁଣେ ଅଟନ୍ତି । ବାହୁ-
 ଶେଷ ବହୁ ଅଟ ଅଟନ୍ତି ମଦଦା ॥ ବାହୁଣ ଦେବ ମୋରୁ ଚନ୍ଦ୍ରର ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ପମାଳାବତ ଦେବତେ ଦେବେ ଲୁଚିଅଛି । ଦୁର୍ଗାରେ ଦୋରରେ ସେହି ଅଧି-
 ତାହା । ନାମସଂହାର ମନ୍ତ୍ର ଦେବେ ଦେବତୁ ଲୁଚିଅଛି ॥ ଶାନ୍ତାବତେ ଦହୁ ବରଣ
 ଦେବ ଶାନ୍ତ ଦେବେ । ଦୁର୍ଗା ସେହି ଶାନ୍ତାବତେ ଶାନ୍ତା ଦେବେ ॥ ଦହୁ ଶାନ୍ତାବି
 ଚନ୍ଦ୍ରଦେ ମେଘ ପରୁଚର । ଦେହ ନାମ ଦେବ ଶାନ୍ତା ଦହୁ ମେଘ ଦାୟ । ସହଜାବତେ
 ଯେ ଦେବେ ଦହୁ ଶାନ୍ତାବିଶ୍ୟ । ଅନ୍ତର ପଦ୍ମନାଭ ଦେ ଦେବେ ଶାନ୍ତା ଶିଖା ॥
 ସେ ପଦ୍ମନାଭର ଶିଖା ମୋରୁର ପଶ୍ଚିତ । ଦୋହୁର ପଶ୍ଚିତ ଶିଖା ଦେବେ ଦୋହା-
 ବଦ୍ଧ ॥ ମେ ମୋହାବଦ୍ଧ ଶିଖା ମୁକ୍ତର ଦହୁର । ଶାନ୍ତାବତେ ଶିଖା ଦେବେ ପଦା-
 ନତ ମତ । ଲଗଶାବତେ ଦୋହାବେ ଶାନ୍ତାବତେ ଶିଖା । ଲଗଶାବତେ ବୈଷ୍ଣବ
 ଦେବେ ଶାନ୍ତ ଶିଖା । ଦହୁରେ ଯେ ନାମସଂହାର ଶାନ୍ତା ଶିଖା ଦେବେ । ଦୋହା
 ମାଧବ ଚନ୍ଦ୍ର । ଦହୁଦେବା ଦୋହେ—ସେ ମାଧବ ମତ । ଶାନ୍ତ ବାହୁଣକୁ ନେବେ
 ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ ଶାନ୍ତା ବାହୁଣ ଲୁଚଇ ନୁହେ । ନହୁଁବ ନେଇ ଶାନ୍ତା ବାହୁଣ ମୋହାବି
 ବାହୁଣେ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ଦେବେ ଦେବ ପଦ । ଶାନ୍ତା ବାହୁଣ ବାହୁଣେ ଶାନ୍ତା
 ପଦ । ଧୂପି ଚନ୍ଦ୍ର ପଦ୍ମରେ ମୋ ମୁକ୍ତାଶୀ । ଶାନ୍ତାବତେ ଧୂପି ଚନ୍ଦ୍ରପଦ
 ବାହୁଣ । ଦୋହାବେ ଦାହୁ ଅନ୍ତର ଏ ଅନ୍ତର ବାହୁଣ । କେବେ ଦୋହାବେ ମହମୁ-
 ଦୁରୋର ନେଇ । ଶାନ୍ତା ବାହୁଣ ମାତ ଦେବତେ । ବାହୁଣ ବାହୁଣେ ଏ
 ବାହୁଣ ଦେବେ ଦୋହାବୁ । ଏ ବାହୁଣ ଦୋହା ଶାନ୍ତାବତେ ଅଧି ମହମୁଦୁ । ଦହୁ

ଦୁଃଖ ସିନା ଏ ବାଦ୍ୟ ଶୋଭଇ । ମେ ବାଦୁକ ବଜାଉଁ ତା ବୁଝିଅମ ମାଇ ॥
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ସାଧୁ ପାଦର ଧଉ ଶିବେ ଲେବେ । ଶିବିବେ ଯାଇ ମେ ମାଧୁ ମହାକୁଳ
 ପାଦେ । ବୋଇବେ ଅବେ ବୋମାର୍ଦ୍ଦ ଲୁଣ ଏ ବାଜଣ । ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବାଜାଏ ବ
 ଅବୁଦ୍ଧି ବୋଲଣା । ମେ ବାଜୁକ ବୋଇବେ ଶୁଣ ଅବେ ବୁଝେ । ସେବେ
 ବଜାଇବା ପାଇଁ ମନାଦଇ ସୋବେ । ନବାକ୍ ନବାକ୍ ଅକ୍ ବାଜାଇ ଲିପାଣି ।
 ଲେବେ ଧାଇଁ ଶିବେ ପୁଣି ଏ ବଜନ ଶୁଣି । ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବେ ଲିପାଇବେ ମହାକୁଳ ଲୁଣ ।
 ପୁଣି ବାଜଣେ — ବୋଇବେ ଧରଣ । ବୋଇବେ ଦେଖି ଅବୁଦ୍ଧ ବଜାରେ
 ଶ୍ରୀମଦ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଲେବେ ବଜାଇବେ ଅଣି । ଶ୍ରୀମଦ୍ ମେବେ ଲୁଣବେ ବ
 ପୁରନ ନାବ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଦେଖି ମଳ ବେବେ ବୋଇବେ ବୁଝେ । ଅବୁଦ୍ଧି ଦେଖି
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶିବେ । ବାଦୁକ ବାଦୁକ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୁଝେ ବେବେ । ବୋଇବେ
 ବାଦୁକ ବୁଝେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ନ ବାଜେ । ସେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୋଇବେ ବୁଝେ ଅଣୁ ମହାକୁଳେ ॥
 ଅବୁଦ୍ଧି ବାଦୁକ ବାଜେ ନ ବାଜେ ନା । ବୁଝେ ଅଣୁ ବାଜେ ଅଣୁ ଅଣୁ ପୁଣି ।
 ଏବେ ଅଣୁ ଶ୍ରୀମଦ୍ ମେ ଲେବେ ମାତ । ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବେ ବାଦ୍ୟ ବେ ମେଶ୍‌ବୁ
 ପୁଣି । ଅଣୁ ବାଜେ ଅଣୁ ବାଜେ ନ ବାଜେ ଶ୍ରୀମଦ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାଜେ
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ବା ବାଦୁକ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାଜେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବେବେ ବୁଝେ ବୁଝେ । ବୋଇବେ ଅଣୁ
 ବାଜେ ବାଜେ ବାଜେ । ମହାକୁଳ ମାଧୁ ବୋଇବେ ବାଜେ ବାଜେ ବାଦ୍ୟ । ବୁଝେ
 ବାଦ୍ୟ ବାଦ୍ୟ ବାଜେ ସୋବେ ନାବ । ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବେ ବାଦ୍ୟ ଏବୁଦ୍ଧି ବୁଝେ । ଶ୍ରୀମଦ୍
 ମହାକୁଳ ବୁଝେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ମୁଣି । ଅବୁଦ୍ଧି ପାଣି ଏ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଏବେ ବୁଝେ ଅଣୁ । ବାଜାଏ
 ପାଣି ବୋଇବେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୁଝେ ବୁଝେ । ସେବେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୁଝେ ମହାକୁଳ ମହାକୁଳ । ଶ୍ରୀମଦ୍
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୋଇବେ ମେଶ୍‌ବେ ବୋଇବେ । ବାଜେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୋଇବେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ମହାକୁଳ ।
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ମହାକୁଳେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ପଣିବେ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ପଣିବେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୁଝେବେ ।
 ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବୋଇବେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ପାଣିବେ ବୁଝେ । ଏବୁଦ୍ଧିବେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ପାଣି ।
 ବୁଝେବେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ମେଶ୍‌ବେ ବୁଝେ
 ବୋଇବେ । ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବୁଝେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଅବେ । ଏବେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଏବୁ
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୁଝେ । ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବୁଝେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାଜେ ଶ୍ରୀମଦ୍ । ବାଜେବା ବା ବୋଇବେ
 ବୋଇବେ ମେ ଶ୍ରୀମଦ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ମେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ମେ ମୁଣିବେ । ଶ୍ରୀମଦ୍
 ମୁଣିବେ ବୁଝେ ମହାକୁଳେ ନାମ । ଅବୁଦ୍ଧି ବାଦ୍ୟମୁଣି ବୁଝେ ମହାକୁଳ । ଶ୍ରୀମଦ୍
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାଜେ ମେଶ୍‌ବେ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୋଇବେ ବୁଝେ ବୁଝେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ॥
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାଜେ ଅଣୁ ମେ ବାଜେ । ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବୁଝେ ମେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାଜେ ॥
 ବାଜେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୋଇବେ ବୋଇବେ । ବାଜେ ବାଜେ ବାଜେ ବୋଇବେ
 ବୋଇବେ । ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବୁଝେ ବାଜେ ବାଜେ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଅବବାଜେ ମେ ବୋଇବେ ।
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାଜେ ବାଜେ ମହାକୁଳେ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାଜେ ବାଜେ ବୋଇବେ ଶ୍ରୀମଦ୍

[illegible]

ସତେ ସେହି ବସେ ପ୍ରବଚନ । ଧୂଳିଆ ହାତୀ ଗାନ୍ଧୀ ଶବ୍ଦେ ଶୋଭନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବିଜୟତାରେ ସେ ଅବସ୍ଥାମୀ ଶୋଭ । ଅମ୍ବୁଗାତର ଶୋଭନ ସେ ପ୍ରାଣୀ
 ମରଣ । ଚନ୍ଦ୍ରାବିଜୟ ଧୂଳିଆ ଚନ୍ଦ୍ର ଶବ୍ଦାଣୀ । ନ ଶାବନ୍ତି ପିତୃବେଦେ ଗାତା
 ବସେ ପାଣି । ଦୋଷକୁ ଅର୍ଜି ପ.ବସେ ଶ୍ଯମ ସେ ବସେ । ଗାତାଲ ଶ୍ଯମରେ ମତ
 ବ୍ୟାଧି ଗାତା ଧରେ । ଦେଖା ସତରେ ପୀରତ ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ଜନ । ଗୁଣାବସ
 ଲାଗିବ ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର । ଚନ୍ଦ୍ରୀ ପଦାଳ ଚନ୍ଦ୍ର ମୀନ ସେ ମାରନ୍ତି ।
 ଦୁଃଖୀ ବସାତ ସେହି ଦୁଃଖ ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୀ । ଶ୍ରୀ ଗାତାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ପଦାଳି ସେ
 ବାଟେ । ମଳମୁଷକୁ ଦେଖନ୍ତି ସେ ଗାତା ଚନ୍ଦ୍ର । ଶରଣ ପରିବେ ଚାନ୍ଦ୍ର ସେ ନ
 ବସେ ବସା । ଶ୍ରୀପଦନ ଲେଖି ସେ ନ ପିଅନ୍ତି ବସା । ଶ୍ରୀପଦନ ଶୋଭ
 ସେହି ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଖ୍ୟାନ । ମୁଖ୍ୟାନ ନ ଲେଖି ଚନ୍ଦ୍ର ଶରଣ ଶୋଭ । ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର
 ସେ ମାଣିବ । ଲକ୍ଷ ଚନ୍ଦ୍ର । ଅବସ୍ଥାରେ ନ ଲେଖି ସେ ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୀ । ଧନ । ଶ୍ରୀପଦ
 ଲୋକାଣୀରେ ଚନ୍ଦ୍ର ସେହି ଶୋଭ । ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଆର୍ତ୍ତ ନ ଚନ୍ଦ୍ର ପିତୃ
 ଶ୍ରୀଲ । ମୁଖ୍ୟାନ ଦାୟିତ୍ବ ସେ ଶ୍ରୀ ଅପମାନ । ଦୈବିତ ମାଧୁକ ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଚନ୍ଦ୍ର । ଶ୍ରୀପଦ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଲେଖି ଲେଖି ନାଶ । ଶ୍ରୀ, ଦୋଷକର ନାମ ମୁଖ୍ୟ
 ନ ଶ୍ରୀଲ । ଶ୍ରୀ, ଶ୍ରୀପଦ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ସେ ଶ୍ରୀ ମତନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରୀ ଶ୍ରୀକୁ ଶେଷ ଶ୍ରୀ
 ନ ଶ୍ରୀଲ । ଶାବନ ଦେଖି ସେହି ଶାବନ ଧନ । ଶ୍ରୀପଦରେ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଶ୍ରୀପଦ ଚନ୍ଦ୍ର । ଶ୍ରୀ ଶୋଭ ଶ୍ରୀକୁ ସେ ଶ୍ରୀ ଅବୋଷରେ । ଅନପିତେ
 ଶ୍ରୀ ସେହି ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀପଦରେ । ଶ୍ରୀ, ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ସେ ଅବୋଷରେ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଶ୍ରୀପଦ ଚନ୍ଦ୍ର ସେହି ଶ୍ରୀ ଦୋଷକୁ ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀ ଅପାରେ ସେ
 ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ । ସେ ପ୍ରାଣୀ ଶ୍ରୀ ଦୋଷକର ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ
 ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀ ସେହି ଶ୍ରୀ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଅବୋଷରେ । ଶ୍ରୀପଦ
 ଶ୍ରୀ ଅପେ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ।

ଏହି ଶ୍ରୀ ନବମହାବିଜୟ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ

ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ।

ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶ୍ରୀପଦ ।

ଅର୍ଜି ନ ଶ୍ରୀପଦ ଅବୋଷରେ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ
 ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ
 ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ
 ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ
 ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ
 ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ । ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ ଶ୍ରୀପଦ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ଦେଉ, ବାମୋହରେ ହର । ନ ଚିତ୍ତି ଦେବଦନ୍ତ ମୁଁ ଦେଉ ପଦବତ । ପାଦ
 ପ୍ରହରାଇ ମୁଖ ପରେ ପ୍ରଭୁ ହୃଦେ । ଦେବେ ମୋ ପାଦ ଅର୍ଚ୍ଚିଲି ତନା ଅପସ୍ୟେ ।
 ତ ଦରଦ ନ ଦରଇ ସୋରେ ବୁଦ୍ଧି ବାଟ । ମୁଖପାଦେ ଅପସ୍ୟା ଦେଲି ମୁଁ
 ପାସିଷୁ । ସେ ମହାପ୍ରଭୁ ଏମନ୍ତ ଅକ୍ଷ ମୋତେ ଦର । ଏ ବୁଦ୍ଧ ଅସୁ ମୋ ପାଦ
 ଛତ ଚରେବର । ଏବୁପେ ଅତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତେ ଶବସୁ । କାଶିର ଚନ୍ଦ୍ର ଚଣା
 ମନ ବରୁ ସୁ । ବୋଇଲୁ ଧୂଆଁ ଦେଉ ଅଦେ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି । ଦୁନ ପ୍ରାୟ ବୁଦ୍ଧ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନାହିଁ ଏ ଧର୍ତ୍ତୀ । ମନ୍ତ୍ର ଧାରଣେ ଚନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧଶ୍ରେଷ୍ଠ । ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ନ
 ମାନେ ମୋ ମୋ ବଡ଼ ପାସିଷୁ । ମହାକାୟ ଦୋଷ ତଳେ ଦଣ୍ଡମନ୍ତ ଅଛୁ । ଚନ୍ଦ୍ର
 ଦୋଷ ତଳେ ଦଣ୍ଡି ନ ପାଦେ ଦର । ଦଣ୍ଡ ଦେବେଦେ ଦେବ ନ ପାଦେ ମୁଁ
 ଦଣ୍ଡି । ମହାପାପ ଚନ୍ଦ୍ର ବୋ ପାଦେ ମୋ ଶକ୍ତି । ଏତକୁ ହେ ମୁକ୍ତି ଦୟା ଦରାସି
 ନବର । ଏତକୁ ମୁଁ ଦୁନ ପାଦ ଚିତ ହୃଦୟର ଅନ୍ତରାଂଶ ଚିତରେ ମୋ ଚିତ
 ଦେଖାଣିବ । ଚନ୍ଦ୍ର ମୋର ଝଟିବ ତାହା କହୁଣର । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ପାଦର ଧନ୍ୟ
 ମୋତେ ଜାଣ । ସା ବୁଦ୍ଧେ ପଦେ ତଳେ ତା ବସକୁ ଦରଣ । ନାବର ମତର
 ଅସି ଶିଳା ଯେ ତାକୁ । ଦେବ ଅନ୍ତେ ସେବ ମୋର ଚଳଇ ସ୍ବର୍ଗକୁ । ଯେ ଜନ
 ଚାହୁଁ ଶର୍ମା ଦର ଜାଣ କରେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ପାଦର ଗୋନେ ପିଣ୍ଡତେ ।
 ତାହାର ଦେହରେ ଦେଶମାନ ଯ ଚନ୍ଦ୍ର । ଅନ୍ତର ଦୟା ତାହାକୁ ଅନୁକ୍ରମେ
 ଥାର । ଅବର ମଧ୍ୟ ବସୁଲୁ ପୁଣ ମୁକ୍ତିଦର । ଚନ୍ଦ୍ରପାଦର ଗୋନେ ବର ମୋ
 ପର । ଏତକୁ ନ ବର ଚନ୍ଦ୍ର ମନେ ଥରୁ ଥର । ଚନ୍ଦ୍ରର ଲାଗି ବ୍ୟାଗେ
 ଜନମରୁ ଶରୀ । ଚନ୍ଦ୍ରର ଅର୍ଚ୍ଚିତ ମୋର ହୃଦେ ଛନ୍ଦ୍ର ସିନ୍ଧା । ଦେଶ ମୋତେ
 ମିତ୍ରାବାନ୍ତ ବୋଇଲୁ ହିମ୍ବର । ଏତେକ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ତେ ଦେବ ପଦେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସିନ୍ଧିରେ ବସି ତଳେ ଦେବେ । ମୁକ୍ତିଦର ଦେଶପାଦ ପଦରେ ଧର ।
 ଅର୍ଚ୍ଚିତ ଦେଲୁ ବ୍ୟାଘ୍ର ଶବ ବୋଇବର । ଯେତେ ଶକ୍ତି ପ୍ରକାଶ ପାଦେ
 ବସୁଦେ । ଶବସୁ ମୁକ୍ତି ମନେ ମନ୍ତ୍ରଣା ତଳେ । ବୋଇଲେ ଦେଶୁ ବସ
 ଯେତେ ନୁହେଁ ଶେଷ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଶରେ ବସନ୍ତେ ମୁକ୍ତି ପାଦ ବୁଝୁ । ଏତେକ
 ବୋଇ ମୁକ୍ତି ତଳେ ସବେ ମୁକ୍ତି । ଅନ୍ତେ ବୋଇଲୁ ନାବର ଅଦେ ବ୍ରହ୍ମପଦ ।
 ବାହରର ବସ ବୁଝେ ତାହା ପ୍ରାଣ । ଲଳରେ ତ ବାର୍ତ୍ତା କର୍ତ୍ତା ବ୍ରହ୍ମ ସେ
 ଅଛୁ ॥ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରକାଶ ପାଦର ଗବ ହୁଏ ନହିଁ । ବସିଲେବେ ଚିତ ଗବ ହୁଅନ୍ତୁ
 ସେ ଜନ । ବ୍ରାହ୍ମଣ କର୍ତ୍ତା ନାହିଁ ହୁଅନ୍ତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ବସୁ ଦେବ
 ନାମସୁଖ । ନାମସୁଖ ନାମସୁ ଦୁଃଖ ଛାଡ଼ଇ । ବ୍ରାହ୍ମଣ କର୍ତ୍ତା ନାହିଁ ବସିଷୁ
 ସେ ମନ । ବସିଷୁ ଶିବ ହୁଅ ଚନ୍ଦ୍ର ମହାମୁକ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ର ଶିବର ପୁଣ ପଦପଦ
 ଛାଡ଼ । ପଦପଦ ବର୍ତ୍ତା ଜାତ ହେଲେ ଦେବଦାସ । ସେ ଦାସ ଅଛୁ ତାହା
 ନାବସୁଖ ଅଟ । ବାସପୁରୁଷର ସୁଖ ଏ ଶବସୁ ମୁକ୍ତି । ହୃଦେ ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଁ ତାହା

ପାଦ ଥାଅ ଶୁଭ ॥ ଏତେବ ଦୋର ଦଶନ ଦୀର୍ଘ ଦେଖାଯାଇ ॥ ଶବ୍ଦ ସୁନ୍ଦର
ପାଦ ଦେଖ କେ ଦୋର ॥ ଦେଖିଣ ତା ଦିଶିବାର ଅବସ୍ଥିତି ଦେଖେ । ଶବ୍ଦ
ମହାସୁନ୍ଦର ବହୁ ସ୍ତୁତି କରେ ॥ ଶବ୍ଦ ଦ୍ରୁତ ଗୋଷ୍ଠୀ ଶୁଣିଲେ କେ ପାଥ । ଶବ୍ଦ
ମୋହର ବହୁ ମୁଁ ଅନାଥ ନାଥ ॥ ନାମଚକ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏ ଅଟେ ବ୍ୟାସନ ।
ଶବ୍ଦରେ ଶୁଣିଲେ ଏହା ଶବ୍ଦବିଶେଷ ॥

ଉପ ଶ ନାମଚକ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶବ୍ଦର ଶକ୍ତି ନ ଗୁଣଦେ ଶବ୍ଦ
ଶବ୍ଦ ଶୁଭକୁ କଥାରେ ନାମ ଅବଶ୍ୟକ କରାହୁଆସ ।

ନାମଚକ୍ରର ଅର୍ଥ ।

ଶୁଣି ଶବ୍ଦକୁ ଶକ୍ତି ନ ଗୁଣ ଦେଖେ । ଶୁଣିଲେବ ଶବ୍ଦକୁ ଶକ୍ତି ପାଦେ
ପଡ଼େ । ଶକ୍ତିର ଶବ୍ଦ ଦୋର ନାମ । ସ୍ତୁତି କରେ । କରେ ବ୍ୟାସନ ଶବ୍ଦ ମହା
ଦିଶାରେ ॥ ଗୋଷ୍ଠୀ ଦୋରରେ ଶୁଣି ବାଦବର ପାଥ । ଏହା ଶବ୍ଦ ନାମକୁ ଦେ
ଶବ୍ଦ ନାମ ଶାବ୍ଦ ॥ ଦେଖି ନାମର ଦେ ଶବ୍ଦ ନ ପାଦର ଅବ୍ଦ । ଏ ଶବ୍ଦ ନାମକୁ
ପଡ଼େ ଦେଖି ନ ନାମ ॥ ଦେ ନାମ ବଦନ ଗୋଷ୍ଠୀ ସଂସାରରେ ପାଦ । ନାମପାଦେ
ଶୁଣି ଅଟେ ପାଥ । ଶବ୍ଦର ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶବ୍ଦେ କରେ ଶବ୍ଦ ଶର୍ମ ବର୍ମ । ଦେ
ଶବ୍ଦକୁ ଶାବ୍ଦର ଦୋର ଶବ୍ଦର । ଦେ ଶବ୍ଦର ଶାବ୍ଦ ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦ ନେତ୍ର
ଦେଖେ । ଦେ ନେତ୍ରକୁ ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦ ଦୋର ନାମ ଦେଖେ ॥ ଦେ ଶବ୍ଦକୁ ଦେଖି
ଦେଖି ନାମ ଦେଖେ । ଦେ ଶବ୍ଦକୁ ଶାବ୍ଦର ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଶବ୍ଦ । ଦେ ଶାବ୍ଦର
ନାମ ପାଦ ଶବ୍ଦ ଦେଖେ । ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ପାଦ ଅଟେ ଦେ ଶବ୍ଦ । ଦେ ଶବ୍ଦ ଦେ
ଅବଶ୍ୟକ ସଂସାରରେ ଦେ ଦେବ । ତାହାକୁ ଶୁଣି ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶବ୍ଦେ ଶର୍ମପାଦ । ଦୋର
ଦେ ଅବଶ୍ୟକ ମୂର୍ତ୍ତି ତାହା ଏବ । ମଧ୍ୟରୁ ଶବ୍ଦ ଦୋର କରେ ଶର୍ମ ଦେବ । ଦେ
ଅବଶ୍ୟକ ଶବ୍ଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦ ନାମେ । ଦେ ଶବ୍ଦକୁ ଶବ୍ଦର ଦେବଦେବ ସୁନ୍ଦର
ନାମକୁ ଅବଶ୍ୟକେ ମହା ଦେ ଶବ୍ଦ । ନାମକୁ ଶବ୍ଦରେ ବୋଧ ଦୋର ଶବ୍ଦ
ଶବ୍ଦରୁ ମଧ୍ୟ ଶବ୍ଦର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦ । ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟରୁ ଶବ୍ଦ ଦେବଦେବ ଶବ୍ଦ । ଶବ୍ଦ
ଅବଶ୍ୟକେ ନାମ ଦେବଦେବ ବା । ବାବୁଳ ଶବ୍ଦେ ଦୋର ଶବ୍ଦର ଶବ୍ଦ । ଦୋର
ଶବ୍ଦରୁ ଦେବ ଦେବ ଦେବ । ଦେ ଶବ୍ଦକୁ ନାମକୁ ନାମକୁ ମୂଳର ଶାବ୍ଦ ।
ନାମକୁ ଦେବଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ । ତାହା ମୁଁ ଦେବ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଦୋର
ଅବଶ୍ୟକ । ନାମ ଦୋର ଶବ୍ଦକୁ ଦେ ଦେବଦେବ ଦେବଦେବ । ଏହା ଦୋର ଦେବଦେବ
ନ ଦେବ ଦେବ । ଦୋର ଦେବ ଦୋର ଦେବଦେବ ନ ଦୋର । ଶବ୍ଦ ଦୋର
ଦୋର ଦୋର ଦେବ ଦେବ । ଦୋର ଦୋର ଦୋର ଦୋର ଦୋର ଦୋର ଦୋର
ଦୋର ଦୋର ଦେବ ଦେବ । ଦୋର ଦୋର ଦୋର ଦୋର ଦୋର ଦୋର ଦୋର

ତହିଁ ଦେବ । ଉର୍ବଶୀ ଦୋଷ ତଳେ ତାକୁ ବଥା ନ ଚପୁବ । ବୁଝିବା ଦୋଷ
ତଳେ ତା ନ ଲାଗିବ ମୁଖ । ସରା ଦୋଷ ତଳେ ତାକୁ ନ ଲାଗିବ ପାଶ । ପଦ୍ମିନୀ
ଦୋଷ ତଳେ ଶ୍ରୀରାମ ବସବ । ମୁକ୍ତ ଦୋଷ ତଳେ ତାକୁ ଅମରେ ଚଣ୍ଡିକ ।
ଭରଣୀ ନ ଚାରିଲେଟି ବାଦି ଦେବ ଶବ୍ଦ । ନ ମାୟା ଉଦ୍ଧାମବ ଦୋଷ ତଳେ
ଦୋଷ । ପ୍ରଜା ଦୋଷ ତଳେ ବାରି ଚାଟିଲେବ ବୁଝି । ନାମାତା ଦୋଷ ତଳେ
ସେ ନ ଚାରିବ ବୁଝି । ଶ୍ରୀରାମାୟଣ ଯେବେ ପାଣି ଚାରିଲେଟି ଦୋଷ । ସରଳେ
କହିଲେ ଦେବ ତାକୁ ଅବ ଗ୍ରାଣ । ମୁକ୍ତ ଦୋଷ ତଳେ ନ ଚାରିବ ସାରା ।
ସରଳ ସାଧକେ ଦଣ୍ଡ ହୁଏ ତାକୁ ଜାଣ । ନମସ୍କର ଦୋଷ ତଳେ ସେବା
କରିଲେ । ପାଶ ଦୋଷ ତଳେ ତାକୁ ଦାସ ଚିତ୍ତେଷ୍ଟ । ବୁଲବୁଲେନେ ନେବେ
କରିଲେଟି ଦୋଷ । ପ୍ରଜା ନ ଚାରି ବାହା ମନ୍ତବ ଅବଦା । ଦୁର୍ଲଭବ ତଳେ
ଦୋଷ ଲାଗୁ ଦେବ ପୁଣି । ସମୁଦ୍ର ଦୋଷ ତଳେ ନ ଦେବ ଶାନ୍ତି ପାଣି ।
ସୁଧାମାୟା ତଳେ ଦେବେ ଜାଣ ଦୋଷ । ବାହାଲ ବସୁକୁ ଦେବ ନ
କହିବ ଗ୍ରାଣ । ଅଭାଗିନି ଦେବ ମେବେ ତଳେଟି ଦୋଷ । ବାହାଲୁ ବୁଝି
ଦୋଷ ତଳେ ତଳେ । ବରଣ ଦୋଷ ତଳେ ତା ଗ୍ରହଣ କରିବ । ବାହା
ହୁଣ୍ଡା ଲେବକୁ ବହୁ ବାଦିବ । ମୁକ୍ତ ଦୋଷ ତଳେ ନ ଚାରିବ ଅବଦ ।
ମହାବଳୀ ଦୋଷ ତଳେ ବାମନବ ସର । ମାୟା ଦୋଷ ତଳେ ନ
ଚାରିବ ଶ୍ରୀରାମ । ଯେବେ ଅବଦ ଲାଗୁ ହୁଏ ତାକୁ ଜାଣ । ବୁଝାଣ ଦୋଷ
ତଳେ ତା ମର୍ଦ୍ଦିବ ବାମନ । ଗୁଣଗୁଣ ଦୋଷ ତଳେ ଶ୍ରୀରାମ ବୁଝି । ଚନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦ
ଯେବେ ପାଣି ଚାରିଲେଟି ଦୋଷ । ବାହାଲ ଚନ୍ଦ୍ର ତା ଚାରିବ ଅବଦ ।
ଶିବର ଦୋଷ ତଳେଟି ଚାରିବ ତା ଜାଣ । ବାଲବ ଦୋଷ ତଳେ ସେ ଚାରିବ
ଦୋଷ । ଅବଦ ଯେବେକି ତାକୁ ଅଛନ୍ତି ମାୟା । ସେ ଦୋଷ ତଳେ ନ ମାୟା
ନବଦ ବାହାଲେ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦୋଷ ତଳେ ତାକୁ ନ ଚାରିବ ଲାଗି । ନ ସର
ବୋଲେ ସେହି ବାହାଲ ନ ଲାଗି । ଅବଦ ପାଣି ନାମ ଚାରି ଗାଁର ମହାଗ୍ରାଣ ।
କହୁଇ ଶ୍ରୀରାମ ବୁଝି ପରମପଦାର୍ଥ । ଏହାକୁ ସେ ଜନ ଜନ ଚାରିଲେ ଅବଦ ।
ଅନ୍ତ ବାଲବେ ସୋରର ପୁରରେ ବସଇ । ପରମ ପଦସ ଏହି ଗାଁର ମଧ୍ୟେ ପାବ ।
ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚାରି ବାରି ନାହିଁ ସୋର । ବୁଝି ଏହାକୁ ଚାରିବି ଯଦେକ ଲାଗିବୁ ।
ନାମ ଚାରିବୁ ବୁଝେ ପାରି ଦୋଷ ଶବ୍ଦ । ବୁଝିବର ଅବଦନ ବୋଲେ
ମହାବଳୀ । ନାମଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଗ୍ରାଣ ଏହି ଦୋଷ ଦୋଷ । ନମୋ ନମୋ ବାମୋଦର
କହି ଦେବବର । ନମୋ ନମୋ ନରବାର ସୋରାଲ ଶ୍ରୀରାମ । ନମୋ ନମୋ
ବିଦ୍ୟାବି ଗୋପୀନାଥ ପୁଣି । ନମୋ ନମୋ ଚନ୍ଦ୍ରବାହା ବାହାବୁଝି ପୁଣି । ନମୋ
ନମୋ ବୁଝାବଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀ ଗୋପନ । ନମୋ ନମୋ ଶିଶୁପାଳବାହନ ପୁଣି ।
ଦେବା ବୁଝି ଶିବହର ନମୋ ବରଦାସ । ନମୋ ନମୋ ଶ୍ରୀକୁ ଶ୍ରୀରାମଦାସ ।

ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ପଦମରେବତ । ପୂର୍ଣ୍ଣାବଳୀ ଅବତେ ପଦମାବଳୀ । ପଦମ
ବଦନରେ ବୁଦ୍ଧ ଅମ୍ଭା ଏକା । ପୁରୁଷାବଳୀ ବୋଲଇ ବୁ ବୁଦ୍ଧ ବେଦାଧୀନ ।
ଶିବାକ ମଧ୍ୟରେ ଅଛି ବୁଦ୍ଧ ପାଦପାମ । ଅନ୍ତା ମଧ୍ୟେ ବୋଲଇ ବଦନବାସନ ।
ବେଦବାସନାବଳୀ ମଧ୍ୟେ ବୁଦ୍ଧ ବେଦ ଲକ୍ଷ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ବୋଲଇ
ନବେକ୍ତ । ଶତ୍ରୁପିତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଅଛି ଶୀରପିତ୍ତ । ନରପିତ୍ତ ମଧ୍ୟେ ବୁଦ୍ଧ ପୂର୍ଣ୍ଣ
ନର । ବିଭିନ୍ନ ମଧ୍ୟେ ବୋଲଇ ବୁଦ୍ଧ ମେଦାଦି । ସୋପାନେ ଚନ୍ଦ୍ରାଣୀ ବଦ
ଅବେ ନବେକ୍ତ । ମୁକ୍ତି ଲାଭ ବୁଦ୍ଧ ବାସ ବୋ ବାସନ ବାସ । ବୋ ଲାଭାପ୍ୟରେ
ସ୍ଥାନ ବେଦ ପୀତବାସ । ବୋକର ବୁଝାରେ ବଇ ଏକତ୍ର ପଶୁଣ୍ଡ । ପଦିବା
ଲେବେ ବେଦ ମନବାସା ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଓଃ ଶ୍ରୀ ଭାଗବତପାଠାୟାଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ବାଦେ ଦୋଷାଦୋଷ
ତର୍ଣ୍ଣିତ୍ବୋ ନାମ ଲିଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟୟୋଽଭ୍ୟାସଃ ।

ଓଃ ଶ୍ରୀ ଭାଗବତ ପାଠାୟାଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

